

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΠΖ' - ΤΕΥΧΟΣ 7 - ΙΟΥΛΙΟΣ 2010
ΑΘΗΝΑΙ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΠΡΟΝΟΙΑ του Μακ. Αρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. **ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ**

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ: Κλάδου Ἐκδόσεων τῆς Ἐπικοινωνιακῆς καὶ Μορφωτικῆς
Ἑπιχειρήσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κηφισίας κ. Κύριλλος

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΞΙΑ - ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΥΛΗΣ: Κωνσταντῖνος Χολέβας

ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ ΔΟΚΙΜΙΩΝ: Κωνσταντῖνος Χολέβας, Λίτσα Ἰ. Χατζηφώτη, Βασίλειος Τζέροπος

ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΣΙΑ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ - ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Ἀποστολικὴ Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ: Ν. Κάλτζιας, Ἰασίου 1 – 115 21 Ἀθήνα, Τηλ.: 210-7272.356 – Fax 210-7272.380.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ: Ἰωάννου Γενναδίου 14, 115 21, ΑΘΗΝΑ Τηλ: 210 72.72.253, Fax: 210 72.72.251
<http://www.ecclesia.gr> e-mail: periodika@ecclesia.gr

Γιὰ τὴν ἀποστολὴ ἀνακοινώσεων καὶ εἰδήσεων ἀπευθύνεσθε:

- γιὰ τὸ περιοδικὸ ΕΚΚΛΗΣΙΑ: periodika@ecclesia.gr
- γιὰ τὸ περιοδικὸ ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ: efimerios@ecclesia.gr
- γιὰ τὸ περιοδικὸ ΘΕΟΛΟΓΙΑ: theologia@ecclesia.gr

Περιεχόμενα

ΠΡΟΛΟΓΙΚΟΝ	452
ΜΗΝΥΜΑΤΑ	
<i>Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου,</i> Μήνυμα στὴν Ἡμερίδα τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Θείας Λατρείας καὶ Ποιμαντικοῦ ἔργου	453
<i>Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου,</i> Γιὰ τὴν Παγκόσμια Ἡμέρα Περιβάλλοντος	455
<i>Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου,</i> Γιὰ τὴν Παγκόσμια Ἡμέρα κατὰ τῶν Ναρκωτικῶν	456
ΟΜΙΛΙΑΙ	
<i>Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου,</i> Εἰσήγησις στὴν Ἑκτακτὴ Σύγκλησι τῆς Ι.Σ.Ι.	458
<i>Σεβ. Μητροπολίτου Ἐλασσῶνος κ. Βασιλείου,</i> Εἰσήγησις ἐπὶ τῶν Κανονισμῶν	459
ΤΟ ΘΕΜΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ	
<i>Σεβ. Μητροπολίτου Κηφισίας, Ἀμαρουσίου καὶ Ὁρωποῦ κ. Κυρίλλου,</i> Λόγος Ἐνθρονιστήριος	465
<i>Σεβ. Μητροπολίτου Ἰλίου, Ἀχαρνῶν καὶ Πετροπόλεως κ. Ἀθηναγόρου,</i> Ἐνθρονιστήριος Λόγος	471
<i>Σεβ. Μητροπολίτου Λαγκαδᾶ κ. Ἰωάννου,</i> Ἐπιβατήριος Λόγος	475
ΣΥΝΟΔΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ	
<i>Γεωργίου Κοντοπούλου,</i> Ἡ μελλοντικὴ ἐξέλιξι τοῦ Σύμπαντος	479
<i>Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φθιώτιδος κ. Νικολάου,</i> Ἡ ἐμφάνισις καὶ ἡ συμπεριφορὰ τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου σήμερα	485
<i>Ἀλεξάνδρου Μ. Σταυροπούλου</i> Ἡ γλώσσα ἐπικοινωνίας τῆς Ἐκκλησίας μετὰ τὸν σύγχρονον ἄνθρωπον	490
ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ - ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ	495
ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ.....	499
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ	501
ΔΙΟΡΘΟΔΟΞΑ ΚΑΙ ΔΙΑΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑ	510

ΠΡΟΛΟΓΙΚΟΝ

Μ Ε ΤΡΙΑ ΜΗΝΥΜΑΤΑ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου ἀρχίζει ἡ ὕλη τοῦ τεύχους Ἰουλίου τοῦ περιοδικοῦ ΕΚΚΛΗΣΙΑ. Τὸ πρῶτο ἀπευθύνεται στὴν Ἡμερίδα τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Θείας Λατρείας καὶ Ποιμαντικοῦ Ἔργου (Πεντέλη, 3.6.2010), τὸ δεύτερο ἀναφέρεται στὴν Παγκόσμια Ἡμέρα Περιβάλλοντος (5.6.2010) καὶ τὸ τρίτο στὴν Παγκόσμια Ἡμέρα κατὰ τῶν Ναρκωτικῶν (23.6.2010).

Στὴ συνέχεια μπορεῖτε νὰ διαβάσετε δύο Ὁμιλίες, οἱ ὁποῖες παρουσιάσθηκαν κατὰ τὴν Ἑκτακτὴ Σύγκληση τῆς Ἱεραῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας στίς 21 καὶ 22 Ἰουνίου τ.ἔ. Πρόκειται γιὰ τὴν εἰσαγωγικὴ Ὁμιλία τοῦ Μακαριωτάτου καὶ γιὰ τὴν εἰσήγηση τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἐλασσῶνος κ. Βασιλείου.

Στὸ Θέμα τοῦ Μηνὸς θὰ διαβάσετε τοὺς Ἐνθρονιστηρίους Λόγους τῶν νεοεκλεγέντων Μητροπολιτῶν καὶ συγκεκριμένα τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κηφισίας, Ἀμαρουσίου καὶ Ὠρωποῦ κ. Κυρίλλου, τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἰλίου, Ἀχαρνῶν καὶ Πετρουπόλεως κ. Ἀθηναγόρου καὶ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Λαγκαδᾶ κ. Ἰωάννου.

Στὰ Συνοδικὰ Ἀνάλεκτα περιλαμβάνεται μία ὁμιλία τοῦ Καθηγητοῦ κ. Γεωργίου Κομποπούλου γιὰ τὴν ἐξέλιξη τοῦ Σύμπαντος μέσα στὸ σχέδιο τοῦ Θεοῦ, τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Φθιώτιδος κ. Νικολάου γιὰ τὴν ἐμφάνιση καὶ συμπεριφορὰ τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου καὶ τοῦ Καθηγητοῦ κ. Ἀλεξάνδρου Σταυροπούλου γιὰ τὴν γλώσσα ἐπικοινωνίας τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὸν σύγχρονο ἄνθρωπο.

Ἡ ὕλη τοῦ τεύχους ὁλοκληρώνεται μὲ τὰ συνήθη ὑπηρεσιακὰ κείμενα τῶν Κανονισμῶν καὶ τῶν Προκηρῦξεων καθὼς καὶ μὲ τὶς εἰδησεογραφικὰς στήλες τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Χρονικῶν καὶ τῶν Διορθοδόξων καὶ Διαχριστιανικῶν εἰδήσεων.

Τὸ ἐπόμενο τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ ΕΚΚΛΗΣΙΑ θὰ καλύπτει τὴν ἐπικαιρότητα δύο μηνῶν καὶ θὰ φέρει χρονολογικὴ σήμανση Αὐγούστου-Σεπτεμβρίου.

ΜΗΝΥΜΑΤΑ

Μήνυμα στην Ήμερίδα τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Θείας Λατρείας καὶ Ποιμαντικοῦ ἔργου

Τοῦ Μακαριωπάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου

(3.6.2010)

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Σεβασμιώτατοι,
Θεοφιλέστατοι,
Ἀδελφοὶ Συμπρεσβύτεροι,
Ἐλλογιμώτατοι κ. Καθηγητές,

Μὲ ιδιαίτερη χαρὰ ἀπευθύνομαι σήμερα στοὺς μετέχοντες τῆς ἐπιστημονικῆς Ἁμερίδας πού πραγματοποιεῖ ἡ Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ Θείας Λατρείας καὶ Ποιμαντικοῦ ἔργου μὲ θέμα «Εἰς ἀπολογίαν τοῦ εὐαγγελίου - ἀπαντήσεις σὲ σύγχρονες προκλήσεις». Ἐπιθυμῶ νὰ ἐκφράσω πρὸς ὅλους σας τὶς θερμότερες τῶν εὐχῶν μου γιὰ ἐπιτυχία καὶ εὐδωξη τῶν στόχων αὐτῆς τῆς Ἁμερίδας πρὸς ὄφελος τῆς Ἀγίας μας Ἐκκλησίας καθῶς καὶ τὴν προαγωγή τοῦ εὐαγγελικοῦ ἔργου τῆς σὴν σύγχρονη κοινωνία.

Ἐπιτρέπατέ μου μία μικρὴ, εἰσηγητικὴ ἀναφορά στὸ λίαν ἐνδιαφέρον θέμα πού ἀναπτύσσεται σὴν ἡμερίδα αὐτὴ καὶ ἀφορᾷ σὴν οὐσία του, τὴ θέση τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ιδιαίτερα τῶν λειτουργῶν τῆς, στὸ ἐξαιρετικὰ κρίσιμο καὶ δύσκολο κοινωνικὸ γίγνεσθαι τῆς ἐποχῆς μας.

Ἐκεῖνο τὸ ὅποιο ἡ ταπεινότητά μου θὰ ἤθελε νὰ ὑπενθυμίσει ἀρχικὰ στοὺς ἐκλεκτοὺς συνέδρους εἶναι ὅτι Ἐκκλησία σημαίνει διακονία. Διακονία πολυεπίπεδη, πολύπλευρη μὲ ἀποδέκτη αὐτὴ τὴν ἴδια τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, τὸν χειμαζόμενο σὶς ἡμέρες μας, συνάνθρωπό μας.

Ἐμεῖς, οἱ ὑπῆρέτες τοῦ Κυρίου, ὀφείλομε κατὰ τὰ πρότυπά Του νὰ δεῖξομε ἔμπρακτη ἀγάπη καὶ νὰ ἀγκαλιάσομε τοὺς χειμαζόμενους ἀδελφούς μας, τοὺς πεινασμένους καὶ τοὺς διψασμένους, τοὺς γυμνοὺς καὶ τοὺς ἀσθενεῖς, τοὺς φυλακισμέ-

νους καὶ τοὺς ξενιτεμένους. Καθένας ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς μας, ἀκόμη καὶ μέσα σὴν ἀπόλυτη ταπεινότητα καὶ πτωχεία πού βιώνει καθημερινά, δὲν παύει νὰ ἀποτελεῖ ἕνα μοναδικὸ πρόσωπο, πλασμένο κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωση τοῦ Θεοῦ, πού χρήζει χεῖρα βοηθείας.

Ἡ Ἐκκλησία διὰ τῶν λειτουργῶν τῆς ὀφείλει νὰ προσφέρει ἀπλόχερα ἀγάπη, νὰ σκέπει ὀλόθερμα μὲ στοργὴ καὶ θαλπωρὴ τὰ ἀπανταχοῦ δοκιμαζόμενα τέκνα τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ παραμένει πιστὴ σ' αὐτὴ τὴν αἰώνια καὶ θεοπαράδοτη ἀρχὴ τῆς ἀγάπης. Ἐφάρμοζε καὶ ἐφαρμόζει, ὡς καθημερινὴ μέριμνα, τὸ εἰλικρινὲς καὶ ἀνιδιοτελὲς ἐνδιαφέρον τῆς πρὸς τὸν «πλησίον», τὸν ὅποιο ὄχι μόνον στηρίζει στὸ μέτρο τοῦ δυνατοῦ ὑλικῶς ἀλλὰ ἀγωνίζεται καὶ γιὰ τὴ σωτηρία του μὲ τὴν λατρευτικὴ καὶ μυστηριακὴ ζωὴ παρέχοντας τὴν ἐν Χριστῷ ἐλπίδα. Ἡ ἀγάπη εἶναι γιὰ τὴν Ἐκκλησία ὑπαρκτικὸς τρόπος ζωῆς, εἶναι μίμηση τῆς κεφαλῆς τῆς, τοῦ ἴδιου του Θεανθρώπου, ὁ ὅποιος σὴν ἄπειρη ἀγάπη Του γιὰ τὸν ἄνθρωπο σήκωσε τὸν σταυρὸ τοῦ μαρτυρίου καὶ μαζὶ ὅλες τὶς ἁμαρτίες τοῦ κόσμου. Ὅπως κὶ Ἐκεῖνος ἔτσι κὶ ἡ Ἐκκλησία ἀναζητεῖ τοὺς ἀδυνάτους, τοὺς ἀναξιοπαθοῦντες, ὅσους γεύονται καθημερινὰ τὸ πικρὸ ποτήρι τῆς ξενιτιάς, ὅσους βιώνουν τὴν ταπείνωση καὶ τὸν κοινωνικὸ ἀποκλεισμό. Πρῶτὴ Ἐκεῖνη σπεύδει νὰ βοηθήσει τὸν δοκιμαζόμενο καὶ κακοπαθοῦντα ἀδελφό. Ἡ ἐκ μέρους τῆς παροχὴ κάθε εἶδους βοηθείας πρὸς τοὺς φτωχοὺς, ἡ προστασία τῶν ὀρφανῶν, ἡ περίθαλψη τῶν ἀσθενῶν, τῶν γερόντων καὶ τῶν ἀστέγων, ἡ ἀνακούφιση τῶν φυλακισμένων εἶναι ἐκφάνσεις αὐτῆς τῆς Θείας Ἀγάπης.

Παράλληλα, ἡ Ἐκκλησία ἀντιμετωπίζει τὶς προκλήσεις κάθε ἐποχῆς πάντοτε ἐνωμένη, καταθέτο-

ντας «ἔργω καὶ ἀληθείᾳ» στὴν ἱστορική Τῆς πορεία τῆ σωστικῆ Τῆς ἀλήθεια, εὐαγγελιζόμενη τὸν λόγο τῆς κεφαλῆς Τῆς, τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Κατὰ καιροὺς λοιπὸν ἡ Ἐκκλησία καὶ οἱ λειτουργοὶ Τῆς καλοῦνται ν' ἀπαντήσουν σὲ διαφορὲς παραμέτρους τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς καὶ σὲ ζητήματα ποὺ ἄπτονται τόσο τοῦ λειτουργικοῦ Τῆς βίου ὅσο καὶ τοῦ ποιμαντικοῦ Τῆς ἔργου, ὅπως, γιὰ παράδειγμα, ἡ ἐμφάνιση τοῦ ἱεροῦ κλήρου κατὰ τὶς ἐπιτελούμενες λατρευτικὲς πράξεις, ἡ γλώσσα στὴ λατρεία, ἡ ἐν πνεύματι Χριστοῦ ἀντιμετώπιση τῶν ἐτεροδόξων, ἡ ἀρωγὴ ὑπὲρ τῶν κοινωνικῶς ἀδυνάτων, ἢ ἄλλα θέματα ποιμαντικῆς φύσεως. Ἐλπίζω ὅλα αὐτὰ τὰ ζητήματα καὶ οἱ προκλήσεις τῆς ἐποχῆς μας νὰ ἀναλυθοῦν διεξοδικὰ στὴ σημερινὴ ἡμερίδα ἀπὸ τοὺς διακεκρι-

μένους γιὰ τὴν προσφορὰ τους πρὸς τὴν Ἐκκλησία εἰσηγητές.

Ἀφοῦ λοιπὸν σᾶς εὐχαριστήσω ἐκ τῶν προτέρων γιὰ τὴν πολύτιμη καὶ γόνιμη συνεισφορὰ σας, θὰ ἤθελα νὰ σᾶς εὐχηθῶ καλὴ καὶ εὐλογημένη συνέχεια στὶς ἐργασίες τῆς Ἡμερίδας, τὴν ὁποία διοργανώνει ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐλπίζοντας οἱ λόγοι ποὺ θὰ ἀκουστοῦν σήμερα νὰ πραγματοποιθοῦν σὲ ἐποικοδομητικὲς καὶ ψυχοφελεῖς πράξεις γιὰ ὅλα τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας, τόσο τοὺς λαϊκοὺς ὅσο καὶ τοὺς Κληρικούς.

Μετὰ πατρικῶν εὐχῶν

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

Ὁ Ἀθηνῶν Ἱερόνυμος

Για την Παγκόσμια Ήμερα Περιβάλλοντος

Τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Γερωνύμου

(5.6.2010)

Ἡ περιβαλλοντική κρίση ἀποτελεῖ ἓνα ἀπὸ τὰ κορυφαῖα προβλήματα πού ἀντιμετωπίζει ἡ σύγχρονη ἀνθρωπότητα. Ἡ μείωση τῆς βιοποικιλότητας καὶ ἡ ἐξαφάνιση σημαντικοῦ ποσοστοῦ τῆς χλωρίδας καὶ τῆς πανίδας, ἡ ἀλόγιστη σπατάλη τῶν φυσικῶν πόρων καὶ ὅλα τὰ προβλήματα πού αὐτὴ συνεπάγεται, ἡ ἀδυναμία ἰκανοποιητικῆς διαχείρισης τῶν ἀπορριμμάτων καὶ κυρίως οἱ ραγδαῖες κλιματικὲς ἀλλαγές, καταδεικνύουν τὴν κρισιμότητα τῆς κατάστασης. *«Πᾶσα ἡ κτίσις στενάζει καὶ συνωδίνει»* (Ρωμ. 8, 22).

Ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος, ἔχει ἀντιληφθεῖ τὸ οἰκολογικὸ ἀδιέξοδο τῆς ἐποχῆς μας, καὶ ἔχει ἀρχίσει νὰ κινητοποιεῖται γιὰ τὴν ἀντιμετώπισή του. Τὶς τελευταῖες δεκαετίες εὐαισθητοποιήθηκε σὲ θέματα προστασίας τοῦ περιβάλλοντος. Παρόλα αὐτὰ οἱ προσπάθειες τόσο τῶν ἀρμοδίων φορέων, ὅσο καὶ τῆς Παγκόσμιας Κοινότητας συναντοῦν ἀνυπέρβλητα ἐμπόδια, ἐπειδὴ διακυβεύονται ἰσχυρὰ συμφέροντα. Ἔτσι παρατηρεῖται ἀδυναμία συνεννόησης καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀποτυχία τῶν διεθνῶν προσπαθειῶν πού ἀφοροῦν στὸ περιβάλλον.

Ἡ οἰκολογικὴ κρίση καθιστᾷ ἐπιτακτικὴ τὴν ἀνάγκη ἀλλαγῆς καὶ ἀναθεώρησης τῆς στάσης τοῦ κάθε ἀνθρώπου στὴ σχέση του μὲ τὸ περιβάλλον καὶ τὴν ἀναζήτηση τῶν βαθύτερων αἰτιῶν τῆς. Ἡ εὐλογία πού ἔλαβε ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν Θεό, ὡς ἡ κορωνίδα τῆς Δημιουργίας, *«πληρώσατε τὴν γῆν καὶ κατακυριεύσατε αὐτῆς»* (Γεν. 1, 28), παρερμηνεύθηκε, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ διαμορφωθεῖ ἡ σημερινὴ κρισιμὴ κατάσταση.

Ἡ ἀπληστία ὁδήγησε τὸν ἄνθρωπο σὲ μία ἀλόγιστη ἐκμετάλλευση τοῦ περιβάλλοντος. Ἡ ὑπερκαταναλωτικὴ του μανία τὸν ὁδήγησε νὰ λησμονήσει τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ εὐημερία του ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴ λελογισμένη χρῆση τῆς Δημιουργίας.

Ἡ κρίση εἶναι πρωτίστως πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ καὶ προκύπτει ἀπὸ τὰ πάθη τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ἐγωισμό καὶ τὴ φιλαντία. Ὁμως ὁ ἄνθρωπος δὲν ὀρίστηκε καταναλωτὴς καὶ καταχραστὴς, ἀλλὰ οἰκονόμος, διαχειριστὴς καὶ ἱερέας τῆς Δημιουργίας. Πρὸς αὐτὴ τὴν κατεύθυνση πρέπει νὰ ἀναζητηθεῖ καὶ ἡ ἀλλαγὴ τῆς στάσης του πρὸς τὴν φύση καὶ νὰ συνδυαστεῖ μὲ δράση. Ἡ στροφὴ ἀπλῶς σὲ πῶ «οἰκολογικὲς» πρακτικὲς χωρὶς μία οὐσιαστικὴ «καρδιακὴ» ἀλλαγὴ, εἶναι ἀνώφελη. Στὴ γλώσσα τῆς ἐκκλησίας, ἡ ἀλλαγὴ αὐτὴ ὀνομάζεται μετάνοια. Μετάνοια σημαίνει μία ὀλοκληρωτικὴ ἀλλαγὴ τῆς νοοτροπίας. Εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ἀλλάξουμε ριζικὰ τὸν τρόπο πού σκεφτόμαστε γιὰ τὸν Θεό, τὴ Δημιουργία καὶ τοὺς συνανθρώπους μας.

Ἡ Ἐκκλησία δὲν ἀποτελεῖ οὔτε ἀκτιβιστικὴ ὀργάνωση, οὔτε περιβαλλοντικὸ σὺλλογο, ἀλλὰ φορέα πνευματικῆς καθοδήγησης. Ἔτσι ἀπέναντι στὶς ἄπληστες ἐπιδιώξεις τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου γιὰ συνεχῶς ἀυξανόμενο κέρδος καὶ εὐδαιμονία, προτείνει τὴν «εὐχαριστιακὴ», «λειτουργικὴ» καὶ «ἀσκητικὴ» χρῆση τοῦ κόσμου, καλλιεργώντας ἓνα περιβαλλοντικὸ ἦθος, πού βασιζέται στὶς ἀξίες τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὸ Θεό, τὸν ἄνθρωπο καὶ ὅλη τὴν κτίση. Μέσα ἀπὸ ἓνα τέτοιο δρόμο μπορεῖ νὰ ἐπιτευχθεῖ ἡ Ἄειφορία, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ζητούμενο τῆς ἐποχῆς μας.

Ἔτσι ἀκόμα καὶ ἡ παρούσα οἰκονομικὴ κρίση θὰ μποροῦσε νὰ ἀποτελέσει μία εὐκαιρία γιὰ τὴν υἰοθέτηση περιβαλλοντικοῦ ἦθους. Ἄς θεωρήσει ὁ καθένας μας τὸν ἑαυτό του συνυπεύθυνο γιὰ τὸν κόσμο πού μᾶς ἐμπιστεύθηκε ὁ Θεὸς κάνοντας πράξη τὸ *«ἐργάζεσθαι καὶ φυλάσσειν»* (Γεν. 2, 15).

Μετὰ πατρικῶν εὐχῶν,

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
Ὁ Ἀθηνῶν Ἱερώνυμος

Γιὰ τὴν Παγκόσμια Ἡμέρα κατὰ τῶν Ναρκωτικῶν

Τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου

(23.6.2010)

Κάθε χρόνο τέτοια μέρα ἡ παγκόσμια κοινότητα νιώθει ἐπιτακτικὴ τὴν ἀνάγκη νὰ ἀναφερθεῖ στὴν τρομερὴ μάστιγα, ποὺ κατατρώγει τὴ νεολαία μας καὶ ἀπειλεῖ τὴ φυσικὴ καὶ ψυχικὴ ἀκεραιότητα πολλῶν νέων ἀνθρώπων: τὰ ναρκωτικά. Εἶναι –ἢ μᾶλλον πρέπει νὰ εἶναι– ἡ σημερινὴ ἡμέρα μία τολμηρὴ ἀφορμὴ γιὰ εἰλικρινὴ αὐτοκριτικὴ ὄλων μας, γιὰ συνειδητοποίηση τῆς ἀνεπάρκειάς μας καὶ τῆς ἐπιτακτικῆς ἀνάγκης γιὰ συνεργασία, γιὰ τὸν (ἐπανα)καθορισμὸ τῶν πνευματικῶν συντεταγμένων τῆς κοινωνίας μας καὶ τῆς παιδείας μας, γιὰ νὰ προτρέψουμε τοὺς νέους ἀνθρώπους σὲ αἰσιοδοξία καὶ ἀγωνιστικότητα, γιὰ νὰ μὴ διστάζουν στὴν ἀνάληψη εὐθυνῶν, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ ποῦν θαρραλέα τὸ «ὄχι» σ' ἐκεῖνον ποὺ θὰ τοὺς προτείνει τὴν πρώτη ἐπαφὴ μὲ κάποια οὐσία ποὺ κρύβει τὸν θάνατο.

Εἶχα τὴν ἐξαιρετικὴ εὐκαιρία νὰ ἐπισκεφθῶ μία θεραπευτικὴ κοινότητα, ἐνῶ ἔτυχα καὶ τῆς ἐξαιρετικῆς τιμῆς νὰ μὲ συναντήσουν νέοι ἄνθρωποι ποὺ βρίσκονται στὸ στάδιο τῆς θεραπείας καὶ τῆς ἐπανεένταξης.

Εἶδα βαθιὰ μέσα στὰ μάτια τῶν νέων αὐτῶν ἀνθρώπων τὴ δίψα νὰ ξαναβροῦν τὴ ζωὴ καὶ τὸ χαμόγελο, νὰ συναντηθοῦν καὶ πάλι μὲ τὴν καθημερινότητα ποὺ τοὺς προσπέρασε, εἶδα τὸν ὑπέροχο ἀγῶνα τοὺς ποὺ τοὺς κάνει νὰ βγαίνουν νικητές, τὴν τεράστια προσπάθειά τους νὰ ὑπερβοῦν τὴν ἐξάρτηση καὶ νὰ ξεπεράσουν τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό τους!

Ἔχω κρύψει βαθιὰ στὴν καρδιά μου τὰ λόγια τῆς Κωνσταντίνης: «Τώρα πιά νιώθω περήφανη, δυνατὴ, χαρούμενη. Ἔχω προσπαθήσει πολὺ καὶ ξέρω πῶς ἂν θέλω κάτι πολὺ, μπορῶ νὰ τὰ καταφέρω. Εἶμαι γεμάτη ἐλπίδα γιὰ τὴ ζωὴ, ποὺ μὲ πε-

ριμένει μετὰ τὴν κοινότητα». Θὰ θυμᾶμαι πάντα τὴν εἰλικρίνεια τοῦ Σωτήρη: «Ὅσες φορὲς κι ἂν ὀρκίστηκα, ὑποσχέθηκα, ποτὲ δὲν σταμάτησα. Ἦρθε ὁμως ἡ στιγμὴ ποὺ ἔπρεπε νὰ διαλέξω: νὰ ζήσω ἢ νὰ πεθάνω! Ἡ ἐπιλογή μου ἦταν νὰ ζήσω καθαρὸς. Τώρα ἀνακαλύπτω ἕναν ὀλόκληρο, ὑπέροχο κόσμο μέσα μου, πραγματικό, ὄχι στὴ φαντασίωσή μου. Στόχος μου εἶναι νὰ τὸν γνωρίσω ξανά ἀπὸ τὴν ἀρχὴ καὶ νὰ ζήσω σ' αὐτόν». Καὶ θὰ διδάσκομαι πολλὰ ἀπὸ τὰ δακρυσμένα μάτια τοῦ Γιώργου ποὺ μοῦ εἶπε: «Νιώθω ἀπογοήτευση ὄχι μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό μου, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν κοινωνία ποὺ μὲ ἔσπρωξε στὴ δόση. Παίρνω δύναμη ἀπὸ μία μυστικὴ πηγὴ στὰ βάθη τοῦ εἶναι μου γιὰ νὰ συνεχίσω τὴν προσπάθειά μου νὰ μείνω καθαρὸς. Δὲν θέλω νὰ ξαναζήσω τὸ παραμῦθι. Θέλω τὴ ζωὴ ποὺ μοῦ στέρησαν».

Συνοδοιπορῶ μὲ τὰ παιδιά αὐτά, ἀντιλαμβάνομαι τὸν ἀγῶνα τοὺς καὶ ἀναλογίζομαι τίς εὐθύνες μας. Μπορεῖ ἄραγε μία ἐξαρτημένη κοινωνία νὰ διδάξει στοὺς νέους τὴν ἐλευθερία;

Ἡ ἐξάρτηση, ὅπως ἔχει λεχθεῖ, μπορεῖ ἐνδεχομένως καὶ νὰ εἶναι «μία ἐπανάσταση, μία ἀποτυχημένη ἐπανάσταση, μία διαμαρτυρία ποὺ δὲν βρῆκε ἀποδέκτες, μία προσπάθεια διαφυγῆς ἀπὸ πολλὰ ἀδιέξοδα, στὰ ὁποῖα ἐμεῖς πολλὲς φορὲς ὀδηγοῦμε τοὺς νέους ἀνθρώπους». Ἀδιέξοδα ποὺ ἔχουν νὰ κάνουν μὲ ἕνα κακὸ οἰκογενειακὸ κλίμα, μὲ ἕνα ἀποτυχημένο ἐκπαιδευτικὸ σύστημα ποὺ συνθλίβει τὴν προσωπικότητα καὶ τὰ ὄνειρα τῶν νέων, μὲ τὴν ὑποκρισία τῆς κοινωνίας μας καὶ περισσότερο ἐκείνων ποὺ ἔχουν τὴν εὐθύνη διαμόρφωσης τῶν κοινωνικῶν δομῶν, μὲ τὴν ἀνεπάρκεια καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς διακονίας μας κάποιες φορὲς.

Θέλω νὰ πῶ σ' αὐτὰ τὰ παιδιά –ἀλλὰ καὶ σὲ ὄλους– πὼς ἡ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἀσώτους καὶ καταταλαιπωρημένους νέους, πὸν ὄχι μόνο ξαναβρῆκαν τὸ δρόμο τους, ἀλλὰ ἔφτασαν ἀκόμη καὶ στὴν ἀγιότητα. Ἡ ἐπιστροφή, ἡ μεταμόρφωση, ἡ μετάνοια: εἶναι τὰ συστατικά τῆς ὀρθόδοξης πνευματικότητας.

Γι' αὐτὸ καὶ σήμερα νιώθω τὴν ἀνάγκη νὰ ρωτήσω καὶ νὰ ἀναρωτηθῶ: Γιατί ἀκόμη τόση προκατάληψη ἀπέναντι στὸν Χριστὸ καὶ στὴν Ἐκκλησία; Αὐτὸς ὁ τόπος μοιάζει νὰ φοβᾶται νὰ μιλήσει στὰ παιδιά γιὰ τὸν Χριστὸ καὶ τὴν Ἐκκλησία, γιατί θέλει νὰ εἶναι «ἀξιοπρεπής» καὶ μοντέρνος! Καὶ οἱ νέοι μας τρυπιοῦνται καὶ παραδίδονται στὰ ναρκωτικά καὶ στὶς λογιῆς-λογιῆς ἐξαρτήσεις, στὶς γειτονιὲς τῶν μεγαλουπόλεων ἀλλὰ καὶ στὶς ἡρε-

μες πόλεις τῆς ἐπαρχίας μας, χωρὶς στόχους, ἀναζητώντας τὴν ἀλήθεια καὶ τὴν ἀγάπη, νιώθοντας ὅτι κανεὶς ποτὲ δὲν τοὺς πλησίασε, ὅτι κανεὶς ποτὲ δὲν νοιάστηκε ἀληθινὰ γι' αὐτούς. Παρὰ τὰ λάθη καὶ τὶς ἀστοχίες μας, στὴν Ἐκκλησία εἴμαστε διαρκῶς ἕτοιμοι γιὰ νὰ ὑποδεχθοῦμε μακρόθυμα καὶ μὲ ἐκδηλη χαρὰ τοὺς νέους πὸν ἐπιστρέφουν, ἀναζητώντας νόημα ζωῆς, ἀναζητώντας τελικὰ αὐτὰ πὸν τοὺς στέρησαμε. Ἐλᾶτε, οἱ μεγάλοι, νὰ συνεργαστοῦμε. Ἐλᾶτε, οἱ νέοι, νὰ μᾶς συγχωρήσετε. Κι ὅλοι μαζί νὰ πορευτοῦμε σ' ἕναν κόσμον χωρὶς ἐξαρτήσεις.

Μετὰ πατρικῶν εὐχῶν

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
Ὁ Ἀθηνῶν Ἱερώνυμος

Εισήγηση στην Ἑκτακτη Σύγκληση τῆς Ι.Σ.Ι.

Τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Γερωνίου

(21 Ἰουνίου 2010)

Σεβασμιώτατοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Δὲν παρήλθε μεγάλο χρονικὸ διάστημα ἀπὸ τὴν πρόσφατη συνέλευση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας μας, ὅταν ἐλήφθη ἡ ἀπόφαση νὰ ἀναβληθῆ ἡ συζήτηση ἐπὶ σειρᾶς Κανονισμῶν πού ἐξυπηρετοῦν τὴν διοίκηση τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ὄργανισμοῦ καὶ νὰ ἐπανέλθουμε καὶ πάλι.

Πρὸ καιροῦ σὲ συνηθισμένη συζήτηση μὲ ἀδελφοὺς Ἀρχιερεῖς ὑπεστήριξα, ὅτι μολονότι ὁ ἐν χρήσει Καταστατικὸς μας Χάρτης εἶναι ἀπὸ τοὺς καλύτερους, ἴσως ἔπρεπε μερικὰ σημεῖα του νὰ τροποποιηθοῦν. Ἐμπειρὸς ἀδελφὸς ἀρχιερεὺς ἀντέτεινε, ὅτι, ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ δὲν πρέπει νὰ εἴμεθα βιαστικοὶ καὶ ὅτι ὁ ἰσχύων Νόμος 590/1977 περιέχει πολλὰ καὶ εὐρύτατες νομοθετικὲς ἐξουσιοδοτήσεις, τὶς ὁποῖες ὀφείλουμε νὰ προσεγγίσουμε, νὰ μελετήσουμε καὶ νὰ τὶς ἀξιοποιήσουμε στὸ ἔπακρο, πράγμα πού ἕως σήμερα

φοβοῦμαι δὲ ἔχουμε πράξει σὲ πολλοὺς τομεῖς τῆς καθημερινῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἀκόμη πολλές ἀπὸ τὶς μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο ρυθμίσεις μας ἔχουν ξεπερασθῆ πλέον ἀπὸ τὴν πρόοδο τῆς ἐθνικῆς ἢ τῆς εὐρωπαϊκῆς νομοθεσίας. Δὲν πρέπει νὰ παραβλέπουμε καὶ νὰ μὴν ἀξιοποιήσουμε περαιτέρω τὸ νομοθετικὸ κεκτημένο τοῦ Καταστατικοῦ μας Χάρτου, πού δίδει περιθώριο ἐκφράσεως τῆς αὐτοδιοικήσεώς μας μὲ νομικὰ πλέον μέσα, μέσω δηλαδὴ Κανονισμῶν τῆς Δ.Ι.Σ. ἢ καὶ τῆς Ι.Σ.Ι.

Σήμερα, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, γι' αὐτὸ συνήλθαμε. Ὁ καθένας μας μὲ τὶς γνώσεις του, τὴν ἐμπειρία του καὶ τὸ ἐνδιαφέρον του νὰ συμβάλῃ στὴν εὐρυθμὴ πορεία τῶν ἐκκλησιαστικῶν μας πραγμάτων. Οἱ παρατηρήσεις ὅλων νὰ συζητηθοῦν καὶ νὰ συνεκτιμηθοῦν γιὰ νὰ ἔχουμε ἓνα γόνιμο ἀποτέλεσμα πρὸς ὄφελος τῆς Ἐκκλησίας μας.

Εισήγηση ἐπὶ τῶν Κανονισμῶν

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἐλασσῶνος κ. Βασιλείου

(Ἐνώπιον τῆς ἐκτάκτου Συγκλήσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου
τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος,
22 Ἰουνίου 2010)

Μακαριώτατε Πρόεδρε,
Σεβασμιώτατοι Συνοδικοὶ Σύεδροι,

Ἀποφάσει τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου ἀνέλαβον τὸ καθήκον διατυπώσεως εἰσηγήσεως ἐνώπιον τῆς Σεπτῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῶν Κανονισμῶν:

1. «Διεύθυνσις Δημοσιονομικοῦ Ἐλέγχου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος».

2. Κωδικοποίησις καὶ συμπλήρωσις διατάξεων περὶ λειτουργίας τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας Οἰκονομικῶν (Ε.Κ.Υ.Ο.)».

3. «Περὶ συμπληρώσεως τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 165/2005 Κανονισμοῦ πρὸς σύστασιν ὀργανικῶν θέσεων παρὰ τῇ Διευθύνσει Ναοδομίας τῆς Ε.Κ.Υ.Ο.».

Οἱ κανονισμοὶ μετὰ ἀπὸ προσθήκης καὶ διορθώσεως, τὶς ὁποῖες πρότειναν οἱ Σεβ. Μητροπολίτες Ἡλείας καὶ Καστορίας καὶ ἡ Δ.Ε. τῆς Ε.Κ.Υ.Ο. πρὸ τῆς παρουσίας Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας καὶ τὶς ὁποῖες ἐνέκρινε ἡ Δ.Ι.Σ. στίς 6.5.2010, παρουσιάζονται μὲ ὀλίγες προτεινόμενες προσθήκες ἐν συντομίᾳ κατωτέρω:

1. Κανονισμὸς Διευθύνσεως Δημοσιονομικοῦ Ἐλέγχου

Ι. Ὡς πρὸς τὴν ἀναγκαιότητα τοῦ Κανονισμοῦ

Ὁ Κανονισμὸς δημιουργεῖ δύο τμήματα οἰκονομικοῦ ἐλέγχου στὴν δομὴ τοῦ νομικοῦ προσώπου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τὰ ὁποῖα ἀντικαθιστοῦν τὴν Ἀνωτάτη Ἐλεγκτικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν Γενικὴ Ἐκκλησιαστικὴ Οἰκονομικὴ Ἐπιθεώρηση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ συγχωνεύουν τὶς ἀρμοδιότητές τους σὲ μία Διεύθυνση ὑπὸ τὴν εὐθύνη τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Ἦδη ἡ ἀπόφασις 196/2010 τῆς Ὀλομέλειας τοῦ Ἐλεγκτικοῦ Συνεδρίου ἀνεγνώρισε ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἔχει ἀπὸ τὸ ἄρθρο 46 παρ. 2 τοῦ Καταστατικοῦ τῆς Χάρτη τὴν ἐξουσιοδότηση νὰ θεσπίσει δικούς της κανόνες δημοσίου λογιστικοῦ, στοὺς ὁποίους περιλαμβάνεται καὶ ἡ ἄσκηση διαχειριστικῶν ἐλέγχων κατὰ παρέκκλιση μάλιστα τοῦ κοινοῦ δικαίου. Ἐπιπλέον μὲ τὶς ἀποφάσεις 777/2001 καὶ 2713/2005 τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας (Ἐπιτροπῆς Ἀναστολῶν καὶ Γ' Τμήματος ἀντίστοιχα) ἀναγνωρίσθηκε ὡς ἐντὸς νομοθετικῆς ἐξουσιοδοτήσεως καὶ ἐφαρμόσθηκε ἀπὸ τὸ Δικαστήριον ὁ μέχρι σήμερα ἰσχύων Κανονισμὸς 163/2004 (περὶ Γενικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Οἰκονομικῆς Ἐπιθεωρήσεως), κατὰ τὸ μέρος τοῦ ποῦ ἐπέτρεπε τὴν ἄσκηση οἰκονομικοῦ ἐλέγχου σὲ νομικὰ πρόσωπα ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (π.χ. Μονές). Ἐπομένως ἔχει ἐπιλυθεῖ ἀπὸ τὰ διοικητικὰ δικαστήρια ἡ ἀμφιβολία ἐὰν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἔχει ἀπὸ τὸ ἄρθρο 46 παρ. 2 τοῦ ν. 590/1977 νομοθετικὴ ἐξουσιοδότηση γιὰ νὰ θεσπίζει διαδικασίες καὶ νὰ ρυθμίζει ζητήματα διαχειριστικοῦ ἐλέγχου, διαχειρίσεως κ.λπ. τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας, ὄχι μόνον τοῦ νομικοῦ προσώπου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ τῶν Μητροπόλεων, Μονῶν κ.λπ.

Ἐξ ἄλλου ὁ διαχειριστικὸς ἔλεγχος σὲ ἐκκλησιαστικὰ νομικὰ πρόσωπα ἐκτὸς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος δὲν ἀποτελεῖ καινοτομία τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ, ἀλλὰ εἶχε προβλεφθεῖ γιὰ πρώτη φορὰ μὲ τὸν Κανονισμὸ 163/2004 (Γενικὴ Ἐκκλησιαστικὴ Οἰκονομικὴ Ἐπιθεώρηση). Ρητῶς προβλέπεται πλέον ὅτι ὁ ἐλεγκτής, ὁ ὁποῖος τῇ αἰτήσει τοῦ ἐπιχωρίου Μητροπολίτου ἐπιλαμβάνεται τοῦ ἐλέγχου σὲ μιὰ Ἱερὰ Μητρόπολη, Μονὴ κ.λπ. κα-

θίσεται ὄργανο βοηθητικό τοῦ Μητροπολίτη, καί ἀπαγορεύεται νά ἀνακοινώνει τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἐλέγχου του πρὸς τὴν Διαρκῆ Ἱερά Σύνοδο.

Μὲ τὸν παρόντα Κανονισμό ὁλοκληρώνεται ἡ διαδικασία ἀνεξαρτητοποίησης τοῦ θεσμοῦ τοῦ διαχειριστικοῦ ἐλέγχου ἀπὸ τὴν εὐθύνη τῆς Ε.Κ.-Υ.Ο.:

Ὑπενθυμίζεται ὅτι κατὰ τὸν Κανονισμό 100/19-98 ἡ Ε.Κ.Υ.Ο. ἀσκοῦσε καὶ τὸν προληπτικό ἀλλὰ καὶ τὸν κατασταλτικό οικονομικό ἔλεγχο ἐπὶ τῶν δαπανῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Μὲ τὸν Κανονισμό 158/2003 παρέμεινε ὑπὸ τὴν εὐθύνη τῆς Ε.Κ.Υ.Ο. ὁ προληπτικός ἔλεγχος τῶν δαπανῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐνῶ ὁ κατασταλτικός ἔλεγχος ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀλλὰ καὶ τῶν ὑπολοίπων ἐκκλησιαστικῶν νομικῶν προσώπων (Μητροπόλεων, Μονῶν κ.λπ.) ὑπήχθη σὲ ὑπηρεσία ἐποπτευόμενη ἀπὸ τὴν Δ.Ι.Σ. τῆς Γενικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Οἰκονομικῆς Ἐπιθεωρήσεως. Τώρα πλέον καὶ ὁ προληπτικός ἔλεγχος ἀποσπᾶται ἀπὸ τὴν Ε.Κ.Υ.Ο. καὶ ὑπάγεται στὴν Δ.Ι.Σ., ἀποτελώντας τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ δύο καθήκοντα τῆς συνιστωμένης Διευθύνσεως Δημοσιονομικοῦ Ἐλέγχου. Ἀπὸ τὸν λόγο αὐτὸ ἐξηγεῖται ὅτι ὁ Διευθυντῆς καὶ οἱ ἐλεγκτὲς προτείνονται ἀπὸ τὴν Διοικοῦσα Ἐπιτροπὴ τῆς Ε.Κ.Υ.Ο. πρὸς τὴν Δ.Ι.Σ. χωρὶς καμία δέσμευση τῆς τελευταίας ἀπὸ τὴν εἰσήγηση τῆς Ε.Κ.Υ.Ο., μὲ τὸ δεδομένο ὅτι μέχρι τώρα ἦταν ἀντικείμενο ἀρμοδιότητος τῆς ΕΚΥΟ καὶ ἐπιπλέον ἡ Διοικοῦσα Ἐπιτροπὴ ἔχει τὴν τεχνοκρατικὴ γνώση, ὥστε νά εἰσηγηθεῖ τὴν ἐπιλογή τῶν κατάλληλων προσώπων γιὰ τὴν ἄσκηση διαχειριστικῶν ἐλέγχων. Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ ἔπειτα οἱ ἐλεγκτὲς ἱεραρχικά καὶ πειθαρχικά ὑπάγονται στὴν Διαρκῆ Ἱερά Σύνοδο καὶ ὀφείλουν ὅπως ὅλοι οἱ ἐκκλησιαστικοὶ ὑπάλληλοι νά ἐπιδεικνύουν πίστη στὴν προϋσταμένη τους ἀρχὴ καὶ ἀμεροληψία κατὰ τὴν ἐκτέλεση τῶν ἀνατεθειμένων καθηκόντων τους.

II. Ρυθμίσεις

Α. Τμῆμα Προληπτικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἐλέγχου, τὸ ὁποῖο ἐλέγχει προληπτικῶς ὅλες (καὶ ὄχι μόνο ἄνω τῶν 300.000 Εὐρώ ὅπως προβλεπόταν ἕως σήμερα) τίς δαπάνες καὶ ἔσοδα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, πρὶν οἱ σχετικὲς αἰτήσεις, εἰση-

γήσεις, συμφωνίες (οἱ ὁποῖες συνεπάγονται ἔσοδα ἢ ἔξοδα) εἰσαχθοῦν πρὸς ἔγκριση στὴν Δ.Ι.Σ. ἢ στὴν Διοικοῦσα Ἐπιτροπὴ τῆς Ε.Κ.Υ.Ο., στὸν Πρόεδρο τῆς Δ.Ε. ἢ τὸν Γενικὸ Διευθυντή, ἀναλόγως τοῦ ποσοῦ.

Ἐπιπλέον ἐλέγχει προληπτικῶς καὶ συμβάσεις ἀξίας ἄνω τῶν 500.000 Εὐρώ, πού πρόκειται νά συνάψουν τὰ νομικά πρόσωπα πού ὑπάγονται στὴν ἐποπτεία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (Διορθόδοξο Κέντρο κ.λπ.), ἀρμοδιότητα πού δὲν ὑπῆρχε ἕως σήμερα.

Τὸ Τμῆμα αὐτὸ ἀντικαθιστᾶ τὴν πολυμελῆ Ἀνωτάτη Ἐλεγκτικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (Α.Ε.Ε.Ε.Ε.), ἡ ὁποία μέχρι σήμερα συνεδρίαζε σπανίως καὶ συγκροτεῖτο ἀπὸ πρόσωπα κατόχους τίτλων καὶ δημοσίων ἀξιοματίων (συνταξιούχους δικαστὲς, καθηγητὲς πανεπιστημίου κ.λπ.), καὶ στελεχώνεται μὲ εἰδικούς ἐπιστήμονες-ἐλεγκτὲς, οἱ ὁποῖοι θὰ ἀσκοῦν καθημερινῶς καὶ ἐπισταμένως λεπτομερῆς ἐλεγκτικὸ ἔργο ἐπὶ τῆς νομιμότητος καὶ κανονικότητος τοῦ περιοχόμενου τῶν σχετικῶν φακέλων καὶ θὰ μποροῦν νά ζητοῦν διευκρινίσεις καὶ συμπληρώσεις, πρὶν ἀχθοῦν πρὸς ἔγκριση στὴν Δ.Ι.Σ. ἢ τὴν Δ.Ε. τῆς Ε.Κ.Υ.Ο. στὸν Πρόεδρο τῆς Δ.Ε. ἢ τὸν Γενικὸ Διευθυντή.

Ἐπιπλέον, τὸ Τμῆμα Προληπτικοῦ Ἐλέγχου ἔχει καθαρὰ γνωμοδοτικοῦ χαρακτήρα ἐξουσίες καὶ γνωμοδοτεῖ γιὰ κάθε οικονομικῆς φύσεως ζήτημα πρὸς τὴν Δ.Ι.Σ. Ἀντίθετα στὸν Κανονισμό λειτουργίας τῆς Ἀνωτάτης Ἐλεγκτικῆς Ἐπιτροπῆς ὑπ' ἀριθμ. 152/2002 (ἄρθρο 4 παρ. 1), εἶχαν προστεθεῖ διὰ τοῦ Κανονισμοῦ ὑπ' ἀριθμ. 166/2005 ρυθμίσεις ὑπὸ διατύπωση, ἡ ὁποία παρεῖχε τὴν ἐντύπωση ὅτι ἡ Α.Ε.Ε.Ε.Ε. ἀσκοῦσε ὄχι γνωμοδοτικὴ, ἀλλὰ ἀποφασιστικὴ ἐξουσία ἐπὶ τῶν συμβάσεων πού ἤλεγχε (ἄνω τῶν 300.000 Εὐρώ) χωρὶς νά προβλέπει ὅτι ἡ Δ.Ι.Σ. μποροῦσε νά ἀποκλίνει τῆς γνώμης τῆς Α.Ε.Ε.Ε.Ε., γεγονός πού καθιστοῦσε τὴν Α.Ε.Ε.Ε.Ε. κατ' ἀποτέλεσμα ὄργανο ἱεραρχικῶς ἀνώτερο τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου ἐντὸς τῆς διοικητικῆς δομῆς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κατὰ παράβαση τῶν Ἱερῶν Κανόνων, τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτη καὶ τῶν προβλέψεων τοῦ συνταγματικῶς κατοχυρωμένου στὸ σημεῖο αὐτὸ Πατριαρχικοῦ Τόμου τοῦ ἔτους 1850.

Με τὸν προτεινόμενον Κανονισμό ἢ Δ.Ι.Σ. δύναται νὰ ἀποκλίνει τῆς τυχὸν θετικῆς ἢ ἀρνητικῆς γνώμης τοῦ Τμήματος Προληπτικοῦ Ἐλέγχου ἐφ' ὅσον αἰτιολογεῖ εἰδικῶς τὴν ἀποκλίνουσα Ἀπόφασή Της. Ἡ ἀρχὴ αὐτὴ ἰσχύει γενικότερα σὲ ὅλο τὸν δημόσιον τομέα κατὰ τὸ ἄρθρο 20 παρ. 2 ἐδάφ. 2 τοῦ Κώδικα Διοικητικῆς Διαδικασίας (ν. 2690/1999).

Ἐπιπλέον, ἐπειδὴ ἔχουν ἐντοπισθεῖ ἀπὸ συστάσεως τῆς Α.Ε.Ε.Ε.Ε. ἕως σήμερα συμβάσεις ἀξίας ἄνω τῶν 300.000 Εὐρώ (ἐκποιήσεις ἀκινήτων, ἀγορὲς μετοχῶν, συμβάσεις τραπεζικῶν δανείων κ.λπ.), οἱ ὁποῖες δὲν εἶχαν πρὸ τῆς συνάψεώς τους ἀποσταλεῖ πρὸς ἔγκρισιν εἰς τὴν Α.Ε.Ε.Ε.Ε., ἀντιμετωπίζεται θεραπευτικῶς τὸ ζήτημα μὲ μεταβατικὴ διάταξη τοῦ Κανονισμοῦ καὶ προβλέπεται ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος δεσμεύεται ἀπὸ τὶς συμβάσεις αὐτές, τὶς ὁποῖες θεωρεῖ ἔγκυρες.

Β. Τμήμα Κατασταλικοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἐλέγχου, τὸ ὁποῖο ἐλέγχει κατασταλτικῶς τὴν διαχείριση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἄλλες δὲ Μητροπόλεις καὶ Μονὲς ἢ Ἐνορίες ἢ «θυγατρικά» τοὺς νομικὰ πρόσωπα μόνον κατ' αἴτησιν τοῦ ἐπιχωρίου Μητροπολίτου ἢ τοῦ Διοικητικοῦ τοῦ Συμβουλίου, ἐνῶ καταργεῖται ἡ παλαιότερη πρόβλεψη τοῦ καταργουμένου Κανονισμοῦ Ἐκκλησιαστικῆς Γενικῆς Οἰκονομικῆς Ἐπιθεωρήσεως (163/2004) ὅτι τὸ πόρισμα ἀνακοινώνεται στὸν Πρόεδρο τῆς Δ.Ι.Σ. καὶ εἰς τὴν Δ.Ι.Σ.

Σκοπὸς τοῦ Κανονισμοῦ εἶναι οἱ ἐλεγκτὲς νὰ παρέχουν βοήθεια καὶ στὸν ἐπιχώριον Μητροπολίτη γιὰ τὴν ὀρθὴ δημοσιονομικὴ διαχείριση τῶν ἐκκλησιαστικῶν νομικῶν προσώπων τῆς ἐπαρχίας του. Στὴν περίπτωσιν αὐτὴ καθίστανται κατ' οὐσίαν ὄργανα τοῦ ἐντολέως Μητροπολίτου, ὁ ὁποῖος ἐζήτησε τὴν διενέργειαν ἐλέγχου. Ἡ παλαιότερη πρόβλεψη τοῦ Κανονισμοῦ Γενικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Οἰκονομικῆς Ἐπιθεωρήσεως ὑπ' ἀριθμ. 163/2004 (ἄρθρο 3 περιπτ. ε') ὅτι λαμβάνει ἀκόμα καὶ γιὰ τὶς λοιπὲς ἐκκλησιαστικὲς διαχειρίσεις (δηλ. ἀκόμα γιὰ τὶς Ἱ. Μητροπόλεις, Ἱ. Μονὲς ἢ Ἐνορίες κ.λπ.) γνώση τοῦ πορίσματος πέραν τοῦ αἰτήσαντος τὸν ἔλεγχο ἐκκλησιαστικοῦ νομικοῦ προσώπου, ἢ Δ.Ι.Σ. καὶ ὁ Μακ. Πρόεδρος Αὐτῆς ἔρχεται σὲ ἀντίθεση πρὸς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες, τὸν Καταστατικὸ Χάρτη καὶ τὸν Πατριαρχικὸ Τό-

μο τοῦ ἔτους 1850, καθ' ὅσον ἢ Δ.Ι.Σ. ἢ ὁ Πρόεδρος Αὐτῆς δὲν ἀσκοῦν «ἐποπτεία» ἢ «ἐλέγχο» ἐπὶ τῶν Ἱ. Μητροπόλεων, ἀλλὰ ἀντιστρόφως οἱ Μητροπολίτες τῆς ἐν Ἑλλάδι Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἔχουν δικαίωμα καὶ καθήκον συμμετοχῆς στὰ ὄργανα διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (τὴν Δ.Ι.Σ. καὶ τὴν Ι.Σ.Ι.) χωρὶς νὰ ὑπάγονται στὶς ὁδηγίους τοὺς περὶ τοῦ τρόπου διαποιμάνσεως τῶν ἐπαρχιῶν τους.

Ὁ προτεινόμενος Κανονισμὸς διαπνέεται ἀπὸ τὴν κανονικὴ ἀρχὴ ὅτι ὄριο καὶ ἀπαράβατη ἀρχὴ γιὰ παντοειδεῖς παρεμβάσεις ὄργανου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος σὲ ζητήματα εὐθύνης τοῦ ἐπιχωρίου Μητροπολίτου εἶναι ἡ προηγουμένη συναίνεση τοῦ τελευταίου, ἢ ὁποῖα πρέπει νὰ δίδεται ρητῶς καὶ δὲν τεκμαίρεται ὡς ὑπάρχουσα ὡς ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ Μητροπολίτης ἐψήφισε Κανονισμό, ὁ ὁποῖος σὲ γενικὸ πλαίσιο παρέχει γιὰ ζητήματα τῆς ἐπαρχίας τοῦ κάθε Μητροπολίτου ὑπερεξουσίες εἰς τὴν Δ.Ι.Σ. ἢ στὸν Πρόεδρο Αὐτῆς.

Καθίσταται λοιπὸν σαφὲς ὅτι τὸ Τμήμα κατασταλτικοῦ ἐλέγχου, εἶναι ὄργανο μὲν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, τὸ ὁποῖο (πέραν τῆς ἀσκήσεως καθηκόντων ἐλέγχου ἐντὸς τοῦ νομικοῦ προσώπου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος) μπορεῖ νὰ παρέχει καὶ ἐλεγκτικὸ ἔργο ὡς ἀρωγὸς τοῦ ἐπιχωρίου Μητροπολίτου, ἐφ' ὅσον ἐκείνος τὸ ζητεῖ, γιὰ τὸν ἐντοπισμὸ διαχειριστικῶν προβλημάτων, τὴν ὑπόδειξη λύσεων καὶ βεβαίως τὴν ἐκδοσὴ καταλογιστικῶν πράξεων κατὰ τοῦ ὑπόλογου ὑπαλλήλου ἢ στελέχους, ἐφ' ὅσον ἐντοπίσει διαχειριστικὸ ἔλλειμμα, γιὰ τὸ ὁποῖο εὐθύνεται ὁ καταλογιζόμενος (ἢ πρᾶξι καταλογισμοῦ θὰ ἐκδίδεται καὶ αὐτὴ μετὰ ἀπὸ προηγουμένη ἄδεια τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου, ἐὰν δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ τὴν ἐκδώσει ὁ ἴδιος βασιζόμενος στὸ πόρισμα τῶν ἐλεγκτῶν). Στὸ πλαίσιο αὐτό, ἡ ἐνημέρωσις τῆς Δ.Ι.Σ. καὶ τοῦ Μακ. Προέδρου γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐλέγχων εἶναι ἰκανὴ νὰ δημιουργήσῃ στρεβλώσεις καὶ νὰ ἐκτρέψῃ τὸ Τμήμα Ἐλέγχου τῆς ἀληθοῦς ἀποστολῆς του, οὔτε δὲ ἐξυπηρετεῖ τοὺς παραπάνω σκοποὺς, καθὼς μόνον ὁ κυρίαρχος Ἀρχιερεὺς εἶναι ὑπεύθυνος γιὰ τὴν δημοσιονομικὴ εὐταξία τῆς Μητροπόλεώς του, τῶν Μονῶν καὶ Ἐνοριῶν τῆς ἐπαρχίας του. Ἐφ' ὅσον λοιπὸν τὸ Τμήμα Ἐλέγχου διενεργεῖ

έλεγχο σὲ Μητρόπολη ἐνεργεῖ κατὰ παραγγελία καὶ ὡς ὄργανο τοῦ οἰκείου Μητροπολίτη, ἔχει δὲ γιὰ τὸν σκοπὸ ἐπιπλέον καταργηθεῖ στὸν προτεινόμενο Κανονισμὸ ἢ παλαιότερη πρόβλεψη ὅτι «διὰ πᾶν θέμα τῆς Ἐπιθεωρήσεως» (ἄρθρο 9 ὑπ' ἀριθμ. 163/2004 Κανονισμοῦ Γεν. Οἴκον. Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιθεωρήσεως), δηλαδή ἀκόμα καὶ ἂν ἀφορᾷ Ἱ. Μητρόπολη, τῆς ὁποίας ὁ Ποιμενάρχης ἐξήγησε τὴν διενέργεια ἐλέγχου στὴν ἐπαρχία της, ἀποφασίζει ὁ Μακ. Πρόεδρος καὶ ἡ Δ.Ι.Σ.

Τέλος, τόσο στὸν προτεινόμενο Κανονισμὸ δημοσίου λογιστικοῦ ὅσο καὶ στὸν παρόντα Κανονισμὸ ἔχει ἀποκατασταθεῖ ἓνα ἀκόμη σοβαρὸ σφάλμα: τὴν ἐξουσία νὰ ἐκδίδουν καταλογιστικὴ πράξη καὶ νὰ ἀναζητοῦν ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους ἢ στελέχη τους χρηματικὰ ποσά, ἀξίες, κ.λπ., ἔχουν ὄχι μόνον οἱ ἐκκλησιαστικοὶ ἐλεγκτὲς (ὅπως προέβλεπε ὁ Κανονισμὸς 163/2004, ἀλλὰ) καὶ τὰ ὄργανα διοικήσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν νομικῶν προσώπων γιὰ τὰ ἐλλείμματα, πού ἐντοπίζονται τὰ ἴδια ἢ ἐντοπίζονται ἀπὸ τοὺς ἐκκλησιαστικούς ἐλεγκτὲς στὴν διαχείρισή τους.

Ἡ δυνατότητα αὐτὴ εἶναι σύμφυτη μὲ τὴν ἐξουσία διοικήσεως καὶ ἐγκρίσεως τοῦ προϋπολογισμοῦ τῶν οἰκείων νομικῶν προσώπων (καλεῖται ἀρμοδιότητα «διατάκτη») καὶ προβλεπόταν στὸν Κανονισμὸ 100/1998 (ἄρθρο 19). Ὁ Κανονισμὸς 158/2003 προέβλεπε στὸ ἄρθρο 31 ὅτι ἡ ἐξουσία αὐτὴ θὰ καταργηθεῖ μόλις ἐκδοθεῖ εἰδικὸς Κανονισμὸς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιθεωρήσεως (δηλ. ὁ 163/2004). Πράγματι, παρανόμως καταργήθηκε ἡ ἐξουσία καταλογισμοῦ γιὰ τὰ ὄργανα διοικήσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν ν.π.δ.δ. ἀπὸ τὸν Κανονισμὸ 163/2004, ὁ ὁποῖος δὲν ἐπανελάβε τὴν ἀρμοδιότητα αὐτὴ γιὰ τὴ Δ.Ι.Σ., τὸν Μητροπολίτη κ.λπ. καὶ καθιστοῦσε ἀποκλειστικὰ ἀρμοδίους γιὰ τὸν καταλογισμὸ διαπιστουμένων ἐλλειμμάτων τοὺς Ἐκκλησιαστικούς Ἐπιθεωρητὲς κατὰ πλήρη παραγκωνισμὸ τῆς ἴδιας τῆς Δ.Ι.Σ. (σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος), τῶν Μητροπολιτῶν (σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ τὶς Ἱ. Μητροπόλεις), τῶν Ἡγουμενοσυμβουλίων (σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ τὶς Ἱ. Μονές).

Μὲ βία τὸν προτεινόμενο Κανονισμὸ, τὸ ὄργανο διοικήσεως τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ν.π.δ.δ. μπορεῖ (παράλληλα μὲ τοὺς ἐκκλησιαστικούς ἐλεγκτὲς, τὴν συνδρομὴ τῶν ὁποίων δύναται νὰ ζητήσει) νὰ

ἐλέγξει καὶ καταλογίσει ἐλλείμματα πού ἐντοπίζει στὴν διαχείριση τοῦ νομικοῦ προσώπου ἢ καὶ στὰ ἐλεγχόμενα (ὑπὸ τὶς προϋποθέσεις πού ὀρίζει ὁ Κανονισμὸς) ἀπὸ τὸ ἴδιο ἐκκλησιαστικὰ νομικὰ πρόσωπα ἰδιωτικοῦ δικαίου (π.χ. σὲ μιὰ ἀστική ἐταιρεία, στὴν ὁποία εἶναι ἐταῖρος ἡ Ἱ. Μητρόπολη). Μὲ τὸ παρὸν σύστημα εἶναι δυνατὸ νὰ ἀσκει οἰκονομικὸ ἔλεγχο καὶ κυρίως νὰ ζητεῖ τὴν ἀποκατάσταση ἐλλειμμάτων (διὰ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ ἐλλείποντος χρηματικοῦ ποσοῦ) καὶ τὸ διοικοῦν ὄργανο τοῦ νομικοῦ προσώπου (ἢ Δ.Ι.Σ., ὁ Μητροπολίτης κ.λπ.) καὶ ἐφ' ὅσον ζητεῖ τὴ συνδρομὴ τους οἱ ἐκκλησιαστικοὶ ἐλεγκτὲς.

2. Κωδικοποιημένος Κανονισμὸς ΕΚΥΟ

Ι. Ὡς πρὸς τὴν ἀναγκαιότητα τοῦ Κανονισμοῦ

Γιὰ τὴν λειτουργία τῆς ΕΚΥΟ ἔχουν δημοσιευθεῖ τρεῖς φορὲς Κανονισμοί.

Πρῶτον ὁ Κανονισμὸς 100/1998 στὸ ΦΕΚ Α' 261/20.11.1998 καὶ

Δεύτερον ὁ Κανονισμὸς 158/2003 δύο φορὲς στὸ ΦΕΚ Α' 290/18.12.2003 καὶ στὸ ΦΕΚ Α' 249/7.10.2005,

χωρὶς οἱ παραπάνω Κανονισμοὶ νὰ ἔχουν κωδικοποιηθεῖ σὲ ἓνα ἐνιαῖο κείμενο καὶ χωρὶς ὁ Κανονισμὸς 158/2003 νὰ εἰσαγάγει διατάξεις ἐντὸς τοῦ κειμένου τοῦ Κανονισμοῦ 100/1998, παρότι καλεῖται στὸν τίτλο του «Τροποποίηση καὶ συμπλήρωση τοῦ 100/1998 Κανονισμοῦ...». Ἔτσι εἶχαμε σὲ παράλληλη ἰσχύ δύο Κανονισμοὺς τῆς ΕΚΥΟ τὸν 100/1998 καὶ τὸν 158/2003 χωρὶς ὁ νεώτερος νὰ καταργεῖ ρητῶς τὸν παλαιότερο, ἀλλὰ καὶ χωρὶς ὁ παλαιότερος νὰ ἐπικαλύπτεται ἀπὸ τὸ κείμενο τοῦ νεώτερου Κανονισμοῦ ὡς πρὸς ὅλα τὰ θέματα πού ρυθμιζαν οἱ διατάξεις του.

II. Ρυθμίσεις

Ἦταν λοιπὸν ἀνάγκη ὥστε μὲ τὸν προτεινόμενο Κανονισμὸ νά:

- κωδικοποιῶνται οἱ ὑπάρχουσες περὶ Ε.Κ.Υ.Ο. διατάξεις σὲ ἐνιαῖο κείμενο
- εἰσαχθοῦν νέες ρυθμίσεις, εἰδικότερα:
 - (Διαφοροποιήσεις σὲ σχέση μὲ τὸν Κανονισμὸ 100/1998 καὶ 158/2003)

1. Συμπληρώνονται ποσοτικοὶ περιορισμοὶ στὶς

άρμοδιότητες της Διοικούσας Έπιτροπής της Ε.Κ.Υ.Ο., οι όποιοι δὲν ὑπῆρχαν μέχρι σήμερα στους Κανονισμούς 100/1998 καὶ 158/2003.

– Ἡ Δ.Ε. ἕως τώρα ἦταν ἀρμόδια νὰ συντάσσει καὶ νὰ ἐγκρίνει προκηρύξεις γιὰ κάθε ἔργο, προμήθεια καὶ παρεχόμενη ὑπηρεσία πρὸς τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀνεξαρτήτως ἀξίας προϋπολογισμοῦ, ἐνῶ πλέον θεσπίζεται ὄριο 500.000 εὐρώ (ἄρθρο 8 παρ. 3).

– Ἀπαιτεῖται αὐξημένη πλειοψηφία τῆς Διοικούσας Έπιτροπής γιὰ ἐγκριση ἐπιχορηγήσεων ἕως 50.000 εὐρώ σὲ Μητροπόλεις καὶ Μονές χωρὶς τὴν ἐγκριση τῆς Δ.Ι.Σ. (ἕως σήμερα ἦταν 10.000 εὐρώ). Ἀσφαλῶς καὶ ἡ Δ.Ι.Σ. ἐξακολουθεῖ νὰ ἔχει ἀρμοδιότητα γιὰ ἀντίστοιχες ἐπιχορηγήσεις εἴτε ἄνω εἴτε κάτω τοῦ ὁρίου τῶν 50.000 εὐρώ (ἄρθρο 7 παρ. 3).

– Ἀπαιτεῖται ἐπίσης αὐξημένη πλειοψηφία γιὰ τὴν μείωση ἢ διατήρηση σταθεροῦ μισθώματος γιὰ χρονικὸ διάστημα ἄνω τῶν τριῶν ἐτῶν (ἄρθρο 7 παρ. 3).

– Ἡ Δ.Ε. καθίσταται ἀρμόδια γιὰ μισθώσεις μηνιαίου μισθώματος ἕως 10.000 εὐρώ (ἕως σήμερα ἦταν ἀρμόδια γιὰ μισθώματα ἕως 5.000 εὐρώ) (ἄρθρο 7 παρ. 3).

– Ἐπίσης ἐνῶ μέχρι σήμερα ἡ Διοικοῦσα Έπιτροπή ἦταν ἀρμόδια, ἀνεξαρτήτως ἀξίας, περὶ κάθε εἶδους δικαστικῶν καὶ ἐξωδίκων συμβιβασμῶν, διαιτησίας, παραιτήσεων ἀπὸ δικαίωμα ἀγωγῆς ἢ ἔνδικο μέσα, πού ἔχουν σχέση μὲ τὴν ἐν γένει ἐκκλησιαστικὴν περιουσία τίθεται πλέον ποσοτικὸ ὄριο 500.000 εὐρώ, ἄνω τοῦ ὁποίου ἀπαιτεῖται ἡ ἐγκριση τῆς Δ.Ι.Σ.

– Ἡ Διοικοῦσα Έπιτροπή ἐγκρίνει τὶς δαπάνες ποσῶν ἀπὸ πενήντα χιλιάδες εὐρώ (50.000,00 €) ἕως ἑκατὸ χιλιάδες εὐρώ (100.000,00 €) - ἀντὶ τῶν 20.000 ἕως 50.000 πού ἴσχυε ἕως σήμερα.

– Στὴν θέση τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ε.Κ.Υ.Ο. μπορεῖ νὰ διορισθεῖ Ἀρχιερεὺς (ἄρθρο 10 παρ. 2).

– Στὶς ἀρμοδιότητες τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ τῆς ΕΚΥΟ μεταβάλλεται τὸ ποσοτικὸ ὄριο γιὰ ἐγκριση δαπανῶν ἀπὸ 10.000 εὐρώ σὲ 20.000 εὐρώ.

– Καταργεῖται τὸ Γραφεῖο Ἐσωτερικοῦ Ἐλέγχου (ἄρθρο 21 Κανονισμοῦ 158/2003), διότι μὲ τὸν

Κανονισμὸ Δημοσιονομικοῦ Ἐλέγχου ἰδρύθηκε τὸ Τμῆμα προληπτικοῦ ἐλέγχου, τὸ ὁποῖο ἔχει ἀναλάβει τὶς ἀρμοδιότητές του. Ἐπομένως ὁ προληπτικὸς ἔλεγχος τῶν δαπανῶν τοῦ νομικοῦ προσώπου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐνῶ μέχρι σήμερα ἀνήκε στὴν ΕΚΥΟ, πλέον μετατίθεται ὡς ἀρμοδιότητα στὴν Διεύθυνση Δημοσιονομικοῦ Ἐλέγχου πού ὑπάγεται ἱεραρχικὰ στὴν Δ.Ι.Σ.

– Πρὸς ἐξοικονόμηση δαπανῶν καὶ προσωπικοῦ ἐνοποιοῦνται ἡ Γραμματεία Διοικούσας Έπιτροπής, τὸ Γραφεῖο Προγραμματισμοῦ καὶ τὸ Γραφεῖο Δημοσίων Σχέσεων ὑπὸ ἐνιαῖο Γραφεῖο.

– Συμπληρώνεται μιὰ σειρὰ διατάξεων γιὰ τὸ κεφαλαιῶδες ζήτημα τῶν ἀρμοδιοτήτων τῆς Ναοδομίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία πλέον καθίσταται Διεύθυνση καὶ ἀποκτᾶ καὶ ἀρμοδιότητες «μελετητικοῦ γραφείου» τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ Διεύθυνση διαρθρώνεται σὲ Τμῆμα ἐκπονήσεως μελετῶν καὶ ἐκδόσεως ἀδειῶν, σὲ Τμῆμα ἐλέγχου κατασκευῶν καὶ σὲ Τμῆμα προδιαγραφῶν, προτύπων, παραδοσιακῶν κτισμάτων καὶ ἐκκλησιαστικῆς τέχνης. Ἐπιπλέον:

α) Διευκρινίζεται τὸ πρῶτον, ρητῶς πλέον, γιὰ ποιῆς κατηγορίες κτηρίων ἔχει ἀρμοδιότητα ἐκδόσεως ἀδειῶν ἡ Διεύθυνση Ναοδομίας. Εἶναι ἀρμόδια γιὰ:

«1. Ἱεροὺς Ναοὺς καὶ τὰ προκτίσματα αὐτῶν, ἦτοι τὰ ἐντὸς τοῦ ἰδίου ἢ ὁμόρου ἀκινήτου οἰκοδομήματα τὰ ὁποῖα ἐξυπηρετοῦν α) τὴν κυρία χρῆση τοῦ Ἱ. Ναοῦ (ὡς λ.χ. ἀποθήκη, χώροι, ὑγιεινῆς, χώροι Η/Μ ἐγκαταστάσεων, στεγασμένοι χώροι σταθμεύσεως, γραφεῖα, κωδωνοστάσια), ἢ β) τοὺς σκοποὺς τοῦ νομικοῦ προσώπου τῆς Ἐνορίας, ἦτοι Κέντρα Ἐνοριακῆς Διακονίας (λ.χ. πρεσβυτέριον, χώροι κατηχήσεως, μαγειρείων καὶ ἐστίασεως, ἀθλήσεως, ἐκπαιδευτικῶν δραστηριοτήτων, βιβλιοθήκη).

2. Ἱερὰς Μονὰς καὶ τὰ προκτίσματα αὐτῶν, ἦτοι οἰκοδομήματα τὰ ὁποῖα ἐξυπηρετοῦν παντοτρόπως τὴν κοινοβιακὴν ζωὴν τῆς Μονῆς εὐρίσκονται ἐντὸς ἢ ἐκτὸς περιβάλλου Μονῆς καὶ πάντως τουλάχιστον ἐντὸς ὁμόρου ἀκινήτου ἀποτελοῦντα ἀρμονικὸν μετὰ τῆς Μονῆς ἀρχιτεκτονικὸν σύνολον, ὡς λ.χ. Ξενῶνες, χώροι ἐργαστηρίων (ἀ-

γιογραφίας, ύφαντουργίας, κ.λπ.), χώροι πολιτιστικών και μορφωτικών δραστηριοτήτων (λ.χ. μουσεία, χώροι συνεδρίων).

3. Μητροπολιτικά Μέγαρα, περιλαμβάνονται τās έξις χρήσεις: Κατοικίαν του Μητροπολίτου, χώρους φιλοξενίας, γραφεία διοικήσεως, Ίερών Ναόν, χώρους εκδηλώσεων, πολιτιστικών και έν γένει εκπαιδευτικών δραστηριοτήτων, και βοηθητικούς χώρους (άποθήκαι, άρχεία κ.λπ.)».

β) Έπαναλαμβάνεται αναλυτικότερα ή ύπάρχουσα και στον κανονισμό 100/1998 πρόβλεψη ότι έχει την άρμοδιότητα να εφαρμόζει την νομοθεσία περί αυθαιρέτων, έπομένως να προβαίνει σε νομιμοποιήσεις αυθαιρέτων κατασκευών και να καταλογίζει πρόστιμα, άντι των μέχρι σήμερα ασχολουμένων με τὸ θέμα Πολεοδομικών Γραφείων. Ήδη στην περίπτωση των γνωστών κατασκευών στον περίβολο της Ί. Μονής Κοιμήσεως Θεοτόκου Π. Πεντέλης ή άρμόδια Έπιτροπή του π.δ/τος 267/1998 άκύρωσε την έκθεση αυτοψίας και τὰ πρόστιμα άνεγέρσεως και διατηρήσεως του Πολεοδομικού Γραφείου και απέστειλε τὸν οίκειο φάκελλο στο Γραφείο Ναοδομίας της Ε.Κ.Υ.Ο. για να προβεί εκείνο στον καταλογισμό προστίμων, θεωρώντας ότι ή Έκκλησία της Ελλάδος είναι άρμόδια επί του θέματος αυθαιρέτων εκκλησιαστικών κατασκευών. Τὰ πρόστιμα εισπράττονται και έγγράφονται σε κωδικό αριθμό έσόδου, πὸν θα χρησιμοποιείται για έργα ευποΐας στις Ί. Μητροπόλεις.

γ) Ρυθμίζεται τὸ σύνηθες πρόβλημα της απώλειας άδειών και σχεδίων από τὸ άρχείο της Ναοδομίας κατά τὰ πρότυπα του προεδρικού διατάγματος 114/2005, τὸ όποιο ισχύει για τὰ νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου. Σε περίπτωση πὸν ζητείται π.χ. κάποια αναθεώρηση οίκοδομικής άδεια, και τὸ πρωτότυπο αὐτῆς ή τὰ συνοδευτικά σχέδια της δέν βρίσκονται στο άρχείο του Γραφείου Ναοδομίας, διατάσσεται «διαδικασία ανασύστασης φακέλλου» και εκδίδεται προσωρινή πράξη αναθεώρησης (υπό την έπιφύλαξη άνάκλησης έν δέν προσκομισθοῦν τὰ αναγκαία στοιχεία) πρὸς άμεση ίκανοποίηση του αίτήματος και ζητείται παράλληλα από τὸν ένδιαφερόμενο να συμβάλει στη διαδικασία ανασύστασης του φακέλλου

του και να προσκομίσει την άδεια ή τὰ έλλείποντα άρχιτεκτονικά σχέδια και μελέτες.

δ) Θεωροῦνται νόμιμες όλες οί εκκλησιαστικές κατασκευές πρὸ του 1982 για τις όποίες δέν ύπάρχει άδεια δόμησης της Ναοδομίας, έν ήταν νόμιμες με βάση τὸς ισχύοντες όρους και στοιχεία δόμησης της εποχῆς. Οί κατασκευές αὐτῆς δέν ελέγχονται ως πρὸς την νομιμότητά τους.

Οί διατάξεις αὐτῆς έπιλύουν χρόνια ζητήματα άρμοδιοτήτων, έλλείψεων του άρχείου της Ναοδομίας, αλλά και τακτοποιήσεως της καταστάσεως άρκετων εκκλησιαστικών κατασκευών.

ε) Έπιπλέον με τὸν Κανονισμό προβλέπεται ότι ή Διεύθυνση Ναοδομίας έχει την άρμοδιότητα να συντάσσει μελέτες για την Έκκλησία της Ελλάδος, αλλά και για όλα τὰ ένδιαφερόμενα εκκλησιαστικά νομικά πρόσωπα σε μιὰ προσπάθεια έξοικονομήσεως σημαντικών δαπανών, πὸν θα καταβάλλονταν σε έξωτερικά μελετητικά γραφεία. Πρὸς τὸ σκοπὸ αὐτὸ εκδίδεται και ὁ Κανονισμός συστάσεως όργανικών θέσεων παρὰ τη Διευθύνσει Ναοδομίας.

3. Κανονισμός συστάσεως όργανικών θέσεων παρὰ τη διευθύνσει ναοδομίας

Πρὸς τὸν σκοπὸ έπανδρώσεως της Διευθύνσεως Ναοδομίας και των άνωτέρω τριών Τμημάτων αὐτῆς, ήτοι του Τμήματος εκπονήσεως μελετών και εκδόσεων άδειών, του Τμήματος έλέγχου κατασκευών και του Τμήματος προδιαγραφών, προτύπων, παραδοσιακών κτισμάτων και εκκλησιαστικής τέχνης προβλέπεται ή σύσταση όργανικών θέσεων υπαλλήλων (άρχιτεκτόνων, μηχανικών κ.λπ.) στην Διεύθυνση, ώστε ή σύνταξη μελετών, ή νομιμοποίηση αυθαιρέτων κατασκευών και ή εφαρμογή της νομοθεσίας περί αυθαιρέτων να γίνεται από προσωπικό της ύπηρεσίας.

Άπαραίτητο είναι να διευκρινισθεΐ ότι ή δαπάνη μισθοδοσίας του προσωπικού του μελετητικού γραφείου (περίπου 480.000 ευρώ έτησίως) είναι μικρή συγκρινόμενη με τη δαπάνη, ή όποία θα έξοικονομεΐται από την σύνταξη μελετών από έξωτερικά μελετητικά γραφεία. Ουσιαστικά πρόκειται για ποσὸ ίσο με την άξία πέντε έως δέκα μελετών (ανάλογα με τὸ μέγεθος των έργων), οί όποίες θα δίδονταν από τις Μητροπόλεις, Μονές, Ένορίες κ.λπ. σε έξωτερικούς μελετητῆς ανά έτος.

ΤΟ ΘΕΜΑ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Λόγος Ἐνθρονιστήριος

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κηφισίας, Ἀμαρουσίου καὶ Ὠρωποῦ κ. Κυρίλλου

(Ἱ. Ναὸς Ἁγ. Δημητρίου Κηφισιάς, 8.6.2010)

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος Κύριέ μοι Κύριε Ἱερώνυμε, Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς κ. Νικόλαε, Τοποτηρητὰ τῆς Ἱερᾶς ταύτης Μητροπόλεως, Σεβασμιώτατοι καὶ Θεοφιλέστατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, Κύριοι Ὑπουργοί, Κύριοι Βουλευταί, Κύριοι Νομάρχες, Κύριοι Δήμαρχοι καὶ Κοινοτάρχες, Εὐλαβέστατοι Πρεσβύτεροι τῆς Ἐκκλησίας, Χριστοῦ Διάκονοι, Τῶν Μοναχῶν καὶ Μοναζουσῶν θεοφιλῆ συστήματα, Λαὲ τοῦ Θεοῦ εὐλογημένε,

«Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς καὶ Πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ εὐλόγησας ἡμᾶς ἐν πάσῃ εὐλογίᾳ πνευματικῇ, ἐν τοῖς ἐπουρανίοις ἐν Χριστῷ». (Ἐφεσ. 1, 3-5).

«Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μετὰ πάντων ὑμῶν» (Β΄ Κορινθ. 13, 13).

Αὐτὴ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ σωτήριος μὲ ἀξίωσε πρὶν ἀπὸ 19 ἔτη τῆς χαρᾶς τῆς ἱερωσύνης. Αὐτὴ ἡ ἴδια χάρις μὲ ἀξίωσε νὰ γίνω κήρυκας τοῦ Λόγου, τοῦ χαρμοσύνου τῆς Ἐκκλησίας μηνύματος γιὰ τὴ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων.

Σὲ εὐχαριστῶ, Δέσποτα Χριστέ, ὁ Θεός μου, πὺν μολονότι εἶμαι ἀνάξιος, μὲ ἔκανες κήρυκα τῆς ἀληθείας Σου καὶ μὲ εὐεργέτησες ποικιλότροπα μέχρι σήμερα, ἀναθέτοντάς μου ὑψηλὰ διακονήματα ἐντὸς τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας Σου.

Αὐτὴ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ σωτήριος, μὲ τὴν τιμὰ πῆφο τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν, τῶν συγκροτούντων τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἱερα-

χίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, μὲ ἀνέδειξε τὸν ἐλάχιστο, Ἐπίσκοπο καὶ Ποιμένα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κηφισίας, Ἀμαρουσίου καὶ Ὠρωποῦ.

Αὐτὴ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ σωτήριος μὲ ἀνέδειξε φρουρὸ καὶ προρέα τοῦ σκάφους τῆς Ἐκκλησίας τῆς ὁποίας ἄγρυπνος καὶ ἀσφαλῆς Κυβερνήτης εἶναι ὁ Ἀρχιποίμην Ἰησοῦς Χριστός.

Αὐτὴ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ σωτήριος μὲ ὁδήγησε στὸν ἱερὸ τοῦτο Μητροπολιτικὸ Ναὸ τῆς Θεοσώστου Ἐπαρχίας μας καὶ διὰ τῶν χειρῶν τοῦ Μακαριωτάτου Προκαθημένου τῆς Ἀγιωπάτης Ἐκκλησίας μας, μὲ ἐνθρονίζει σήμερον στὸν περίπυστον καὶ ὑψηλὸν τοῦτον Θρόνον, γιὰ νὰ ποιμάνω στὸ ἔξῃς τὸ λογικὸ τοῦ Κυρίου μας ποίμνιο τῆς Τοπικῆς ταύτης Ἐκκλησίας.

Αὐτὴ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ σωτήριος μὲ ἀνέδειξε φορέα τῆς ἐκκλησιαστικῆς διακονίας, πνευματικὸ πατέρα τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου καὶ τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ τοῦ Θεοῦ στὴν ἐπαρχία μας.

Γι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλὸς καὶ ἀνάξιος τοῦ Κυρίου μου δοῦλος τὰ μεγαλεῖα τῶν θαυμάτων του διηγούμενος *«συνεχόμενος φόβῳ, βοῶ ἐν κατανύξει»* (Εὐχὴ Μεγάλου Ἀγιασμοῦ Φώτων, ποίημα Σωφρονίου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων).

«Δοξάζω τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ τὴν δύναμιν καὶ Πνεύματος ἁγίου ὑμῶ τὴν ἐξουσίαν» (Στιχηρὸ ἀναστάσιμο Μεγάλου Ἑσπερινοῦ Σαββάτου, Ἦχος γ΄).

Εὐλογημένοι μου Χριστιανοὶ πὺν ζεῖτε στὴν Κηφισιά καὶ τοὺς ἄλλους Δήμους τῆς Μητροπολιτικῆς μας Περιφερείας καὶ σᾶς ἐνώνει ἡ πίστι μας εἰς τὸν Ἰησοῦ Χριστό (Ἐφεσ. 1,2) ἀκούσατε τοῦ Ἐπισκόπου σας.

Ὅπου συνάγονται οἱ πιστοί, ἐκεῖ εὐρίσκεται ὁ Χριστὸς ἐν μέσῳ αὐτῶν. Καὶ ὅπου εὐρίσκεται ὁ

Χριστός ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ του, ἐκεῖ πραγματοποιεῖται καὶ γνησία ἐκκλησιαστικὴ σύναξις. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Θεοφόρος Ἰγνάτιος ἔλεγεν: «ὅπου ἂν φανῇ ὁ Ἐπίσκοπος, ἐκεῖ τὸ πλῆθος ἔστω». Αὐτὴ ἡ εὐλογημένη σύναξις τοῦ πλήθους, ἡ συρροὴ τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, πραγματοποιεῖται σήμερον ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν μας, ἀγαπητοί, καὶ εἶναι ἀπόλυτη ἀνάγκη νὰ διαρκέσει. Δὲν πρέπει νὰ ἐξανατληθῇ εἰς τυπικὴν ὑποδοχὴν, εἰς ἐκδήλωσιν ἅπαξ τελεσθεῖσαν καὶ μὴ ἐπαναλαμβανομένην πλέον. Ἄν θέλωμε πράγματι νὰ εἴμεθα Ἐκκλησία Χριστοῦ, μέλη τοῦ Ἀναστάτου Σώματός του, πρέπει νὰ παραμείνωμε ἅπαντες συνηγμένοι ἐπὶ τὸ αὐτό. Ἔστω καὶ ἂν προσωρινῶς καὶ σωματικῶς χωρίζομεθα ἀπὸ τὰς ἀνάγκας τοῦ ἐφημέρου βίου, ποτὲ δὲν πρέπει νὰ μᾶς συμπίξει ἡ μέριμνα οὕτως ὥστε νὰ λησμονήσωμε ποῦ πράγματι ἀνήκομεν, ποίου σώματος εἴμεθα ἀδιάσπαστα μέλη. Τίποτε δὲν πρέπει νὰ σταθῇ ἱκανὸ νὰ μᾶς χωρίσῃ ἀπὸ τὸ ζωηφόρο Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, καμμία ὑπόθεσις τοῦ κόσμου τούτου δὲν πρέπει νὰ μᾶς στέρησῃ τὴν ὑπερβολὴν τῆς Ἀγάπης Του. Οὔτε θλίψις, οὔτε στενοχωρία, οὔτε διωγμός, οὔτε λιμός, οὔτε γυμνότης, οὔτε κίνδυνος, οὔτε μάχαιρα, οὔτε θάνατος. Ὅλα αὐτὰ δυνάμεθα νὰ τὰ ὑπερνικήσωμεν ἐν ὅσῳ παραμένωμε εἰς τὸ Σῶμα «διὰ τοῦ ἀγαπήσαντος ἡμᾶς».

Διὰ τοῦτο εἶναι τόσο σημαντικὴ ἡ σημερινὴ μας συνάθροισις, διότι ἔχει τὴν ὑπὲρ φύσιν δύναμιν νὰ

διαρκέσῃ διὰ παντός. Ἄρκεῖ ὁ νοῦς καὶ ἡ ψυχὴ μας νὰ μὴν ἐγκαταλείψουν ποτὲ αὐτὸ τὸν ἱερὸ χῶρο, ἄρκεῖ ἡ καρδιά μας νὰ μείνῃ πάντα ἐδῶ, καὶ τότε καὶ τὰ πόδια μας θὰ μᾶς ἐπαναφέρουν συνεχῶς «εἰς τὰς αὐλάς τοῦ Κυρίου», εἰς τὴν μόνην σύναξιν ὅπου ἡ καρδιά καὶ ἡ σὰρξ τοῦ ἀνθρώπου σκιρτᾷ καὶ ἀγάλλεται «ἐπὶ Θεὸν ζῶντα» (Ψαλ. 83,3). «Μακάριοι οἱ κατοικοῦντες ἐν τῷ οἴκῳ σου εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων αἰνέσουσί Σε» (Ψαλ. 83,4) ἀναφωνεῖ ὁ ἱερός ψαλμωδὸς ἐπιβεβαιῶν ὅτι εἶναι δυνατὴ ἡ διαίωσις μας ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Σώματός Του, ὁ αἶνος μας εἶναι δυνατὸν νὰ διαρκῇ αἰώνως, ἄρκεῖ νὰ μὴν παραιτηθοῦμε ποτὲ ἀπὸ τὸ ὄντως ἔργον μας, ἐκεῖνο τὸ ὁποῖο μᾶς ἀνέθεσε ἐξ ἀρχῆς ὁ Δημιουργὸς καὶ Σωτὴρ «πάντων ἀνθρώπων, μάλιστα πιστῶν» (Α΄ Τιμ. 4,10).

Ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων, καὶ μάλιστα τῶν πιστῶν χριστιανῶν, δὲν ἔχει νόημα, παρὰ μόνον ἐν ὅσῳ εὐρίσκονται «ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ τὸ αὐτό». Τοῦτος εἶναι ὁ τρόπος ὑπάρξεως τῶν ἀνθρώπων· ὁ μόνος σύμφωνος μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ τρόπος ὑπάρξεως· ἐφ' ὅσον εἴμεθα ὅλοι «ἐν σώμα καὶ ἐν πνεύμα καθὼς καὶ ἐκλήθημεν, ἐν μιᾷ ἐλπίδι τῆς κλήσεως ἡμῶν» (Ἐφεσ. 4,4), τότε, καὶ μόνον τότε, ὑπάρχομε καθὼς θέλει ὁ Θεός, τότε μόνον εἶναι δυνατὸν νὰ ζήσωμε κατὰ Θεόν «σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς» (Τίτ. 2,12), τότε μόνον δυνάμεθα νὰ ἐργασθοῦμε τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, τότε λάμπει «τὸ φῶς ἡμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων», μολοντί

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κηφισίας, Ἀμαρουσίου καὶ Ὠρωποῦ κ. Κύριλλος κατὰ τὴν τελετὴ τῆς ἐνθρονίσεως.

ἔμεις δὲν τὸ ἐπιδιώκομεν αὐτό, τότε τῆς Ἁγίας Τριάδος φανεροῦται τὸ κράτος, διότι ἀκριβῶς καὶ εἰς αὐτὴν ἡ ἐνότης «κατακρατεῖ τῶν διακρίσεων», καὶ διὰ τοῦτο ὅσοι φθάνουν εἰς αὐτὴν τὴν ἐνότητα, τὴν καθ' ὁμοίωσιν τῆς Ἁγίας Τριάδος, λατρεύουν ἓνα Κύριον, ἔχουν μίαν πίστιν, ὁμολογοῦν ἐν Βάπτισμα, πιστεύουν εἰς ἓνα Τριαδικὸν Θεόν, τὸν ἐπὶ πάντων καὶ διὰ πάντων καὶ ἐν πᾶσιν (Ἐφεσ. 4, 5-6). «Ὁ μὴ ἐρχόμενος ἐπὶ τὸ αὐτό – διακηρύσσει ὁ θεοφόρος Ἰγνάτιος – οὗτος ἤδη ὑπερηφανεῖ καὶ ἑαυτὸν διέκρινε». Ἔχει τεραστίαν σημασίαν τὸ νὰ μὴ διακρίνωμεν τὸν ἑαυτὸν μας ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀδελφούς, τὸ νὰ μὴν ξεχωρίζῃ ὁ καθεὶς ἐξ ἡμῶν ἀπὸ τοὺς ἄλλους, τὸ νὰ μὴν ἐξατομικεύωμεν τὴν ἐν Χριστῷ ζωὴν μας, ἀλλὰ νὰ παραμένωμεν ἐνσωματωμένοι ὁ εἷς εἰς τὸν ἄλλον, σύσσωμοι καὶ συμμετοχοὶ καὶ συγκληρονόμοι Χριστοῦ (Ἐφεσ. 3,6-Ρωμ. 8,17), «μᾶ ψυχῇ συναθλοῦντες» (Φιλ. 1,27), «σύμψυχοι, τὸ ἐν φρονοῦντες» (Φιλ. 2,2), εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ διακρίνεται κανεὶς ἄλλος ἐν μέσῳ ἡμῶν παρὰ μόνον Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος συνάγει τὰ διηρημένα εἰς ἐνότητα καὶ τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ τὰ διεσκορπισμένα (Πρβλ. Ἰω. 11, 52) συναρμολογεῖ εἰς ἓνα καινὸν ἄνθρωπον ποιῶν εἰρήνην (Ἐφ. 2,15) καὶ γίνεται αὐτός «Κεφαλὴ ὑπὲρ πάντα τῆ Ἐκκλησία, (Ἐφ. 1,22) ἣτις ἐστὶ τὸ Σῶμα Αὐτοῦ, τὸ πλήρωμα τοῦ τὰ πάντα ἐν πᾶσι πληρουμένου» (Ἐφ. 1,23).

Χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς Ἁγιωτάτης Μητροπόλεως Κηφισίας, Ἀμαρουσίου καὶ Ὁρωποῦ αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος τῆς παρουσίας Ἐπισκόπου ἀνάμεσά σας: «εἰς τύπον καὶ τόπον Χριστοῦ». Ἡ εἰς Χριστὸν πίστις εἶναι συνεκτικὴ δύναμις, ἣτις ἐμποδίζει τὴν ἀλλοίωση καὶ τὴν ἀλλοτριώση. Μᾶς συγκρατεῖ καὶ μᾶς συνέχει τόσο σφικτά, ὥστε νὰ καθίσταται δυνατὴ καὶ σήμερον ἡ ἐνότης τοῦ πλήθους τὸ ὁποῖον συναντῶμε εἰς τὴν πρώτην Ἐκκλησίαν, ἡ ὑπαρξίς μιᾶς καρδίας καὶ μιᾶς ψυχῆς ὅπως τότε, οὕτως ὥστε νὰ μὴ δίδεται τόπος εἰς τὴν διαίρεσιν καὶ τὴν ἰδιοποίησιν (Πράξ. 4,32). «Ἄλλ' ἢν αὐτοῖς ἅπαντα κοινά», μᾶς λέγει ἡ Γραφή.

Μεταδοτικὸς καὶ παραδοσιακὸς ἐπλάσθη ὁ ἄνθρωπος. Δὲν ἐκτίσθη διὰ νὰ ζῆ διὰ τὸν ἑαυτὸν του, ἀλλὰ διὰ νὰ μεταδίδη καὶ νὰ παραδίδη εἰς τοὺς ἄλλους κάθε δῶρον καὶ κάθε δυνατότητα διὰ τῆς ὁποίας ἐπροίκισεν αὐτὸν ὁ Δημιουργός.

«Οὐδεὶς ἑαυτῷ ζῆ καὶ οὐδεὶς ἑαυτῷ ἀποθήσκει» διαλαλεῖ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος (Ρωμ. 14,7). Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι ἡ Ἐκκλησία. Μοιραζόμεθα τὴν ζωὴν ποῦ μᾶς ἔδωσε ἐξ ἴσου ὁ Θεός. Γινόμεθα «κοινωνοὶ τῶν παθημάτων» ἀλλὰ καὶ «τῆς παρακλήσεως» ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος. Καὶ διὰ τοῦτο ἀξιούμεθα καὶ τῆς κοινωνίας Ἐκεῖνου ποῦ προσέφερε ὀλοκληρωτικῶς τὸν ἑαυτὸν Του ὑπὲρ ἡμῶν καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ τὸν προσφέρει εἰς τοὺς Ἱερὸς Ναοὺς Του ὡς Θεία ὄντως Κοινωνία πρὸς ὅλους ὅσοι εὐλικρινῶς παραμένουν «ἀγαθοεργοί, πλουτοῦντες, ἐν ἔργοις καλοῖς, εὐμετάδοτοι, κοινωνικοί» (Α' Τιμ. 6,18).

Τὴν κοινωνία αὐτὴν ὀφείλομε νὰ διατηρήσωμε μεταξὺ μας καὶ μετὰ τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος ἐν προσώπῳ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐξακολουθεῖ νὰ τὴν ἐνσαρκώνει: «Ὀλικῶς ἡμῖν ἐκοινώνησεν ὁ Θεός ἐν μιᾷ τῶν Αὐτοῦ Ὑποστάσεων». Μὴ παύσωμε νὰ ἀπολαμβάνωμε τὶς συγκλονιστικὰς δωρεὰς αὐτῆς τῆς ὀλικῆς κοινωνίας «ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας» (Φιλ. 1,5) τῆς ἐδῶ ἀφίξεώς μου ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος.

Κατὰ τὴν ἀνεξιχνίαστη συγκατάβασιν καὶ μακροθυμία τοῦ Μεγάλου Ἀρχιερέως Ἰησοῦ Χριστοῦ καθίσταμαι σήμερον Ἐπίσκοπος τῆς Θεοσώστου Μητροπόλεως Κηφισίας, Ἀμαρουσίου καὶ Ὁρωποῦ καὶ κάθημαι ἐν μέσῳ τῆς Ἐκκλησίας εἰς τύπον αὐτοῦ, μετὰ ἀποστολὴν «τοῦ Θεοῦ τὴν δόξαν καὶ τῆς Ἐκκλησίας τὴν οἰκοδομήν», ὡς ὁ ἱερός Χρυσόστομος διακηρύσσει. Καλοῦμαι, λοιπόν, νὰ ἀγιάζω τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ διὰ τῶν Θείων Μυστηρίων, νὰ διδάσκω αὐτὸν πλουσίως, ὀρθοτομῶν τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, κυβερνῶν καὶ κατευθύνων αὐτὸν εἰς νομὰς σωτηρίους. «Ἰδοὺ ἐγώ», λοιπόν, «ὁ ἐλάχιστος ἐν τοῖς ἀδελφοῖς» μου, καὶ ἰδοὺ ἡ Ἐκκλησία. Ὅχι ἡ Ἐκκλησία-ὀργάνωσις καὶ ὑπηρεσία κρατικοῦ τύπου, νομικὸν πρόσωπον δημοσίου δικαίου· οὔτε ἡ Ἐκκλησία-κοσμοθεωρία ἢ ἰδεολογία ἢ σύστημα θρησκευτικῶν γνώσεων καὶ ἠθικῶν κανόνων, ἀλλ' ἡ Ἐκκλησία – τὸ Μυστικὸν Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τὸ «χαριζόμενον ἀνάστασιν καὶ ζωὴν καὶ ἀφθαρσίαν», καὶ ἀποτελοῦν τὴν «κρίσιν τῆς κρίσεως» τοῦ κόσμου, κατὰ τὸν Ἅγιον Μάξιμον τὸν Ὁμολογητὴν.

Αὐτὴ ἡ Ἐκκλησία σκεπάζει μετὰ τὴν στοργὴν τῆς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους· τοὺς ἐγγύς καὶ τοὺς μα-

κράν και διαπορθμεύει «ἐπὶ ἀγαθούς και πονηρούς» τὴν ζωογονοῦσαν χάριν. Δὲν εἶναι ἡ Ἐκκλησία κλειστή «λέσχη» τῶν «θρησκευτικῶν» ἢ τῶν «καθαρῶν» ἀνθρώπων, μᾶς καθιερωμένης νοοτροπίας και μᾶς τυποποιημένης ἐμφανίσεως. Ἄλλ' εἶναι ἡ Μητέρα Ἐκκλησία ὄλων τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ὁ Θεός «οὐκ ἔστι μερικὸς Θεός, ἀλλὰ πάντων Πατήρ» συμφώνως πρὸς τὸν Ἱερὸν Χρυσόστομον. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ἡ κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, δὲν ἀνήκει μόνον εἰς τοὺς ἀνήκοντας εἰς Αὐτόν, ἀλλ' ἀγκαλιάζει στοργικῶς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἐντός τῆς θαυμαστῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας, ὅπου οἱ ἅγιοι και οἱ ἁμαρτωλοὶ ἀπὸ κοινοῦ προσδοκοῦν τὸ ἔλεος και τὴν φιλανθρωπίαν τοῦ ἐσφαγμένου Ἀρνίου και τὴν θέαν τῆς δόξης τοῦ Δεσποτικοῦ Προσώπου. Ἡ Ἐκκλησία, ἀντλοῦσα ἐκ τῆς ἀκενώτου χάριτος, διαθέτει δύναμιν διὰ τὴν ὁποίαν οἱ ἄνθρωποι, πλὴν τῶν ἁγίων, εἶναι ἀνυποψίαστοι. Ἡ δύναμις ὅμως τῆς Ἐκκλησίας δὲν εἶναι κραυγαλέα, οὔτε στηρίζεται εἰς τὸν πλοῦτον ἢ τὴν κοσμικὴν ἰσχύν.

Ἡ δύναμις τῆς Ἐκκλησίας εἶναι μία διαρκὴς ἐσωτερικὴ και πνευματικὴ ἐπανάστασις, σκοπὸν ἔχουσα τὴν μεταμόρφωσι τῶν ἀνθρώπων και τοῦ κόσμου ἐν πνεύματι ἁγίῳ. Ἡ Ἐκκλησία διαβαίνει εἰς τὸν κόσμον και ἱεραουργεῖ τὴν σωτηρία, διὰ τῶν αἱμάτων τῶν μαρτύρων τῆς και τῶν δακρύων τῶν ὁσίων τῆς, και τῶν στεναγμῶν τῶν ταπεινωμένων και καταφρονεμένων παιδιῶν τῆς, «τῶν πεινῶ-

των και διψῶντων τὴν δικαιοσύνην», πλὴν ἀκραδάντως πιστευόντων «ὅτι τὸ ἄρνιον τὸ ἀναμέσον τοῦ θρόνου ποιμᾶναι αὐτοὺς και ὀδηγήσει αὐτοὺς ἐπὶ ζωῆς πηγᾶς ὑδάτων και ἐξαλείψει ὁ Θεός πᾶν δάκρυον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν» (Ἀποκ. 6,17).

Ἀδελφοί μου, γνωρίζω ὅτι καθίσταμαι Ἐπίσκοπος εἰς δύσκολον ἐποχὴν.

Ἴσως ἡ ἱστορία νὰ εὐρίσκεται εἰς τὸ τέλος τῆς και οἱ ἀποκαλυπτικοὶ χρόνοι νὰ εἶναι ἤδη γεγονός. Βαρεῖα ἡ πνευματικὴ ἀτμόσφαιρα εἰς ὄλον τὸν κόσμον. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι σύμπασα ἡ Οἰκουμένη ἀναπνέει μὲ τὴν βοήθειαν κάποιας φιάλης ὀξυγόνου, ἀναζητῶσα ἀπεγνωσμένως τὴν ἐλπίδα διὰ νὰ ζήσει. Καὶ ὅμως ὁ Χριστός, «ἐλπίς τοῦ κόσμου», εὐρίσκεται ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν, ἄγνωστος ἢ και βλασφημούμενος διὰ τὴν πολλὴν αὐτοῦ ἀγαθότητα. Ὁμιλοῦμεν εἰς τὰς ἡμέρας μας διὰ παγκοσμιοποιήσιν τῆς οἰκονομίας. Ἀποφεύγομεν νὰ κάνωμεν λόγον διὰ τὴν τραγικὴν παγκοσμιοποιήσιν τῆς πνευματικῆς παρακμῆς και διαφθορᾶς ἢ ὁποία σφραγίζει τὴν ἐποχὴν μας, «... ἔρρει τὰ καλά, γυμνὰ τὰ κακά, ὁ πλοῦς ἐν νυκτί, πυρὸς οὐδαμοῦ, Χριστὸς καθεύδει» (Γρηγ. Ναζιανζ. ἐπιστολὴ Εὐδοξίῳ ρήτορι).

Βαρὺ τὸ χρέος τοῦ Ἐπισκόπου, ὁ ὁποῖος καλεῖται «ἐν πολλῇ δοκιμῇ θλίψεως» (Β' Κορ. 8,2) νὰ ποιμάνῃ τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ διὰ τῆς προσωπικῆς του θυσίας, ἕως θανάτου ἐνίστε, ἀκολουθῶν τὸ παράδειγμα τοῦ κόκκου τοῦ σίτου ποῦ πίπτει εἰς

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Κηφισίας, Ἀμαρουσίου και Ὁρωποῦ κ. Κύριλλος κατὰ τὴν ὑποδοχὴν του στὴν πόλιν τῆς Κηφισιάς. Συνοδεύεται ἀπὸ τὸν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν και πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμο και τὸν Τοποτηρητὴ Σεβ. Μητροπολίτη Μεσογαίας και Λαυρεωτικῆς κ. Νικόλαο.

τὴν γῆν καὶ ἀποθνήσκει καὶ διὰ τοῦ θανάτου του ὑφαίνει τὸν σάχυν καὶ ζυμώνει τὸν ἄρτον τῆς ζωῆς.

Ἀδελφοί μου, ἔρχομαι πρὸς ὑμᾶς ἐν πολλῇ ταπεινοφροσύνῃ ὡς διάκονός σας. Εὐαγγελίζομαι εἰς ὑμᾶς τὸν Ἰησοῦν καὶ τὴν Ἀνάστασιν καὶ τὴν εἰρήνην Ἐκείνου «τὴν πάντα νοῦν ὑπερέχουσιν».

Μείνατε ἐν τῇ ἀγάπῃ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ὑπακούετε εἰς τὸν Ἐπίσκοπον, ὡς καὶ ἐκεῖνος εἰς τὸν Θεόν, καθὼς αἱ Θεῖαι Γραφαὶ διακελεύουσι. Μόνον δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου εἶναι δυνατὸν νὰ τηρηθῇ ἡ ἐνότης ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Μὴ σχίζετε τὸν ἀκέραιον χιτῶνα τοῦ Χριστοῦ καὶ μὴ παρασυναγωγῆτε καὶ μὴ μερίζετε τὴν Ἐκκλησίαν, προκαλοῦντες τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ καὶ διακυβεύοντες τὴν σωτηρίαν σας.

Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα, Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς τῆς Σεπτῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, εὐγνωμόνως παρακαλῶ δεχθῆτε τὰς ὀλοκαρδίους εὐχαριστίας μου, διότι διὰ τῆς τιμίας ψήφου ὑμῶν με ἀναδείξατε πρῶτον Μητροπολίτην τῆς ἀρτισυστάτου Μητροπόλεως Κηφισίας, Ἀμαρουσίου καὶ Ὠρωποῦ καὶ «ἀγάπη ἀνυποκρίτῳ καὶ τιμῇ τῇ εἰς ἐμέ» ἦλθατε σήμερον ἐνταῦθα διὰ νὰ ὀλοκληρώσετε τὸ θαῦμα. «Δόξη Ὑμῖν Κύριος κατὰ τὴν καρδίαν Ὑμῶν».

Εἰς Ὑμᾶς, Μακαριώτατε, τί νὰ εἶπω καὶ τί νὰ λαλήσω, θὰ προσκρούσω εἰς τὴν σεμνότητα καὶ τὴν ταπεινότητά σας. Κατὰ τὸν ἱερὸν ὑμνωδὸν «ὁμολογῶ τὴν χάριν, κηρύττω τὸν ἔλεον, οὐ κρύπτω τὴν εὐεργεσίαν». Εὐχομαι ὑγιείαν καὶ μακροήμερευσιν καὶ τὴν προστασίαν τῆς Παναγίας καὶ τοῦ Ἁγίου Ὁσιομάρτυρος Ἐφραίμ τοῦ νέου τοῦ θαυματουργοῦ, διὰ τὸ δυσχερὲς ἔργον τὸ ὁποῖον ἐπιτελεῖτε. Ἔχετε τὴν νίκην ἀφοσίωσίν μου καὶ τὴν εὐπείθειαν. Παρακαλῶ σημειώσατε τὴν ἐπιθυμίαν μου νὰ συμβάλω μετὰ τὴν ταπεινότητά μου εἰς τὴν ἐπιτυχὴ ἔκβασιν αὐτοῦ τοῦ ἔργου, πρὸς δόξαν τῆς Ἀγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Σεβασμιώτατοι καὶ Θεοφιλέστατοι πατέρες καὶ ἀδελφοί ἔχετε τὴν πολλὴν μου εὐχαριστίαν διὰ τὴν ἐδῶ παρουσίαν σας, ἡ ὁποία με ἐνισχύει περὶ ἄρτανα.

Τὴν κορυφαία αὐτὴ στιγμή τοῦ βίου μου δημοσίως καὶ ὀφειλετικῶς ἐκφράζω τὴν πολλὴν εὐχαρι-

στίας μου εἰς τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς κ. Νικόλαον, Τοποτηρητὴν μέχρι πρότινος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας διὰ τὸ ἐπίπονον ἔργον τῆς Τοποτηρητείας καθὼς καὶ εἰς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Ἱερόθεον Καλογερόπουλον, Πρωτοσύγκελλον αὐτῆς. Σᾶς διαβεβαιούμεν ὅτι «οὐ παυόμεθα ὑπὲρ ὑμῶν προσευχόμενοι».

Διὰ τοὺς ἐν τῇ θριαμβεύουσῃ καὶ στρατευομένη Ἐκκλησίᾳ εὐρισκομένους προκατόχους μου, οὐ παυόμεθα καὶ ὑπὲρ αὐτῶν προσευχόμενοι.

Ἐπειδὴ «ἄγγελοι ἐστήκασιν θεωροὶ τοῦ βίου μου» καὶ τῶν λόγων μου, τούτῃ τὴν ὥρα καὶ ἐπειδὴ «ὁ βίος βραχύς, ἡ δὲ κρίσις μακρά» (Ἰωάννου Χρυσόστομου, εἰς τὸ τοῦ Εὐαγγελίου ῥητόν, καὶ περὶ παρθενίας, καὶ παραινετικὸς εἰς τοὺς ἐκπεσόντας P.G. 64, 40), ὑποκλίνομαι ἐνώπιόν σας καὶ ζητῶ τὴν προσευχὴν σας. Προσευχηθῆτε παρακαλῶ ἅπαντες, νὰ εἶναι ἡ ἐπισκοπικὴ διακονία μου ἀθόρυβη, «ἀνευ παρατηρήσεως» (Λουκᾶ 17, 20). Νὰ ὁμοιάξῃ μετὰ τὸ ποτάμι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖο ὅσο περισσότερο νερὸ ἔχει, τόσο λιγότερον θόρυβο κάνει. Προσευχηθῆτε ἡ διακονία μου νὰ προσελκύῃ καθημερινῶς τὴν χάριν τοῦ Κυρίου μας, διὰ τὴν σωτηρία μου καὶ τὴν σωτηρία τοῦ λαοῦ Του, τὴν ὁποία μοῦ ἐμπιστεύθηκε διὰ τῆς ἐκλογῆς καὶ τῆς χειροτονίας μου.

Βλέπω συνηγμένους σήμερον εἰς τὴν ἱερὰν αὐτὴν ὁμήγουριν «τοὺς ὄντως κοινωνικούς», τοὺς προσφιλεῖς μου Μοναχοὺς καὶ Μοναχάς, οἱ ὁποῖοι ἀφῆκαν πάντα προκειμένου νὰ κοινωνήσουν ὀλικῶς μετὰ τὸν Δεσπότην Χριστὸν καὶ τοὺς Ἁγίους Του, ἀναπολῶ τοὺς κατὰ Χριστὸν ἀγῶνας μυριάδων ἀνωνύμων ἀσκητῶν, τὸν ἰδρώτα τῆς προσευχῆς των, τὴν ἱερουργίαν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματός των εἰς τὸν βωμὸν τῆς ὑπακοῆς καὶ τῆς ἀσκήσεως. Εἶθε νὰ με ἠξίωον ὁ Θεὸς τῆς ὀσιακῆς τελευτῆς ἐκείνων. Εἶθε νὰ ἀρπαγῶ μετ' αὐτῶν «ἐν νεφέλαις, εἰς ἀπάντησιν τοῦ Κυρίου εἰς ἄερα» (Α΄ Θεσ. 4, 13) συνεχίζων μετ' αὐτῶν τοὺς ὕμνους ἐξ ὅλης καρδίας πρὸς τὸν Ἀρχηγὸν τῆς σωτηρίας πάντων ἡμῶν, καὶ κοινωνῶν φαιδρῶ τῷ προσώπῳ τῆς ἐκεῖσε μακαριότητος ὡς ἔσχατος δαιτυμῶν αἰωνίου Δεσποτικῆς Ξενίας.

Πατέρες καὶ διάκονοι, Μοναχοὶ καὶ Μοναχές τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Μητροπόλεως, συναγοῦντες θὰ

διακονήσουμε τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ. Μαζὶ θὰ πορευομαστέ τὴν ὁδὸ τῆς Θεογνωσίας διὰ τῆς ὀρθοπραξίας. Πρῶτοι ἐμεῖς εἰς ὅλα τὰ θεάρεστα, ὥστε καθορῶν νὰ μᾶς ἐμπιστεύεται καὶ νὰ μᾶς ἀκολουθῇ ὁ λαός. Ἐμεῖς, ὅπως ὁ Κύριός μας, πρῶτοι εἰς τὴν ἀγάπη, πρῶτοι εἰς τὴν τιμὴν μεταξὺ μας. Ἐμεῖς θὰ σπογγίσουμε τὰ δάκρυα τοῦ πονεμένου. Ἐμεῖς ἡ βακτηρία εἰς τοὺς γέροντες. Ἐμεῖς παιδαγωγία εἰς τοὺς νέους. Ἐμεῖς ἡ προστασία εἰς τὸν ἀδικημένο, τὸν χωρὶς ἐλπίδα ξένο.

Εἶναι ἀλήθεια πὼς ὁ φθόνος *«καὶ τὸ καλὸν τῆς Ἐκκλησίας σῶμα κατέτεμεν, εἰς διαφόρους καὶ ἀντιπάλους σπουδᾶς μερίσας»* (Γρηγορίου Ναζιανζηνοῦ, Λόγος 36,5 P.G. 36. 272). Ὅμως, ἐὰν θέλωμε νὰ εἶμεθα γνήσιοι ποιμένες, διάδοχοι τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ἄς μὴν φωλιάζῃ εἰς τὶς καρδιές μας, ὅπως δὲν φωλιάζει εἰς τὶς ἰδικές τους, κανεῖς φθόνος, ἀλλὰ οἱ πάντες πρὸς ἓνα ἄς ἀποβλέπουμε, τὴν τῆς Ἐκκλησίας οἰκοδομὴν. *«Τὸ γὰρ τῆς Ἐκκλησίας ὄνομα, συμφωνίας ὄνομα καὶ ὁμονοίας ἐστί»* (Ἰωάννου Χρυσοστόμου εἰς Γαλ. ὁμιλ. 1, 3, P.G. 61, 616).

Λαοπρόβλητοι Ἄρχοντες, σᾶς τιμᾶμε καὶ σᾶς ἀγαπᾶμε. Θὰ εἶμαι δίπλα σας γιὰ ὅ,τι καλὸ καὶ εὐλογημένο πράτετε γιὰ τὸ λαὸ μας. Καὶ σεῖς παρακαλῶ συμπαρασταθῆτε καὶ βοηθήσατε τὸ ἔργο τοῦ νέου Μητροπολίτου. Σᾶς εὐχαριστῶ καὶ σᾶς εὐγνωμονῶ ὅλους. Ἴσως καὶ νὰ σᾶς προβλημάτισα σήμερα, γιὰτὶ ἐρχόμενος στὴν Κηφισιά, δὲν ἔκανα κανένα προγραμματισμὸ τοῦ ἔργου μου. Μὲ παρηγορία δηλώνω πὼς δὲν ἔχω κανένα δικό μου πρόγραμμα. Εἶμαι Ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Τὸ πρόγραμμά μου εἶναι τὸ

Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ. Θὰ πράξω ὅ,τι ἐπιτάσσει τὸ Εὐαγγέλιον. *«Οὐκ ἄρξω ἐγώ... Κύριος ἄρξει ὑμῶν»* (Κριταὶ 8, 23), ὁ καλὸς Ποιμένας, ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Ἄς κρατήσουμε, λοιπόν, σταθερὴ καὶ ἀνόθευτη ἀπὸ ἑτεροδιδασκαλίες καὶ αἰρέσεις τὴν ὀρθόδοξη πίστι πού ὁμολογοῦμε (Ἐβρ. 4, 14). Ἔτσι, ἀντὶ νὰ κάνω προγραμματικές δηλώσεις σὲ σᾶς καὶ μάλιστα στὴν ἀρχὴ τῆς Ἐπισκοπικῆς διακονίας μου, θεωρῶ ὅτι εἶναι προτιμότερο νὰ μὲ κρίνῃ ἡ Ἐκκλησία καὶ τὸ ποιμνίό μου, ὁ λαός μου, στὸ τέλος τῆς πορείας μου εἰς τὴν παροῦσαν ζωὴν καὶ πέραν αὐτῆς ὁ Δίκαιος Κριτής, τὴν ἡμέρα ἐκείνη καὶ ὥρα πού θὰ θελήσῃ νὰ τοῦ ἀποδώσῃ λόγον οἱ δούλοι Του (Ματθ. 18, 23).

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, Πατέρες καὶ συλλειτουργοὶ τῆς ἐμῆς μετριότητος καὶ περιοῦσε λαὸ τοῦ Θεοῦ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κηφισίας, Ἀμαρουσίου καὶ Ὠρωποῦ, ἀσπάξομαι ὑμᾶς καὶ εὐλογῶ τοὺς οἰκείους σας ἐν ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καὶ προσεύχομαι ὑπὲρ ὑμῶν πρὸς τὸν Ἀρχιποίμενα Κύριον ἐκ τῶν μυχιωτάτων τῆς καρδίας μου. Στήκετε ὀρθοὶ εἰς τὴν πίστιν· ἀνδρίζεσθε εἰς τὸν ἀγῶνα διὰ τὴν τελειώσιν σας· μισήσατε τὸ σκότος καὶ ἀγαπήσατε τὰ ἔργα τοῦ φωτός· ἐγκλείσατε εἰς τὰς καρδίας σας τὸν Χριστὸν καὶ τὴν Ἑλλάδα. Εὐλογῶ ὑμᾶς ἓνα ἕκαστον. Εἰς ἀντίδοσιν, παρακαλῶ προσεύχεσθε ὑπὲρ ἐμοῦ τοῦ ἀναξίου δούλου τοῦ Θεοῦ καὶ ἀγαπήσατέ με καθὼς ἐγὼ ἠγάπησα ὑμᾶς.

«Ὁ Αἰώνιος Ἀρχιερεὺς, Θεὸς Ἰησοῦς Χριστός, δῶν εἰς ὑμᾶς κληρὸν καὶ μερίδα μετὰ τῶν ἁγίων Αὐτοῦ καὶ εἰς ἐμὲ μεθ' ὑμῶν, ἀδελφοί. Ἀμήν» (Ἐκ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Ἁγίου Πολυκάρπου πρὸς Φιλιππησίους X. II, 2).

Ἐνθρονιστήριος Λόγος

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἰλίου, Ἀχαρνῶν καὶ Πετροπόλεως κ. Ἀθηναγόρου

(Ἰ. Ναὸς Εὐαγγελισμοῦ Ἰλίου, 9.6.2010)

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμε, Πατέρα μου καὶ Κύριε, Σεβασμιώτατε Τοποτηρητὰ τῆς ἀρτισυστάτου Ἱεράς Μητροπόλεως Ἰλίου, Ἀχαρνῶν καὶ Πετροπόλεως Μητροπολιτα Μεγάρων καὶ Σαλαμῖνος κ. Βαρθολομαῖε, Σεβασμιώτατοι καὶ Θεοφιλέστατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, Σεβαστοὶ μου συμπρεσβύτεροι καὶ διάκονοι, Ἐντιμώτατοι κ. ὑπουργοί, κ. βουλευτές, κ. ἄρχοντες τῆς θεοσώστου ταύτης ἐπαρχίας, Γενναιότατοι προϊστάμενοι τῶν στρατιωτικῶν καὶ ἀστυνομικῶν ἀρχῶν, Λαὲ τοῦ Θεοῦ συμπροσευχόμενε.

Τὰ αἰσθήματα τῆς κατ' ἄνθρωπον χαρᾶς ποὺ συνόδευσαν τὴν ἐκλογή μου ὡς Μητροπολίτου τῆς ἀρτισυστάτου Ἱεράς Μητροπόλεως Ἰλίου, Ἀχαρνῶν καὶ Πετροπόλεως, μετετρέπησαν σὲ ἱερὸ φόβο καὶ δέος λίγες μέρες ἀργότερα, καθὼς μὲ τὴ Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος προχειριζόμενοι σὲ Ἐπίσκοπο τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Σήμερα, ποὺ στέκομαι ἀνάμεσά σας καὶ ὁ ναὸς αὐτὸς ἔχει πλημμυρίσει ἀπὸ τὸ ποίμνιο, τὸ ὁποῖο ἢ τιμία ψῆφος τῶν Ἁγίων Ἱεραρχῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μοῦ ἐμπιστεύθηκε, αἰσθάνομαι τὸ βάρος τῆς ἐπισκοπικῆς εὐθύνης νὰ ἐπικάθεται στοὺς ἀδύναμους ὤμους μου.

Αἰσθάνομαι, ὅμως, ταυτόχρονα καὶ ἓνα ρῖγος νὰ διατρέχει ὄχι μόνο τὸ σῶμα μου, ἀλλὰ καὶ ὀλόκληρη τὴν ὑπαρξή μου, καθὼς τὴν ὥρα τούτη στὸ νοῦ μου προβάλλει ἀπὸ τὰ βάθη τῶν χρόνων ἡ μορφή τοῦ προφήτη Μωυσῆ, ὁ ὁποῖος ἴσταται ἀπορῶν μπροστὰ ἀπὸ τὸ θαυμαστὸ φαινόμενο τῆς φλεγόμενης καὶ μὴ κατακαιομένης βάρου. Μπροστὰ στὴ βάρη αὐτὴ ὁ Θεὸς τοῦ ἀναθέτει τὴν ἀποστολή τῆς

διαποίμανσης καὶ σωτηρίας τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ καὶ αὐτὸς προσπαθεῖ νὰ ἀρνηθεῖ ἐπικαλούμενος τὴ βραδυγλωσσία καὶ τὸ ἰσχνὸν τῆς φωνῆς του.

Ἡ φωνὴ ὅμως τοῦ Θεοῦ ἐπιμένει: «καὶ νῦν πορεύου, καὶ ἐγὼ ἀνοίξω τὸ στόμα σου καὶ συμβιβᾶσω σε ὃ μέλλεις λαλήσαι»¹.

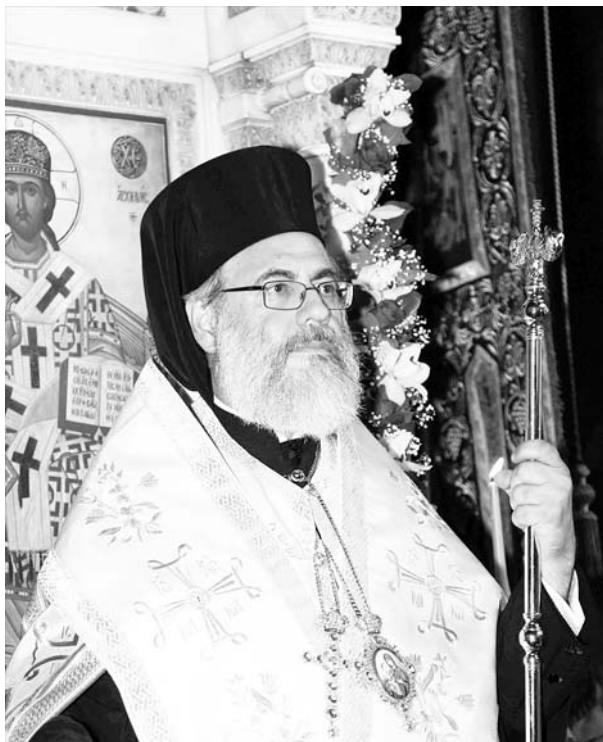
Γιὰ ἄλλη μία φορά, Μακαριώτατε, - ὅπως ἄλλωστε τόσες ἄλλες φορές στὴ διάρκεια τῶν χρόνων τῆς συμπόρευσής μας - θὰ στραφῶ πρὸς σᾶς καὶ θὰ ἀτενίσω τὴ μορφή σας γιὰ νὰ πάρω κουράγιο. Θὰ σᾶς κοιτάξω στὰ μάτια γιὰ νὰ ἀντλήσω ἐκείνη τὴν ταπεινὴ δύναμη ποὺ χρειάζεται ἀπὸ σήμερα νὰ συνοδεύει τὴν ἐπισκοπικὴ μου πορεία.

Καὶ ἐπικαλούμενος τὴν πανσθενουργὸ δύναμη τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τὶς εὐλογίες τοῦ προστάτη μου μεγαλομάρτυρα Ἁγίου Γεωργίου, τοῦ ὁποῖου τὸ ὄνομα ἔλαβα κατὰ τὴ βάπτισή μου· τὶς πρεσβεῖες τοῦ ὁσίου καὶ θεοφόρου πατρός μας Κλήμεντος τοῦ ἐν τῷ Σαγματίῳ ὄρει τῆς Θήβας ἀσκήσαντος, στὴ μονὴ τοῦ ὁποῖου ἐγκαταβίωσα γιὰ 23 χρόνια· τῆς ἁγίας ἐνδόξου παρθενομάρτυρος Μαρίνης, τὴν ὁποία ὑπηρετήσα τὰ χρόνια τῆς διακονίας μου στὴν Ἱερά Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν καὶ τοῦ ἁγίου ἐνδόξου ἱερομάρτυρος Βλασίου, ἐπισκόπου Σεβαστείας, τὸ παρεκκλήσι τοῦ ὁποῖου κοσμοῦσε τὴν αὐλὴ τοῦ ἐπισκοπείου στὴ Λιβαδειά, θὰ ἀτενίσω ὅλους σας αὐτὴ τὴν ἱερὴ καὶ ταυτόχρονα ἐπίσημη ὥρα τῆς τοποθετήσεώς μου ἐπὶ τῆς λυχνίας τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Ἰλίου, Ἀχαρνῶν καὶ Πετροπόλεως, γιὰ νὰ σᾶς καταστήσω κοινωνοὺς μερικῶν ἀπλῶν σκέψεων, ποὺ ἔχουν ἀποθησαυρισθεῖ στὴν καρδιά μου καὶ θὰ ἀποτελέσουν τὸ προζύμι τῆς ἐπισκοπικῆς μου διακονίας.

Μακαριώτατε,

Βρίσκομαι σήμερα ἐδῶ ἐπίσκοπος τῆς Ἱερᾶς αὐτῆς Μητρόπολης, ἐπειδὴ ἡ τιμία ψῆφος τῶν ἱεραρχῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὸ πρόσωπό μου, ἀπέδειξε γιὰ ἄλλη μία φορὰ ὅτι ἡ ποιμαντική τους ἐμπειρία καὶ εὐαισθησία ἀποτελεῖ ἐχέγγυο θωρακίσεως τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἥθους πρὸς τίς, ἀπὸ διαφόρους κακεντρεχεῖς καὶ ἀλλοτρίους ὑπηρετές, ἐπιχειρούμενες ἀλλοιώσεις του, καθὼς στέκονται φραγμὸς σὲ μεθοδεύσεις, πὺν ἀπάδουν τῆς ἱερότητος τοῦ χώρου μέσα στὸν ὁποῖο τελεσιουργεῖται τὸ μυστήριο τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐν χρόνῳ. Ἡ εὐγνωμοσύνη μου πρὸς τὸν κάθε ἓνα ἱεράρχη θὰ παραμείνει ἐσαεὶ ἐνεργὸς καὶ ἀδιάπτωτη καὶ ὁ ὑπεύθυνος τρόπος ποιμαντορίας τους θὰ φωτίζει καὶ τὴ δικιά μου.

Ἔρχομαι σήμερα ἐδῶ, Μακαριώτατε, καὶ δὲν φοβᾶμαι νὰ ὁμολογήσω ὅτι νιώθω ἄγνωστος ἐν μέσῳ ἀγνώστων. Ἔρχομαι πρὸς σᾶς ἀδελφοί μου σήμερα καὶ ἔχω στὸν νοῦ μου τὸν προβληματισμὸ τοῦ Μωυσῆ: «καὶ εἶπε Μωυσῆς πρὸς τὸν Θεόν· Ἰδοὺ ἐγὼ ἐλεύσομαι πρὸς τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ καὶ ἐρῶ πρὸς αὐτούς: ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ὑμῶν ἀπέσταλκέ με πρὸς ὑμᾶς, καὶ ἐρωτήσουσίν με: Τί ὄνο-

μα αὐτῶ; τί ἐρῶ πρὸς αὐτούς; καὶ εἶπεν ὁ Θεὸς πρὸς Μωυσῆν: Ἐγὼ εἰμι ὁ Ὡν καὶ εἶπεν: οὕτως ἐρεῖς τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ· ὁ Ὡν ἀπέσταλκέ με πρὸς ὑμᾶς»². Μὲ συνέχει λοιπὸν ἡ ἀγωνία καὶ ἡ ἀδημονία τοῦ προφήτη Μωυσῆ, ὁ ὁποῖος τελικὰ τολμᾷ νὰ ἀπευθυνθεῖ ὡς ἀπεσταλμένος τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν λαὸν Του.

Ἔρχομαι σήμερα ἀδελφοί μου κοντά σας «οὐ καθ' ὑπεροχὴν λόγου ἢ σοφίας ... ἀλλὰ ἐν ἀσθενείᾳ καὶ ἐν φόβῳ καὶ ἐν τρόμῳ πολλῶν»³ γιὰ νὰ σᾶς ἀναγγεῖλω τὸ σωτήριο σχέδιο τοῦ Θεοῦ. Γιὰ νὰ σᾶς πῶ ὅτι ὁ Ὡν, ὁ ὄντως Ὑπάρχων Θεὸς τοῦ Μωυσῆ, ἐγίνε ἀνθρώπος καὶ ἐσταυρώθη γιὰ μᾶς καὶ ἀπέθανε καὶ ἀνέστη καὶ μᾶς περιμένει ὅλους στὴ χαρὰ τῆς Βασιλείας Του. Ἔρχομαι κοντά σας «οὐκ ἐν πειθοῖς ἀνθρωπίνης σοφίας λόγοις, ἀλλ' ἐν ἀποδείξει πνεύματος καὶ δυνάμεως»⁴ γιὰ νὰ σᾶς ὁμολογήσω ὅτι μαζί συλλειτουργοῦντες καὶ συνεπιτελοῦντες τὸ μυστήριο τῆς Θείας Λειτουργίας, καλούμαστε νὰ συναντήσουμε στὴ μορφὴ τοῦ Ἄρτου καὶ τοῦ Οἴνου, πὺν μεταποιοῦνται σὲ Σῶμα καὶ Αἷμα Χριστοῦ «ἃ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε καὶ οὐς οὐκ ἤκουσε καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη, ἃ ἠτοίμασεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν»⁵.

Ἔρχομαι πρὸς σᾶς ἀδελφοί μου καὶ ξεδιπλώνω τὴν καρδιά καὶ ὅλη μου τὴν ὑπαρξὴ σὰν γράμμα ἀνοικτὸ⁶ μπροστά σας γιὰ νὰ μὲ γνωρίσετε καὶ νὰ μὲ μάθετε. Νὰ πάψω νὰ εἶμαι ἓνας ἄγνωστος γιὰ σᾶς. Καὶ προσδοκῶ καὶ περιμένω ἀπὸ τὸν καθένα ἀπὸ σᾶς νὰ μοῦ ἐπιτρέψει νὰ κοιτάξω μέσα στὰ φυλλοκάρδια του καὶ νὰ τὸν γνωρίσω καὶ νὰ ἀναγνωρίζω τὸν καθένα ἀπὸ σᾶς, ὅπως ὁ καλὸς ποιμένας, ὁ ὁποῖος «ὅταν τὰ ἴδια πρόβατα ἐκβάλῃ ἔμπροσθεν αὐτῶν πορεύεται, καὶ τὰ πρόβατα αὐτῶ ἀκολουθεῖ, ὅτι οἶδασι τὴν φωνὴν αὐτοῦ»⁷. Ἔτσι θὰ πάψετε καὶ σεῖς νὰ εἴσατε ἄγνωστοι γιὰ μένα.

*Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης
Ἰλίου, Ἀχαρῶν
καὶ Πετροπόλεως
κ. Ἀθηναγόρας.*

Ἔρχομαι κοντά σας ἀδελφοί μου καὶ σὶς ἀποσκευές μου δὲν ἔχω τίποτε ἄλλο παρὰ τὴν πραγματεία πὺ κληρονόμησα ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Μητρόπολη Θηβῶν καὶ Λεβαδείας καὶ τὴν κουβαλῶ ἔκτοτε μαζί μου. Αὐτὴ τὴν πραγματεία, αὐτὸ τὸ πολύτιμο τζιβαϊρικὸ, ἀποθέσατε Σεῖς, Μακαριώτατε, στὴν ὑπαρξή μου κατὰ τὴ διάρκεια τῆς συμπόρευσής μας. Μὲ μάθατε νὰ σέβομαι τὴν ἐλευθερία τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου. Ἔτσι στὴ Μητρόπολή μας εἶχαν τὸν χῶρο τοὺς ὅλοι. Ἀπὸ τοὺς πιὸ συντηρητικούς ὡς τοὺς πιὸ φιλελεύθερους. Καὶ συνυπῆρχαν, χωρὶς ὁ ἓνας νὰ ἀποτελεῖ ἐμπόδιο γιὰ τὸν ἄλλον, χωρὶς ὁ ἓνας νὰ κακολογεῖ ἢ νὰ δυστροπεῖ γιὰ τὶς θέσεις καὶ ἀπόψεις τοῦ ἄλλου. Ὅλοι μας, κάτω ἀπὸ τὴν ἐμνευσμένοι καθοδήγησή σας, ζούσαμε «ἀνεχόμενοι ἀλλήλων ἐν ἀγάπῃ»⁸.

Ἔρχομαι κοντά σας ἀδελφοί μου καὶ σὶς ἀποσκευές μου κουβαλῶ ἔκτος ἀπὸ τὴν ἀνεκτικότητα, τὴν περικύρωση καὶ τὴν συγχώρηση. Τὴν δυνατότητα δηλαδὴ νὰ ἐπιτρέπω στὸν ἄλλο νὰ ὑπάρχει μαζί μου. Νὰ τοῦ προσφέρω λίγο ἢ περισσότερο ἀπὸ τὸν δικό μου χῶρο. Νὰ τοῦ ἐπιτρέπω νὰ χωρεῖ μαζί μου. Νὰ ἀγγίζει τὸν χῶρο μου. Νὰ ἀναπνέει μαζί μου. Καὶ νὰ μαθαίνει νὰ μοῦ ἐπιτρέπει καὶ αὐτὸς νὰ μπαίνει στὸ δικό του χῶρο. Νὰ μοῦ παραχωρεῖ τόπο «ἐν τῷ καταλύματι»⁹ του.

Ἔρχομαι κοντά σας ἔχοντας μάθει ὅτι δὲν μπορῶ νὰ τὰ κάνω ὅλα μόνος μου. Ἔχω, ὅπως

ἄλλωστε καὶ σεῖς, ἀνάγκη νὰ συνεργάζομαι μὲ ὅλους γιὰ τὸ καλὸ ὅλων μας. Ἔμαθα ὅτι δὲν ὑπάρχω ἐγὼ καὶ οἱ ἄλλοι σὲ ἀντίθεση, ἀλλὰ σὲ σύνθεση. Καὶ οἱ πιστοὶ ἔχουν ἀνάγκη τοὺς ἄλλους πολίτες τῆς χώρας τους καὶ οἱ διαφορετικοὶ στὴ φυλὴ, τὴ θρησκεία καὶ τὰ ἔθιμα πολίτες τοῦ κράτους τὴν πλειοψηφία τῶν ἄλλων πολιτῶν πὺ τὴν ἀποτελοῦν οἱ πιστοὶ. Ἐκκλησία καὶ κοινωνία στὴν Ἑλλάδα μας ὀφείλουν νὰ συμπορευθοῦν, ἂν θέλουμε νὰ πετύχουμε σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς καὶ νὰ κερδίσουμε σὶς προκλήσεις τῶν καιρῶν μας. Ἐκκλησιαστικοὶ ποιμένες καὶ πολιτικοὶ ἄρχοντες ὀφείλουν νὰ συμπορευθοῦν γιὰ τὸ καλὸ τῶν πολιτῶν, τοὺς ὁποίους κλήθηκαν ἢ ἐκλέχθηκαν νὰ ὑπηρετοῦν.

Ἔρχομαι κοντά σας ἀδελφοί μου καὶ κουβαλῶ μαζί μου ... Ὅχι δὲν θὰ ἀποκαλύψω τί ἄλλο κουβαλῶ μαζί μου. Ἀπὸ αὔριο πὺ οἱ ἐπισκέπτες μας θὰ φύγουν καὶ θὰ μείνουμε μόνος μας, θὰ ξανανοιξῶ τις ἀποσκευές μου καὶ θὰ σᾶς καλέσω νὰ ἐξερευνήσουμε μαζί καὶ τὸ ὑπόλοιπο περιεχόμενο. Καὶ θὰ σᾶς ζητήσω νὰ ἀνοίξετε καὶ σεῖς τοὺς δικούς σας χώρους. Καὶ νὰ ξεδιπλώσετε τὴ δικιά σας πραγματεία. Καὶ νὰ τὰ βάλουμε τὸ καθένα - καὶ τὰ δικά σας καὶ τὰ δικά μου - στὴ θέση τους γιὰ νὰ σχηματίσουμε μία ὁμορφὴ εἰκόνα πὺ θάμαστε ὅλοι ἐμεῖς, δηλαδὴ σεῖς, τὸ ποίμνιο, καὶ ἐγὼ ὁ ἐπίσκοπός σας. Καὶ νὰ φτιάξουμε ἔτσι, ἔστω καὶ ἄτεχνη, τὴν εἰκόνα τῆς Βασιλείας τοῦ

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἰλίου, Ἀχαρνῶν καὶ Πετρουπόλεως κ. Ἀθηναγόρας κατὰ τὴν ὑποδοχὴ τοῦ στὴν πόλη τοῦ Ἰλίου πλαισιούμενος ἀπὸ τὸν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Γερῶννιμο καὶ τὸν Τοποτηρητὴ Σεβ. Μητροπολίτη Μεγάρων καὶ Σαλαμῖνος κ. Βαρθολομαῖο.

Θεοῦ σὸν κόσμος μας. Τὴν εἰκόνα τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας πού παροικεῖ στὸ Ἴλιο, τὸ Μενίδι, τὴ Φυλὴ, τὸ Ζεφύρι, τὴν Πετρούπολη.

Μακαριώτατε,

Θὰ ἤθελα στὸ σημεῖο αὐτὸ νὰ εὐχαριστήσω τὸν Σεβασμιώτατο Μεγάρων καὶ Σαλαμῖνος κ. Βαρθολομαῖο, τοποτηρητὴ τῆς Ἱεραῆς Μητροπόλεως Ἰλίου, Ἀχαρνῶν καὶ Πετρουπόλεως, καθὼς καὶ τὸν Θεοφιλέστατο Ἐλευσῖνος κ. Δωρόθεο καὶ στὸ πρόσωπο τοῦ Πανοσιολογιώτατου Ἀρχιμανδριτοῦ π. Ἐπιφανίου Κάνδρου, ὅλους τοὺς κληρικούς τῆς Ἱεραῆς Μητροπόλεως, γιὰ τοὺς κόπους τοὺς κατὰ τὴν τετράμηνη τοποτηρητεία τῆς. Εἶμαι εὐγνώμων καὶ βαθειὰ ὑποχρεωμένος σὲ ὅλους τους.

Ἐπιτρέψτε μου ἀκόμη αὐτὴ τὴν ἱερὴ στιγμή νὰ μνημονεύσω τοὺς ἐν ζωῇ καὶ τοὺς ἀπολελυμένους προκατόχους μου. Αὐτοὶ ἐκοπίασαν πολλαπλῶς καὶ πολυτρόπως καὶ ἐγὼ εἰς τὸν κόπον αὐτὸν εἰσελήλυθα¹⁰. Αὐτοὶ ἐκαλλιέργησαν καὶ ἔσπειραν τὸν ἀγρὸ τοῦ Θεοῦ στὴ ἐσχατιὰ αὐτῆς Ἀττικῆς γῆς καὶ ἐγὼ σήμερα σπεύδω νὰ ἔρθω συνεπίκουρός τους. Ὁ καθένας τους ἔχει τὸν τόπο του στὴ καρδιά καὶ τὴν προσευχή μου.

Μακαριώτατε,

Ἀπευθύνομαι στὸ τέλος τοῦ λόγου μου, ὅπως καὶ στὴν ἀρχή, πάλι πρὸς Σᾶς. Γιατὶ ἐδῶ, στὴν Ἱερά αὐτὴ Μητρόπολη, δὲν εἶσθε ἐπισκέπτης. Σᾶς

κουβαλῶ στὴ ψυχὴ μου. Θὰ εὐχαριστῶ πάντοτε τὸ Θεὸ γιὰ Σᾶς. Θὰ Τὸν εὐγνωμονῶ, γιατί συντόνισε ἔτσι τὰ βήματά μου γιὰ νὰ Σᾶς συναντήσω. Καὶ θὰ Σᾶς θυμᾶμαι πάντοτε στὶς προσευχές μου μνημονεύοντας «ἀδιαλείπτως τοῦ ἔργου τῆς πίστεως καὶ τοῦ κόπου τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ὑπομονῆς τῆς ἐλπίδος»¹¹ Σας πρὸς ὅλους μας καὶ ιδιαίτερα πρὸς ἐμέ. Νὰ θεωρεῖτε τὴ Μητρόπολη αὐτὴ τόπο καὶ κατάλυμα δικό Σας, συνέχεια τῆς Ἱεραῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, μὲ τὴν ὁποία ἄλλωστε συνορεύει καὶ ὁδὸ σύνδεσης μὲ τὴν Ἱερά Μητρόπολη Θηβῶν καὶ Λεβαδείας πρὸς τὴν ὁποία συχνὰ ὀδηγεῖτε τὰ βήματά Σας. Πάντως ἐμένα θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ ἐπαναλαμβάνω συχνὰ πυκνὰ τὴ γεμάτη χαροποιὸ ἐκπληξη καὶ θάμβος πρώτη ὁδοιπορία τῶν ἀποστόλων Ἀνδρέα καὶ Ἰωάννη, οἱ ὁποῖοι ἀκολουθοῦν τὸν Χριστὸ γιὰ νὰ δοῦν ποῦ μένει. Καὶ νὰ εἶσθε σίγουρος ὅτι θὰ σημειῶνω μαζί μὲ τὸν Ἰωάννη: «ἦλθε οὖν καὶ εἶδε ποῦ μένει, καὶ παρ' αὐτῶ ἐμεινεν τὴν ἡμέραν ἐκείνην· ὥρα ἦν ὡς δεκάτη»¹². Θάθελα ἢ ὥρα νὰ μείνει γιὰ πάντα σταθερὰ δεκάτη!

«Τὸ λοιπὸν προσεύχεσθε, ἀδελφοί, περὶ ἡμῶν, ἵνα ὁ λόγος τοῦ Κυρίου τρέχη καὶ δοξάζεται καὶ ἵνα ρυσθῶμεν ἀπὸ τῶν ἀτόπων καὶ πονηρῶν ἀνθρώπων ... ὁ δὲ Κύριος κατευθύνει ὑμῶν τὰς καρδίας εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ καὶ εἰς τὴν ὑπομονὴν τοῦ Χριστοῦ»¹³.

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Ἐξ. 4, 12.
2. Ἐξ. 3, 13-14.
3. Α΄ Κορ. 2, 1-2.
4. Α΄ Κορ. 2, 4.
5. Α΄ Κορ. 2, 9.
6. Β΄ Κορ. 3, 2.
7. Ἰω. 10, 4.
8. Ἐφ. 4, 2.
9. Λουκ. 2, 7.
10. Ἰω. 4, 38.
11. Α΄ Θεσ. 1, 3.
12. Ἰω. 1, 40.
13. Α΄ Θεσ. 3, 1-5.

Ἐπιβατήριος Λόγος

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Λαγκαδᾶ κ. Ἰωάννου

(Λαγκαδᾶς, 29.5.2010)

Μακαριώτατε, πάτερ καὶ δέσποτα,
 πολυσέβαστέ μοι γέροντα ἅγιε Θεσσαλονίκης,
 ἐκπρόσωπε τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Οἰκουμενικοῦ ἡμῶν
 Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου, Σεβασμιώτατοι
 ἐκπρόσωποι τῶν λοιπῶν πρεσβυγενῶν πατριαρ-
 χείων,
 ἅγιε τοποτηρητά,
 σεπτῆ τῶν ἱεραρχῶν χορεία,
 σεβαστοὶ πατέρες, ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,
 λαὲ τοῦ Θεοῦ περιούσιε καὶ ἡγαπημένε.

«Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους ποιμαί-
 νειν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ». Αὐτὴ ἡ ρῆσις ἢ
 θεόπνευστος ἀποτελεῖ καὶ τὸ ὄροθέσιο ἐπὶ τοῦ
 ὁποίου στηρίζεται καὶ ἀναπτύσσεται ἡ ἔννοια τῆς
 ἐπισκοπικῆς μαρτυρίας καὶ διακονίας μέσα στὴν
 πορεία τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας. Εἶναι ἀκριβῶς
 αὐτὴ ἡ ρῆσις ἢ ὁποία ὀριοθετεῖ τὴν ἔννοια τῆς
 διαποιμάνσεως, ὡς βασικῆς προϋποθέσεως, διὰ
 τὸ ἔργο τῆς σωτηρίας τὸ ὁποῖον ἐνεργεῖται μέσα
 στὴ ζωὴ τῆς ἁγίας μας Ἐκκλησίας διὰ τῆς παρου-
 σίας τοῦ Παρακλήτου.

Ἦ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἀπευθυνόμε-
 νος πρὸς τοὺς ἁγίους μαθητὰς καὶ Ἀποστόλους
 εἶπε: «Καθὼς ἀπέσταλκέ με ὁ πατὴρ ἀγαθὸ πέμπω
 ὑμᾶς». Ἐπομένως, ἡ παρουσία τοῦ ἐπισκόπου μέ-
 σα στὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι παρουσία πού
 συνδέεται μὲ τὸ ἔργο καὶ τὴν ἔννοια τῆς ἀπο-
 στολῆς, ἢ ὁποία δὲν περιορίζεται λεκτικὰ στὴ διά-
 δοση ἀπλῶς καὶ μόνον ἑνὸς μηνύματος καὶ στὴ με-
 ταφορὰ μιᾶς διδασκαλίας, ἀλλὰ ἔχει ὡς σκοπὸν
 καὶ προϋπόθεσιν αὐτὸ τοῦτο τὸ γεγονός τῆς σωτη-
 ρίας τοῦ ἀνθρώπου. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ
 Θεολόγος ὅταν ὀμιλεῖ καὶ ἀπευθύνεται γιὰ
 τὸ μεγάλο ἔργο πού ἔχει νὰ ἐπιτελέσει ὁ ποιμὴν,
 ὡς εὐθύνη ἔναντι τοῦ λαοῦ, καὶ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ

καὶ ἔναντι τοῦ ποιμνίου, τοῦ ὁποίου ἡ Ἐκκλησία
 τοῦ ἐμπιστεύεται, καὶ ἐνώπιον τοῦ ὁποίου θὰ δώ-
 σει τὸν λόγον «ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως», λέγει σχετικῶς,
 ὅτι ὁ σκοπὸς τοῦ ποιμένου καὶ τῆς ποιμαντορίας
 του καὶ τῆς διακονίας του σὲ σχέσιν μὲ τὸν ἄνθρω-
 πο πάντοτε εἶναι «ἀρπάσαι κόσμον καὶ δοῦναι
 Θεόν. Θεὸν ποιῆσαι τὸν ἄνθρωπον» ὅπως ἀναφέ-
 ρει καὶ ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος. Δηλαδή, τὸ
 ἔργο τοῦ ποιμένου, τὸ ἔργο τοῦ ἐπισκόπου εἶναι
 νὰ πάρει τὸν ἄνθρωπο μέσα ἀπὸ τὸν κόσμον. Καὶ
 πίσω ἀπὸ τὴ λέξη κόσμος ὑπονοεῖται ἀκριβῶς ἡ
 ἔννοια, ὁ ὄρος καὶ τὸ περιεχόμενο τῆς ἁμαρτίας
 καὶ πάσης ἄλλης δραστηριότητος ἢ ὁποία ἀνα-
 πτύσσεται πέραν καὶ μακρὰν τοῦ θείου θελήμα-
 τος. Ὁ ἐπίσκοπος λοιπὸν ἔχει σκοπὸν νὰ ἀρπάσει
 τὸν ἄνθρωπον τὸν ὁποῖον ὁ ἀντίδικος τῆς σωτη-
 ρίας, ὁ διάβολος, ζητεῖ ὡς λέων προκειμένου νὰ
 τὸν καταπίει, προκειμένου νὰ τὸν κατασπαράξει.
 Εἰς ἀντίδοτον λοιπὸν αὐτοῦ τοῦ ἔργου τῆς σωτη-
 ρίας ὁ ἐπίσκοπος καλεῖται νὰ δώσει στὸν ἄνθρω-
 πον τὴν δυνατότητα νὰ ξεφύγει ἀπὸ τὴν παγίδες
 τοῦ κόσμου καὶ ὄχι μόνον, ἀλλὰ νὰ τὸν προσφέρει
 εἰς τὸν Θεόν. Καὶ ὄχι μόνον, ἀλλὰ νὰ τὸν ὀδηγήσει
 στὸ μεγάλο μυστήριον τῆς θεώσεως «Θεὸν ποιῆσαι
 τὸν ἄνθρωπο». Ἐπομένως, ἂν συνειδητοποιήσει
 κανεὶς τὸ μέγεθος τῆς εὐθύνης καὶ τὸ πολυεύθυνον
 τοῦ ἀξιώματος, ἀντιλαμβάνεται ὅτι ἡ σημερινὴ
 ἡμέρα διὰ τὴν προσωπικὴν μου ζωὴν μπορεῖ, Μα-
 καριώτατε πάτερ καὶ δέσποτα, νὰ ἀποτελεῖ ἕνα
 κορυφαῖο γεγονός πού συνδέεται μὲ τὴν συγκίνη-
 σι, πού συνδέεται μὲ τὴν χαρὰ, πού συνδέεται μὲ
 ὄλο αὐτὸ τὸ μεγαλεῖο μέσα στὴ ζωὴ τῆς ἁγίας μας
 Ἐκκλησίας πού ζοῦμε ὡς καρπὸν τῆς ἐνότητος
 τοῦ Παναγίου Πνεύματος πλὴν ὁμως ἀποτελεῖ καὶ
 ἕνα μήνυμα ὑψηλῆς εὐθύνης, ὅπως πολὺ σωστὰ

είχατε τονίσει κατά την όμιλίαι σας εις την χειροτονία μου· «ότι καλείσαι από τώρα όχι απλώς να είσαι ό ποιμενάρχης, αλλά και ό πατέρας και από τώρα δέν είσαι ό πατήρ Ιωάννης ό Τασιαις, αλλά είσαι ό Ιωάννης του Λαγκαδα». Και αυτή ή φράση σας είχε πραγματικά ένα μήνυμα για μένα προσωπικά. Ένα μήνυμα που συνδέεται με την ζωή της αγίας μας Εκκλησίας, διότι ό επίσκοπος δέν ανήκει πλέον στον έαυτό του, ανήκει στο ποίμνιό του, ανήκει στην Εκκλησία απολύτως, διότι όπως λέγει και ό άγιος Ιγνάτιος ό Θεοφόρος «όπου επίσκοπος εκεί και ή Εκκλησία εκεί και το πλήρωμα έστω». Αυτή λοιπόν ή σημερινή εικόνα της ένότητος μέσα από τη μοναδική εικόνα της μαρτυρίας του λαού του Θεού, που εκφράστηκε μέσα από την εικόνα της ύποδοχής, της χαράς, των εκδηλώσεων προς το πρόσωπό μου, αποτελεί ένα βαθύτατο χρέος ευγνωμοσύνης απέναντι σ' αυτόν τον λαό, απέναντι σε όλους εσάς αδελφοί μου, που με την αγάπη σας δέν εκδηλώσατε μόνο την παρουσία σας στην έλαχιστότητά μου, αλλά δώσατε μία μαρτυρία και μία όμολογία πίστεως προς τον Ιησούν Χριστόν. Γιατί αυτό είναι το μεγαλειό μέσα στην Εκκλησία μας. Κάθε τι που συμβαίνει και τελείται και έχει αυτόν τον άγιαστικό και λυτρω-

τικό χαρακτήρα, είναι έκφρασις που αποτελεί ταυτόχρονα δείκτη πορείας και δείκτη φανερώσεως προς το σημαινόμενον Πρόσωπον. Γιατί όλα αυτά τα όποια τελούνται, όλα αυτά που γίνονται, όλα αυτά που συμβαίνουν, ή σεπτή παρουσία τόσων ιεραρχών, τόσων μοναχών, είναι ακριβώς μία μαρτυρία αγάπης προς το πρόσωπον του Ιησοϋ Χριστού. Αυτή ή μαρτυρία της αγάπης στο πρόσωπο του Κυρίου είναι και ή έκφραση της όμολογίας της σ' έναν κόσμο πίστεως όχι μόνο κατά την μεμονωμένη οικονομική κρίση την όποίαν αντιμετωπίζει, έστιάζεται το ενδιαφέρον, αλλά και εις το ποιητικό αίτιο αυτής της κρίσεως, που είναι ακριβώς ή πνευματική κρίσις, ή απομάκρυνσις από τον Θεό, ή αγνόησις ή έσκεμμένη και ή διαγραφή του θείου θελήματος και εις την θέσιν αυτού ή τοποθέτησις των προσωπικών επιδιώξεων των ανθρώπων. Ό Κύριος είπε: «ό πιστεύων τώ πέμπαντί με έχει ζωήν αιώνιον και εις κρίσιν ουκ έρχεται αλλά μεταβέβηκε εκ του θανάτου εις την ζωήν» κατά Ιωάννην άγιον Ευαγγέλιον. Έάν λοιπόν σήμερα ζούμε μία κρίση ή όποία οδηγεί τον άνθρωπο εις την απόγνωσι και εις την θλίψι του θανάτου, είναι διότι δέν έχουμε κατανοήσει πως αυτό το όποιο προσφέρει ή αγία μας Εκκλησία είναι ή ζωή της υπερβάσεως είναι ή ζωή της αναστάσεως, είναι ή ζωή που στηρίζεται πάνω στο κήρυγμα και στην μαρτυρία Ιησοϋ Χριστού, είναι ή όμολογία της πίστεώς μας που δέν τελειώνει στον Σταυρό και στην Ανάστασι αλλά που εκφράζει την έννοια της προσδοκίας ως το μήνυμα αυτής της καινούργιας ζωής. Γιατί το σύμβολο της πίστεως τελειώνει με μία φράσι «προσδοκώ ανάστασιν νεκρών» και ή ανάστασι των νεκρών είναι ακριβώς το μεγάλο μήνυμα της Εκκλησίας με το όποιο

*Ό Σεβ. Μητροπολίτης
Λαγκαδα κ. Ιωάννης.*

καταργείται ή φθορά και ο θάνατος και αυτό είναι που αποτελεί μοναδικό και ανεπανάληπτο μήνυμα έναντι όλων εκείνων των μηνυμάτων που έρχονται να κατακλύσουν σήμερα την κοινωνία μας, το δίκτυο, την φιλοσοφική σκέψη και τον στοχασμό μέσα από τα ποικίλα, είτε θρησκευμένα, είτε φιλοσοφικά σχήματα. Θέλουν ακριβώς να δημιουργήσουν μία αποστασιοποίηση από την μόνη και σώζουσα αλήθεια που είναι ο Ίησους Χριστός.

Επομένως, αδελφοί μου αγαπητοί με αισθήματα βαθυτάτης συναίσθησης του μεγέθους της ευθύνης, αναλαμβάνω τα επσκοπικά μου καθήκοντα και επικαλούμαι τις ευχές και τις πρεσβείες όλων εκείνων που σήμερα αποτελούν έδω την όρατη μαρτυρία της προσευχομένης Εκκλησίας. Έκφράζω την ευγνωμοσύνη μου προς τον τρισάγιον Θεόν, διότι με ήλθε να υπηρετήσω την Εκκλησίαν του κάτω από πεφωτισμένην πνευματικήν καθοδηγίαν τόσον του μακαριστού Μητροπολίτου Παντελεήμονος του Β΄ προς τον όποιον εκφράζω την ευγνωμοσύνην τον άπειρον σεβασμόν μου, διότι με πήρε από το χέρι και με όδηγησε στα άγια των άγιων και μου μετέφερε τη μεγάλη αυτή χαρισματική και αγαπητική προσέγγιση της πλήρους άφοσιώσεως στίς μεγάλες έννοιες της άγίας μας Εκκλησίας, της Όρθοδόξου Εκκλησίας και της πατρίδος μας της Ελλάδος. Τόν ευγνωμονώ, διότι μου είχε δώσει φωτεινό και άγιον παράδειγμα αυτοθυσίας, φιλοπατρίας, μαρτυρίας αγάπης και όμολογίας πίστεως. Έκφράζω ώσαύτως την βαθυτάτην μου ευγνωμοσύνην προς ύμās, πολυσέβαστε άγιε Θεσσαλονίκης, διότι όλα αυτά τα χρόνια που είχα την ευκαιρία να υπηρετήσω πλησίον σας όχι άπλως ευεργετήθην πολλαπλώς, αλλά και έδιδάχθην πολυμερώς δια να δύναμαι άπροσκόπτως να εργάζομαι εις τον άμπελώνα του Κυρίου και να έπιτελώ μετά φόβου Θεού τα καθήκοντά μου. Σās ευχαριστώ για ό,τι πράξατε για μένα και σās παρακαλώ να μεταφέρετε προς τον Παναγιώτατο Οικουμενικό Πατριάρχη, τον κύριο Βαρθολομαίο, τον σεβασμό μου, την αγάπη και την βαθυτάτην μου άφοσίωσιν προς την μητέρα του Χριστού Μεγάλη Εκκλησία, ή όποια είναι ή τροφός του γένους και ή όποια αυτόν τον τόπο έδω της Μακεδονίας τον εύλογημένο τον διατήρησε έλληνικό και όρθόδοξο όταν έδω άπειλείτο από ποικίλα ρεύμα-

τα που άπειλούσαν και την έθνική του έπιβίωση με το γνωστό έξαρχιακό πρόβλημα αλλά και την ύπόστασή του ως έθνος. Και βεβαίως να διαβιάσετε στον Παναγιώτατο Οικουμενικό Πατριάρχη ότι ή Ίερά Μητρόπολις Λαγκαδά είναι μία από τις μητροπόλεις που συνδέεται με το Οικουμενικό Πατριαρχείο, τόσο πνευματικώς και νομοκανονικώς, όσο και με το ένδιαφέρον που τελευταίως έχει δείξει ιδιαιτέρως με το θέμα της διασώσεως του περιβάλλοντος. Σήμερα, Μακαριώτατε, ή ήμέρα είναι διεθνώς άφιερωμένη στο περιβάλλον και ή Μητροπόλη μας άντιμετωπίζει προβλήματα που έχουν σχέση με την οικολογία και με την έπιβίωση αυτού του περιβάλλοντος και παρακαλούμε και σεις μαζί με τον Παναγιώτατο και με τους λοιπούς ιεράρχας να δεηθείτε ώστε ο Κύριος να φυλάξει αυτήν την περιοχή και να κατορθώσουμε σε συνεργασία με την τοπική αυτοδιοίκηση να ξεπεράσουμε τα υπάρχοντα προβλήματα.

Εύχαριστώ όλους τους ιεράρχας που ήρθαν από μακράν, από την Κωνσταντινούπολη τον Άγιο Φιλαφελφείας κ. Μελίτων, από την Ναζαρέτ τον Σεβασμιώτατον κ. Κυριακόν, από το Πατριαρχείο Άλεξανδρείας τον άγιον Ειρηνοπόλεως, από το Πατριαρχείο Βουλγαρίας τον άγιον Νευροκοπίου, από την Άρχιεπισκοπή Κρήτης τον άγιον Άρχαλοχωρίου, τους Σεβασμιωτάτους Κορίνθου, Φιλίππων, Λαρίσης, Ξάνθης, Καισαριανής, Σερρών, Κερκύρας, Ζακύνθου, Κρήνης και Καλαμαριάς, Νεαπόλεως και Σταυρουπόλεως, τον άγιον τοποτηρητή, τους Θεοφιλεστάτους Έπισκόπους, τους άγιους καθηγουμένους από το Άγιον Όρος, ιδιαιτέρως από την Ίερά Μονή των Ίβήρων, από την Μονή Έσφιγμένου και Δοχειαρίου, από τις Μονές των γυναικείων Ίερών Μονών της Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης αλλά και από όλα τα μοναστικά καθιδρύματα της Ίερας Μητροπόλεως Λαγκαδά. Σε όλους σας ένα μεγάλο εύχαριστώ.

Τί ύπόσχομαι τώρα. Τί θα πράξω. Δεν πρόκειται να κάνω έξαγγελίες ούτε δηλώσεις προγραμματικές. Ένα μόνο θα σās πώ. Θα προσπαθήσω όσο μπορώ, και ζητώ την δική σας βοήθεια και τις δικές σας προσευχές, ώστε να μιμηθώ το μοναδικόν παράδειγμα του ένός ποιμένος, του καλού ποιμένος που είναι ο Κύριος ήμών Ίησους Χριστός.

«Εγώ είμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός». Εὐχηθεῖτε αὐτὸν τὸν ποιμένα νὰ μιμηθῶ, τὸν Κύριον, καὶ τὸ ἔργον Αὐτοῦ νὰ πράξω καὶ νὰ διακονήσω. Μὲ συνέχει μία ἀγωνία, ἀκούεται αὐτὴ τὴν στιγμή στὴν συνείδησή μου ἢ φωνὴ τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ: «Ποιμένες κακοὶ διέφθειραν τὸν ἀμπελῶνα μου». Εὐχηθεῖτε νὰ μὴν εἶμαι ἀπ’ αὐτοὺς Μακαριώτατε. Εὐχηθεῖτε νὰ εἶμαι ἀπὸ ἐκείνους πὺν θὰ ὑπηρετήσω τὴν τιμότητα, τὴν δικαιοσύνη, τὴν ἀγιότητα αὐτοῦ τοῦ τόπου. Θὰ ἀγκαλιάσω τὸν κληρὸ καὶ τὸν λαὸ μὲ τὴν ἀγάπη Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀπροσωπόληπτα, ὑπερβατικά, θεολογικά, ὅπως θέλει ὁ Κύριος. Ἰδιαίτερη φροντίδα στὰ μοναστικά καθιδρύματα. Ἰδιαίτερη φροντίδα στὴ νεότητα. Θὰ ἰδρῦσουμε μὲ τὴν εὐχή σας ἴδρυμα νεότητος σὸ ὅποιο θὰ ὑπάρχει καὶ εἰδικὴ μέριμνα καὶ φροντίδα γιὰ τὴν

καταπολέμηση τῆς ἀνεργίας. Θὰ φροντίσουμε νὰ ἀντιμετωπίσουμε τὰ οἰκολογικά προβλήματα. Θὰ φροντίσουμε νὰ ἀναπτύξουμε αὐτὸ πὺν ἐτόνισε ὁ ἅγιος Θεσσαλονίκης τὴν μαρτυρία τῆς πίστεως διὰ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς φιλανθρωπίας. Θὰ προσπαθήσουμε νὰ δώσουμε τὴν μαρτυρία τῆς ὀρθοδόξου λειτουργικῆς ζωῆς μέσα ἀπὸ κάθε δραστηριότητα πὺν ἡ ἀγία μας παράδοση καὶ ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία προβάλλει. Οἱ καιροὶ ἀδελφοί μου οὐ μενετοί. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος λέγει «τίς ἀσθενεῖ καὶ οὐκ ἀσθενῶ; τίς σκανδαλίζεται καὶ οὐχ ἐγὼ πυροῦμαι;». Αὐτὸ τὸ φρόνημα τοῦ ἀπ. Παύλου συνέχει μὲ ἀγωνία τὴν καρδιά μου καὶ θὰ προσπαθήσω μὲ αὐταπάρνηση νὰ διακονήσω τὸ ἕνα καὶ μοναδικὸ μήνυμα τῆς πίστεώς μας πὺν εἶναι ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Ἀμήν.

Ἡ μελλοντική εξέλιξη τοῦ Σύμπαντος

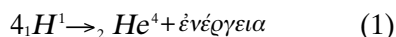
Τοῦ Γεωργίου Κοντοπούλου Καθηγητοῦ - Ἀκαδημαϊκοῦ

(Εἰσήγηση στήν Ἡμερίδα τῆς Εἰδικῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς
Παρακολουθήσεως Εὐρωπαϊκῶν Θεμάτων,
Πεντέλη, 5.11.2009)

Τὸ θέμα τοῦ μέλλοντος τοῦ Σύμπαντος ἐνδιαφέρει ιδιαίτερα τόσο τὴ Θεολογία ὅσο καὶ τὴν Ἀστρονομία. Ἀπὸ πλευρᾶς θεολογικῆς ἢ μελέτη τοῦ θέματος αὐτοῦ βασίζεται στήν Ἁγία Γραφή καὶ τὴν παράδοση τῆς ἐκκλησίας, ἐνῶ ἀπὸ ἀστρονομικῆς ἢ μελέτη βασίζεται στοὺς φυσικοὺς νόμους ποὺ διέπουν τὸ Σύμπαν. Ἀλλὰ οἱ δύο αὐτὲς πλευρὲς δὲν εἶναι ἀντίθετες. Γιατί οἱ φυσικοὶ νόμοι ἔχουν δοθεῖ ἀπὸ τὸν Θεό, καὶ δὲν εἶναι ἀντίθετοι πρὸς τὸ θεῖον θέλημα. Βεβαίως ὁ Θεὸς μπορεῖ κάθε στιγμή ν' ἀλλάξει τὴν πορεία τῆς φύσεως, ἀλλὰ κανεὶς δὲ μπορεῖ νὰ πεῖ ἐκ τῶν προτέρων πότε θὰ γίνει. Γι' αὐτὸ μᾶς ἐπιτρέπεται, σὲ μᾶς τοὺς ἀστρονόμους, νὰ μελετήσουμε, ὅσο μᾶς εἶναι δυνατὸν τίς συνέπειες τῶν φυσικῶν νόμων ποὺ ἀφοροῦν στὸ Σύμπαν.

Σήμερα λοιπὸν θὰ μιλήσω μὲ βάση τοὺς γνωστοὺς φυσικοὺς νόμους τί περιμένουμε ὅτι θὰ εἶναι τὸ μέλλον τοῦ Σύμπαντος. Εἶναι γνωστὸ ὅτι τὸ Σύμπαν ἐξελισσεται. Μεταβάλλεται συνεχῶς. Δύο εἶναι τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τῆς ἐξελίξεως αὐτῆς. Ἐν πρώτοις τὸ Σύμπαν διαστέλλεται καὶ κατὰ συνέπειαν ἀραιώνει συνεχῶς. Καὶ δεύτερον οἱ ἀστέρες ἀκτινοβολοῦν συνεχῶς ἐνέργεια καὶ ἐπομένως κάποτε θὰ σβήσουν.

Ἡ ἡλικία τοῦ Σύμπαντος εἶναι περίπου 14 δισεκατομμύρια ἔτη. Ὁ ἥλιος μας δημιουργήθηκε πρὶν ἀπὸ 5 περίπου δισεκατομμύρια ἔτη. Ἐκτοτε ἀκτινοβολεῖ μὲ σταθερὸ περίπου ρυθμὸ καὶ θὰ ἐξακολουθήσει νὰ ἀκτινοβολεῖ ἐπὶ 5 ἀκόμη δισεκατομμύρια ἔτη. Ἡ ἀκτινοβολία του ὀφείλεται στήν μετατροπὴ τοῦ ὑδρογόνου σὲ ἥλιο, σύμφωνα μὲ τὴν ἀντίδραση

δηλαδή 4 ἄτομα ὑδρογόνου δημιουργοῦν ἓνα ἄτομο ἡλίου.

Ἡ μᾶζα ὅμως τῶν 4 ἀτόμων ὑδρογόνου εἶναι κατὰ 1 ἑκατοστὸ περίπου μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν μᾶζα ἐνὸς ἀτόμου ἡλίου. Ἡ διαφορὰ μᾶζας Δm μετατρέπεται σὲ ἐνέργεια σύμφωνα μὲ τὸν νόμου τοῦ Einstein: $\Delta E = c^2 \Delta m$.

Ἄν ὁ ἥλιος ἀπετελεῖτο ἀρχικὰ μόνο ἀπὸ ὑδρογόνου καὶ ἂν ἀκτινοβολοῦσε πάντα μὲ τὸν ἴδιο ρυθμὸ θὰ ἐξαντλοῦσε τὸ ὑδρογόνου τοῦ μέσα σὲ 10^{11} ἔτη. Ἐπειδὴ ὅμως (α) ὑπῆρχε ἀρχικὰ καὶ ἓνα ποσὸ ἀρχέγονο ἥλιο καὶ (β) ἡ λαμπρότης τοῦ ἥλιου στὰ πρῶτα καὶ στὰ τελευταῖα στάδια ζωῆς του εἶναι μεγαλύτερη, ἡ ὀλικὴ διάρκεια ζωῆς τοῦ ἡλίου εἶναι περίπου 10^{10} ἔτη, καὶ κατὰ συνέπεια σήμερα ὁ ἥλιος βρίσκεται στὸ μέσον τῆς ζωῆς του.

Καθὼς τὸ ὑδρογόνου κάθε ἀστέρος ἐξαντλεῖται οἱ πυρηνικὲς ἀντιδράσεις στὸν πυρήνα τοῦ ἐλαττώνονται καὶ ἐπομένως ἡ πίεση τῆς ἀκτινοβολίας ποὺ συγκρατεῖ τὰ ἀνώτερα σώματα τοῦ ἀστέρος ἐλαττώνεται καὶ ὁ πυρήνας τοῦ ἀστέρος καταρρέει. Αὐτὴ ἡ κατάρρευση ἔχει ὡς συνέπεια τὴν αὐξήση τῆς θερμοκρασίας τοῦ πυρήνος ἀπὸ 14 ἑκατομμύρια βαθμοὺς ποὺ εἶναι σήμερα στὸ κέντρο τοῦ ἥλιου σὲ 100 ἑκατομμύρια βαθμοὺς. Σ' αὐτὴ τὴ θερμοκρασία ἀρχίζει νὰ «καίεται» τὸ ἥλιο, δηλαδή ἀρχίζουν ἀντιδράσεις ποὺ μετατρέπουν τὸ ἥλιο σὲ βαρύτερα στοιχεῖα ὅπως ἄνθρακα, ὀξυγόνο, καὶ ὅλα τὰ βαρῆα στοιχεῖα.

Συγχρόνως ἡ ἐξωτερικὴ ἐπιφάνεια τοῦ ἀστέρος μεγαλώνει κατὰ πολὺ καὶ ἡ λαμπρότης τοῦ ἀστέρος αὐξάνει σημαντικά. Ἐτσι ὁ ἥλιος μας μὲ τὴν ἐξάντληση τοῦ ὑδρογόνου του θὰ γίνει ἓνας γίγας τοῦ ὁποῦ ἢ ἐπιφάνεια θὰ φθάσει μέχρι τὴ γῆ καὶ θὰ τὴν καταστρέψει.

Στὴ συνέχεια ἡ ἐξέλιξη τοῦ ἥλιου θὰ εἶναι ταχεῖα. Ὁ ἥλιος θὰ καταρρεύσει καὶ τελικὰ θὰ κα-

ταλήξει ένας λευκός νάνος, με τεράστια πυκνότητα, ενώ θα έχει διαστάσεις όπως η Γη. Όμως η παραγωγή ενέργειας ουσιαστικά θα σταματήσει και ο Ήλιος θα σβήσει σιγά-σιγά σαν ένα κάρβουνο που βγήκε από τη φωτιά. Παρόμοια θα είναι η εξέλιξη όλων των άλλων αστερών του Γαλαξίου μας και των άλλων γαλαξιών. Οί αστέρες του τύπου του Ήλιου και μικρότεροι, ή λίγο μεγαλύτεροι, θα γίνουν λευκοί νάνοι, ενώ οι πολύ μεγαλύτεροι αστέρες θα γίνουν μελανές όπες. Θα υποστούν δηλαδή ολοκληρωτική κατάρρευση και όλη η ύλη τους θα περάσει μέσα από τον όριζοντα της μελανής όπης. Σύμφωνα με τη Γενική Θεωρία της Σχετικότητας τίποτα δεν εξέρχεται από τον όριζοντα της μελανής όπης, ούτε φως, ούτε σώματα. Ο Γαλαξίας μετά από 10 δισεκατομμύρια έτη θα αποτελείται κυρίως από λευκούς νάνους και μελανές όπες.

Αλλά και αυτά τα υπολείμματα αστερών δεν θα παραμείνουν επ' άπειρον μέσα στους γαλαξίες. Οί βαρυτικές αλληλεπιδράσεις των αστερών ενός γαλαξίου έχουν ως συνέπεια την διαφυγή ενός ποσοστού αστερών από τον γαλαξία. Συγκεκριμένα οί αλληλεπιδράσεις αυτές προκαλούν μία κατανομή Maxwell των ταχυτήτων των αστερών μέσα σε ένα «χρόνο αλλοιώσεως» ή «χρόνο χαλαρώσεως» (relaxation time) που είναι περίπου 10^{14} έτη (100 τρισεκατομμύρια έτη).

Η κατανομή Maxwell είναι ή ίδια που παρατηρείται σε ένα αέριο μέσα σε ένα δωμάτιο, με την διαφορά ότι στο αέριο ο χρόνος χαλαρώσεως είναι ένα κλάσμα του δευτερολέπτου. Μία άλλη διαφορά είναι ότι το αέριο περικλείεται από τὰ τοιχώματά του, επομένως όσο μεγάλη και αν είναι ή ταχύτης των μορίων του αερίου δεν μπορούν να διαφύγουν. Όταν όμως το σύστημα είναι ανοικτό, όπως στην περίπτωση της γήινης ατμοσφαιρας, ένα ποσοστό μορίων διαφεύγουν από το σύστημα. Έτσι π.χ. ενώ αρχικά ή ατμόσφαιρα της γης απελευθεύει κυρίως από υδρογόνο με την πάροδο εκατομμυρίων ετών το υδρογόνο διέφυγε εις το διάστημα. Στην περίπτωση ενός γαλαξία γνωρίζουμε ότι ένα ποσοστό 7.40% των αστερών της κατανομής Maxwell έχουν ταχύτητες μεγαλύτερες από την ταχύτητα διαφυγής και φεύγουν μακριά από τον γαλαξία. Κατά συνέπεια σε ένα χρόνο χαλα-

ρώσεως, δηλαδή σε 100 τρισεκατομμύρια έτη φεύγουν περίπου 1/100 των αστερών του γαλαξία. Όμως ή κατανομή Maxwell πάλι αποκαθίσταται σε άλλα 100 τρισεκατομμύρια έτη όποτε πάλι θα φεύγει το 1/100 των αστερών κ.ο.κ. Έπομένως μετά από 10^{16} έτη περίπου ο γαλαξίας θα διαλυθεί πλήρως.

Σε ένα χρόνο χαλαρώσεως του Γαλαξία μας που είναι της τάξεως των 10^{14} ετών ελάχιστοι αστέρες θα έχουν επιζήσει.

Στο διάστημα όμως των 10^{14} ετών (ή 10^{16} ετών που είναι ή ζωή ενός γαλαξία) ή διαστολή του Σύμπαντος θα έχει προχωρήσει σημαντικά. Συγκεκριμένα οί γειτονικοί μας σήμερα γαλαξίες θα βρίσκονται πέρα από τὰ όρια του σήμερα όρατου Σύμπαντος, δηλαδή πέρα από 14 δισεκατομμύρια έτη φωτός. Έπομένως από πολύ νωρίτερα ο Γαλαξίας μας θα έχει απομονωθεί πλήρως από τον έξωτεροκόσμο των άλλων γαλαξιών.

Μετά από 10^{16} έτη, όταν και ο δικός μας Γαλαξίας θα έχει διαλυθεί θα υπάρχουν μόνο μεμονωμένοι νεκροί αστέρες στο Σύμπαν. Λευκοί νάνοι που θα γίνουν μελανοί νάνοι και μελανές όπες. Θα είναι αυτό το τέλος του Σύμπαντος; Όχι ακόμη. Γιατί ακόμη και ή ύλη που αποτελεί πλέον τὰ σώματα των νεκρών αστερών κάποτε θα αλλάξει μορφή. Υπάρχουν δύο φαινόμενα που προκαλούν την ουσιαστική μεταβολή της ύλης σε πολύ πολύ μεγάλα χρονικά διαστήματα.

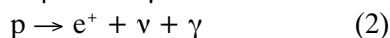
Το πρώτο είναι ή εξαφάνιση των μελανών όπων. Παρ' όλον ότι οί μελανές όπες σύμφωνα με την Γενική Θεωρία της Σχετικότητας δεν ακτινοβολούν, εν τούτοις σύμφωνα με την κβαντική θεωρία ακτινοβολούν όταν ή θερμοκρασία του περιβάλλοντος χώρου είναι μικρότερη από την θερμοκρασία των μελανών όπων, ή όποια είναι της τάξεως του 10^{-7} βαθμών Kelvin δηλαδή ελάχιστα μεγαλύτερη από το απόλυτο μηδέν. Η θεωρία της ακτινοβολίας των μελανών όπων ξεκίνησε από την παρατήρηση του Έλληνο φυσικού Δ. Χριστοδούλου, το 1970, ότι σίς περιστρεφόμενες μελανές όπες υπάρχουν αντιστρεπτά και μη αντιστρεπτά φαινόμενα. Τὰ μη αντιστρεπτά φαινόμενα αυξάνουν την έντροπία του συστήματος. Αυτή ή παρατήρηση όδηγησε τους Bekenstein και Hawking στο να διατυπώσουν τη θεωρία ότι οί μελανές όπες είναι μελανά σώμα-

τα με όρισμένη θερμοκρασία. Ένα μελανό σώμα απορροφά κάθε ακτινοβολία που προσπίπτει σ' αυτό όταν η θερμοκρασία του περιβάλλοντος είναι μεγαλύτερη από τη θερμοκρασία του σώματος, γι' αυτό και φαίνεται μαύρο (μέλαν). Όταν όμως το περιβάλλον έχει μικρότερη θερμοκρασία τότε το μέλαν σώμα ακτινοβολεί. Π.χ. ο Ήλιος είναι περίπου ένα μέλαν σώμα θερμοκρασίας 6000°K.

Η θερμοκρασία των μελανών όπων είναι εξαιρετικά μικρή (της τάξεως των 10⁻⁷K) και δεδομένου ότι ο περιβάλλον χώρος είναι γεμάτος από την ακτινοβολία υποβάθρου (background radiation) που έχει θερμοκρασία 3°K, δέν είναι δυνατόν να ακτινοβολήσει υπό τις σημερινές συνθήκες. Όταν όμως η διαστολή του Σύμπαντος προχωρήσει πάρα πολύ η θερμοκρασία της ακτινοβολίας υποβάθρου που γεμίζει όλο το Σύμπαν θα ελαττωθεί και κάποτε θα γίνει μικρότερη από την θερμοκρασία των μελανών όπων.

Όταν οι μελανές όπες αρχίσουν να ακτινοβολούν θα μετατρέπουν βαθμιαία την ύλη τους σε ενέργεια. Κατ' αυτόν τον τρόπο όμως η μάζα των μελανών όπων θα ελαττώνεται. Όσο μικρότερη είναι η μάζα μίας μελανής όπης τόσο μεγαλύτερη είναι η θερμοκρασία της και η ακτινοβολία της. Έτσι η μάζα των μελανών όπων εξαντλείται όλο και ταχύτερα και το τέλος της μελανής όπης θα είναι μία έκρηξη που θα εξαφανίσει την μελανή όπη. Αυτό το φαινόμενο θα γίνει μετά από τουλάχιστον 1066 έτη. Κατόπιν όμως δέν θα υπάρχουν πλέον μελανές όπες στο Σύμπαν.

Η δεύτερη εξέλιξη της ύλης αναφέρεται στην διάσπαση των πρωτονίων. Υπάρχουν θεωρητικές μελέτες που δείχνουν ότι τα πρωτόνια διασπώνται μετά ένα χρόνο της τάξεως των 10³³ ετών. Η διάσπαση του πρωτονίου p γίνεται σε λεπτόνια (θετικά ηλεκτρόνια e⁺, δηλαδή ποζιτρόνια) και νετρίνα ν καθώς και σε φωτόνια γ:

Άλλα τα πρωτόνια είναι τα πιό εύσταθη βαρέα σωματίδια της ύλης. Τα άλλα βαρέα σωματίδια όπως τα νετρόνια και τα μεσόνια διασπώνται πολύ πιό εύκολα. Έτσι αν τα πρωτόνια της ύλης διασπασθούν δέν θα υπάρχουν πλέον άτομα ύλης. Ακόμη όμως και τα ηλεκτρόνια, θετικά και αρνητικά συ-

γκρούνται μεταξύ τους και δημιουργούν φωτόνια. Είναι γνωστό ότι τα ηλεκτρόνια και τα ποζιτρόνια μπορούν να δημιουργήσουν ζεύγη (e⁻e⁺) που περιστρέφονται γύρω από ένα κοινό κέντρο μάζας. Αυτά τα ζεύγη μοιάζουν με άτομα υδρογόνου, μόνο που τη θέση του πρωτονίου έχει πάρει το ποζιτρόνιο. Όμως αυτά τα ζεύγη δέν έχουν κβαντικές στάθμες ενεργείας όπως τα άτομα της συνηθισμένης ύλης. Επομένως κατά την περιστροφή τους χάνουν ενέργεια και τα ηλεκτρόνια πλησιάζουν τα ποζιτρόνια και κάποτε συγκρούονται με αυτά δημιουργώντας ακτίνες γ.

Υπολογίζεται ότι η ζωή των ζευγών αυτών θα είναι της τάξεως των 10¹⁶ ετών. Πάντως τελικά τα ζεύγη αυτά θα εξαυλωθούν, δηλαδή θα μετατραπούν σε φως.

Επομένως η τελική κατάσταση της ύλης του Σύμπαντος θα είναι ένα απέραντο νέφος από φωτόνια (και νετρίνα, που έχουν ελάχιστη μάζα) που θα διαστέλλονται συνεχώς και περισσότερο, με όλοένα και μικρότερη θερμοκρασία. Το Σύμπαν δέν θα είναι πλέον τίποτε άλλο από ένα διάχυτο φως που θα γίνεται όλοένα και περισσότερο άμυδρο. Κατόπιν όλων αυτών των θεωρητικών συμπερασμάτων για τον μέλλον του Σύμπαντος παραμένει ένα βασικό ερώτημα. Πόσο χρόνο μπορεί να υπάρχουν άνθρωποι σε ένα τέτοιο Σύμπαν;

Η εξέλιξη της ανθρωπότητας οδηγείται αναπόφευκτα προς το διάστημα. Ήδη έχουμε κάνει πολλές αποστολές ανθρώπων στο διάστημα γύρω από τη γη και μέχρι τη σελήνη. Είς το μέλλον τα ταξίδια σε άλλους πλανήτες του ήλιακού μας συστήματος θα είναι κάτι το συνηθισμένο. Ήδη έχουμε στείλει μικρά ρομπότ να εξερευνήσουν την επιφάνεια του Άρεως, της Αφροδίτης, και ενός δορυφόρου του Κρόνου, του Τιτάνα. Είς το μέλλον θα δημιουργήσουμε πολύπλοκα εργαστήρια στο διάστημα. στη Σελήνη και στους άλλους πλανήτες. Η δημιουργία τέτοιων εργαστηρίων είναι αναγκαία για πολλά πειράματα φυσικής που χρειάζονται κενό ή έλλειψη βαρύτητας. Π.χ. οι μεγάλοι επιταχυντές σωματίων έχουν ανάγκη από υψηλό κενό στο οποίο θα κινηθούν τα διάφορα σωματίδια. Τέτοιο κενό υπάρχει δωρεάν στη σελήνη και στο διάστημα. Επίσης διάφορα σημαντικότερα πειράματα απαιτούν συνθήκες έλλειψης

βαρύτητας, κάτι που δεν μπορεί να γίνει στη γη, αλλά στο διάστημα, ή στη σελήνη όπου η βαρύτητα είναι πολύ μειωμένη. Έξ' άλλου ή εξερεύνηση των άλλων πλανητών και δορυφόρων θα μάς δώσει πολύτιμα στοιχεία για την προέλευση του ήλιακού συστήματος, αλλά και την προέλευση της ζωής. Θα απαντήσει στο ερώτημα αν ποτέ υπήρξαν ίχνη ζωής στους πλανήτες αυτούς. Π.χ. στον Άρη υπάρχουν πολλές δυνατότητες ύπαρξεως στοιχειωδών μορφών ζωής. Υπάρχει μία άραιη ατμόσφαιρα, άνεμοι, νερό σε μικρές ποσότητες και θερμοκρασίες που μερικές φορές είναι άνω του μηδενός βαθμοί Κελσίου. Θα είναι σημαντικό να εξερευνήσουμε όλα αυτά τα φαινόμενα από κοντά. Ήδη τα ρομπότ μας έχουν διαγράψει τεράστιες αποστάσεις πάνω στον Άρη και μάς έχουν στείλει πολύτιμα στοιχεία από τον πλανήτη αυτόν. Είναι πολύ πιθανό ότι τον επόμενο αιώνα θα καταστεί δυνατή ή αποστολή ανθρώπων μετ' επιστροφής στον Άρη, πράγμα που προέβλεψε με ακρίβεια ήδη από το 1950 ο διάσημος Werner von Braun.

Και μετά;

Τα διαστρικά ταξίδια ανθρώπων σε άλλους αστέρες του Γαλαξία μάς φαίνονται εκ πρώτης όψεως αδύνατα, γιατί, εκτός των τεχνικών δυσκολιών θα διαρκούν πολλά χρόνια, που υπερβαίνουν τη διάρκεια ζωής ενός ανθρώπου. Οί πλησιέστεροι αστέρες πέραν του Ήλιου απέχουν 4 και πάνω έτη φωτός από έμάς, επομένως και αν ένα διαστημόπλοιο αποκτήσει ταχύτητα πλησίον της ταχύτητας του φωτός θα χρειασθεί πιθανότατα μερικές δεκάδες έτη για να πάει και να επιστρέψει.

Άλλά αυτά τα εμπόδια μπορούν να παρακαμφθούν με δύο τρόπους. Ο πρώτος είναι με το να αναπτύξουμε ταχύτητες πολύ κοντά στην ταχύτητα του φωτός. Τότε θα ισχύει ή διαστολή του χρόνου της Ειδικής Θεωρίας της Σχετικότητας και οί αστροναύτες μας θα παραμένουν νέοι παρ' όλον ότι οί κάτοικοι της γης θα διαπιστώνουν ότι παρέρχονται δεκαετίες και αιώνες. Αυτή ή διαστολή του χρόνου δεν είναι καθόλου υποθετική. Ήδη στο CERN της Γενεύης οί τεχνικοί παρατήρησαν σωματίδια που σε κατάσταση ακινησίας ζούν όλίγα εκατομμυριοστά του δευτερολέπτου, αλλά όταν αποκτήσουν μεγάλες ταχύτητες ζούν χίλιες φορές περισσότερο.

Επομένως αν ή ανθρωπότης αποφασίσει να στείλει μία αποστολή π.χ. στο Σείριο που απέχει 9 έτη φωτός, το μέν ταξίδι θα διαρκέσει περίπου 20 έτη αλλά οί αστροναύτες μπορούν να έχουν αύξησει την ηλικία τους κατά 1 μόνον έτος ή και λιγότερο. Και το ίδιο θα ισχύει για ταξίδια σε πιο μακρινούς αστέρες που θα διαρκέσουν αιώνες, ενώ οί αστροναύτες θα παραμένουν νέοι μέχρι την επιστροφή τους.

Άλλά υπάρχει και μία διαφορετική λύση στο πρόβλημα των διαστρικών ταξιδιών. Είναι ή μετανάστευση στους άλλους αστέρες. Όταν ή τεχνολογία αναπτυχθεί πάρα πολύ θα είναι δυνατόν να αποσταλεί προς τον Γαλαξία όχι απλώς ένα διαστημόπλοιο αλλά ένα όλόκληρο νησί που θα περιλαμβάνει ανθρώπους, ζώα και φυτά με όλα τα μέσα για την επιβίωση τους επί δεκαετίες και αιώνες. Θα υπάρχει άφθονη ενέργεια από το φως των αστέρων και από πυρηνικές αντιδράσεις, άερας και νερό που θα ανακυκλώνονται, φυτά που θα καλλιεργούνται και ζώα που θα πολλαπλασιάζονται. Εκεί θα γεννηθούν νέοι άνθρωποι, οί οποιοί θα έχουν το νησί τους σαν σταθερή πατρίδα. Θα μαθαίνουν για τη γη μας μόνο από τις διηγήσεις των γονέων τους και θα ζούν μία φυσιολογική ζωή στο νέο τους περιβάλλον αποβλέποντας μόνο στο παρόν (στην βελτίωση της ζωής τους) και στον μελλοντικό τους προορισμό που θα είναι οί άλλοι αστέρες του Γαλαξία μας. Είναι γνωστό ήδη ότι στον Γαλαξία μας υπάρχουν πάρα πολλά ήλιακά συστήματα παρόμοια με το δικό μας. Ήδη έχουν βρεθεί πάνω από 250 τέτοια συστήματα σε γειτονικούς αστέρες και δεν υπάρχει άμφιβολία ότι τα πλανητικά συστήματα του Γαλαξία μας ανέρχονται σε εκατομμύρια αν όχι σε δισεκατομμύρια. Θεωρείται βέβαιον ότι μερικοί από τους πλανήτες στα ήλιακά αυτά συστήματα θα έχουν συνθήκες ανάλογες με αυτές της γης και θα μπορούσαν εκεί να αναπτυχθούν άνθρωποι πληθυσμοί. Επομένως οί αστροναύτες μας θα μπορούσαν να εγκατασταθούν σε ένα τέτοιο πλανήτη και να αναπτύξουν μία κοινότητα έντελως ανεξάρτητη από τη γη μας, από την όποία προήλθαν. Οί αστροναύτες μας θα μοιάζουν με τους πρώτους μετανάστες του Νέου Κόσμου, της Άμερικής, που έφυγαν από την Ευρώπη χωρίς να υπολογίζουν

ὅτι θὰ γυρίσουν ποτὲ πίσω. Ἡ πατρίδα τοὺς ἦταν πλέον ἢ Ἀμερική καὶ κάποια στιγμή ἢ παλιὰ πατρίδα τους, ἢ Ἀγγλία, ἔγινε ὁ ἐχθρὸς τους, τὸν ὁποῖον πολέμησαν γιὰ νὰ ἀποκτήσουν τὴν ἀνεξαρτησία τους. Ἔτσι καὶ οἱ ἀστροναῦτες μας θὰ μεταφέρουν στὴ νέα τους πατρίδα τὸν πολιτισμὸ τῆς γῆς, τὴν ἐπιστήμη τῆς γῆς, τὶς παραδόσεις τῶν κοινωνιῶν τῆς γῆς, ἀλλὰ κατὰ τὰ ἄλλα θὰ ζοῦν σὲ ἓνα καινούργιο κόσμον ποὺ θὰ τὸν κάνουν δικό τους. Καὶ κάτι περισσότερο. Ὁ νέος αὐτὸς κόσμος θὰ γίνῃ τὸ ὀρμητήριο γιὰ τὴν δημιουργία νέων ἀποστολῶν, σὲ ἄλλους ἀστέρες τοῦ Γαλαξίου μας. Φυσικὰ ἢ ἐξελιξη αὐτὴ δὲν θὰ γίνῃ σὲ λίγους αἰῶνες, ἀλλὰ σὲ πολλὰς χιλιετίες καὶ ἑκατομμύρια ἔτη. Ἀλλὰ μερικὰ ἑκατομμύρια ἔτη εἶναι ἓνα πολὺ μικρὸ διάστημα σὲ σύγκριση μὲ τὰ 14 δισεκατομμύρια ἔτη τῆς ἡλικίας τοῦ Σύμπαντος καὶ τὰ τρισεκατομμύρια ἔτη τῆς μελλοντικῆς ἐξελίξεώς του. Βεβαίως ὅλα αὐτὰ μποροῦν νὰ σταματήσουν ἀτόμα, ὄχι μὲ τὴν Δευτέρα Παρουσία τοῦ Κυρίου, ἢ ὅποια μπορεῖ νὰ ἔλθῃ οἰαδήποτε στιγμή, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἀσύνητη συμπεριφορὰ τῶν ἴδιων τῶν ἀνθρώπων τῆς γῆς. Εἶναι γνωστὸ ὅτι μὲ τὰ ὑπάρχοντα πυρηνικὰ ὄπλα στὴ γῆ μπορεῖ νὰ καταστραφεῖ πλήρως ὁ πολιτισμὸς τῆς γῆς καὶ νὰ σκοτωθοῦν δισεκατομμύρια ἄνθρωποι. Σημειῶνω ὅτι αὐτὸ μπορεῖ νὰ γίνῃ μὲ τὰ ὑπάρχοντα ὄπλα, ὄχι μὲ ὑποθετικὰ ἀκόμη πιὸ καταστρεπτικὰ ὄπλα. Ἄν γίνῃ μία τέτοια καταστροφὴ εἶναι ἀμφίβολο ἂν ὁ πολιτισμὸς μας θὰ ἀνακάμψῃ, ἀκόμη καὶ ἂν θὰ ἐπιζῆσῃ ὁ ἄνθρωπος σὰν βιολογικὸ εἶδος.

Ἄν ὅμως αὐτὴ ἢ καταστροφὴ δὲν συμβεῖ μέχρις ὅτου ἀρχίσουν τὰ διαστρικά ταξίδια, μετὰ ἀπὸ λίγες χιλιάδες ἔτη τὸ πολὺ, τότε τὸ ἀνθρώπινο εἶδος θὰ ἔχει πολὺ περισσότερες πιθανότητες ἐπιβίωσης ἀπ' ὅ,τι σήμερα. Διότι καὶ ἂν ἀκόμη συμβεῖ τέτοια καταστροφὴ στὴ Γῆ, οἱ ὑπόλοιποι ἀνθρώπινοι πληθυσμοὶ θὰ ἐπιβιώσουν καὶ τὸ ἀνθρώπινο εἶδος θὰ ἐξαπλωθεῖ στὰ δισεκατομμύρια τῶν ἀστέρων τοῦ Γαλαξίου μας.

Παρ' ὅλον ὅτι οἱ προοπτικὲς ποὺ ἀνέπτυξα ἐδῶ εἶναι ὁμολογουμένως τολμηρῆς, ἔχω τὴν ἐντύπωση ὅτι ἔχουν μία λογικὴ καὶ εἶναι σοβαρὰ ἐνδεχόμενα.

Ὁμολογῶ ὅμως ὅτι παρ' ὅλη τὴν τόλμη μου νὰ θίξω τέτοιες ἀπόψεις δὲν ἔθιξα τρία ἀκόμη πιὸ βα-

σικὰ καὶ δύσκολα ἐρωτήματα, τὰ ὁποῖα ἀπλῶς θὰ ἀναφέρω τελειώνοντας τὴν ὁμιλία μου.

1) Θὰ ὑπάρχουν ἄνθρωποι ἐπ' ἄπειρον στὸ συνεχῆς διαστελλόμενο καὶ διαλυόμενο Σύμπαν; Μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ διατηρηθεῖ ὅταν τὸ Σύμπαν θὰ παγώνει καὶ ἡ διαστολὴ του θὰ φθάσῃ στὰ ἔσχατα ὅρια; Ὑπάρχουν μερικοὶ ἐπιστήμονες, ὅπως ὁ διάσημος φυσικὸς Dyson, οἱ ὁποῖοι δέχονται ὅτι ὁ ἄνθρωπος θὰ ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχει ἐπ' ἄπειρον. Γιατί ὅταν φθάσῃ τὸ Σύμπαν στὰ πολὺ μακρινὰ ὅρια τῆς ἐξελίξεώς του, ἢ τεχνολογία τοῦ ἀνθρώπου θὰ μπορεῖ νὰ δημιουργεῖ νησίδες συγκεντρωμένης ὕλης καὶ ἐνέργειας συγκεντρώνοντας ὅλο καὶ μεγαλύτερα τμήματα τοῦ Σύμπαντος σ' ἓνα συγκεντρωμένο σημεῖο ὅπου θὰ ὑπάρχουν, τοπικὰ, πολὺ διαφορετικὲς συνθήκες ἀπ' ὅ,τι στὸ ὑπόλοιπο Σύμπαν. Αὐτὴ ὅμως ἡ ἄποψη δὲν μπορεῖ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸ γεγονὸς ὅτι τὰ πρωτόνια διασπῶνται, ἔστω καὶ μετὰ ἀπὸ πολὺ μεγάλα χρονικὰ διαστήματα (10^{33} ἔτη). Ἄν ὅλα τὰ πρωτόνια τῆς ὕλης διασπαστοῦν ἀπὸ ποιά ὕλη θὰ κατασκευασθεῖ τὸ ἀνθρώπινο σῶμα; Ὁρισμένες ὑπερβολικὰ τολμηρῆς ἀπόψεις ὅτι τότε οἱ ἄνθρωποι θὰ μποροῦσαν νὰ ἀποτελοῦνται ἀπὸ φῶς, φαίνονται ὅτι εἶναι ἔξω ἀπὸ τοὺς νόμους τῆς φυσικῆς. Ἐπομένως θεωρῶ ὅτι τὸ πιθανότερο εἶναι ὅτι ὁ ἄνθρωπος θὰ παύσῃ νὰ ὑπάρχει καὶ τὸ τελικὸ στάδιο τοῦ Σύμπαντος θὰ εἶναι ἓνας νεκρὸς κόσμος.

2) Τὸ δεύτερο ἐρώτημα εἶναι τί θὰ γίνῃ ἂν στὴν ἐξερεύνηση τοῦ Γαλαξίου μας συναντήσουμε ἄλλα λογικὰ ὄντα ποὺ θὰ ἔχουν δημιουργηθεῖ σὲ ἄλλους ἀστέρες. Ἐδῶ δὲν ἀναφέρομαι ἀπλῶς στὴν ὑπαρξὴ μορφῶν ζωῆς ἀναλόγων μὲ τὴν δική μας ποὺ τὴν θεωρῶ πολὺ πιθανή. Ἀλλὰ πιστεύοντας ὅτι οἱ ἄνθρωποι εἶναι μία ἰδιαίτερη δημιουργία κατ' εἰκόνα Θεοῦ δὲν μπορῶ νὰ ξέρω ἂν καὶ πῶς δημιουργήθηκαν παρόμοια ὄντα σὲ ἄλλες γωνιῆς τοῦ Σύμπαντος.

3) Τὸ τρίτο ἐρώτημα εἶναι γενικότερο. Τί μποροῦμε νὰ ποῦμε μὲ ἐπιστημονικὰ ἐπιχειρήματα γιὰ τὸ πῶς θὰ ἐνεργήσῃ ὁ Θεὸς στὸν Κόσμον μας καὶ στὸν ἄνθρωπον στὴν ἀπεραντοσύνη τῶν ἐρχόμενων αἰώνων καὶ χιλιάδων ἢ ἑκατομμυρίων ἐτῶν. Ἐπειδὴ θεωρῶ ὅτι κάθε ἄνθρωπος ποὺ γεννιέται εἶναι ἓνα νέο δημιούργημα τοῦ Θεοῦ διερωτῶμαι ἂν αὐτὴ ἢ θεία δημιουργία θὰ συνεχίσει ἀπεριόρι-

στη. Ένα είναι βέβαιον. Ότι ἐπὶ δισεκατομμύρια ἔτη ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς δημιουργίας δὲν ὑπῆρχαν ἄνθρωποι. Ὑπῆρχαν μόνο οἱ προϋποθέσεις γιὰ τὴν ἔλευση τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ μετὰ τὴν ἔλευση τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς πέρασαν χιλιάδες ἔτη ἕως ὅτου ἔλθει ἡ ἐνσάρκωση τοῦ Θεοῦ, ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐπὶ τῆς γῆς. Ἐπομένως δὲν μπορεῖ κανεὶς

νὰ προβλέψει ποιὲς θὰ εἶναι οἱ βουλὲς τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸ μέλλον μας καὶ σὲ ποιά χρονικὰ ὄρια θὰ ἐκδηλωθοῦν. Ἄρα ὅσα καὶ ἂν ποῦμε οἱ ἄνθρωποι μὲ τὶς φτωχὲς ἐπιστημονικὲς μας γνώσεις μένει καὶ θὰ μένει ἀναπάντητο ἓνα μεγάλο ἐρώτημα. Ποιό εἶναι καὶ πῶς καὶ πότε θὰ ἐκδηλωθεῖ τὸ σχέδιο τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἐμφάνιση καὶ ἡ συμπεριφορὰ τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου σήμερα

Τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φθιώτιδος κ. Νικολάου

(Εἰσήγηση στὴν Ἡμερίδα τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Θείας Λατρείας καὶ Ποιμαντικῆς Ἔργου, Πεντέλη, 4.6.2010)

Παρ' ὅτι τὸ ἐν λόγῳ θέμα φαίνεται κατ' ἀρχὴν ἐξωτερικὸ καὶ δευτερευούσης σημασίας, ἐν τούτοις ἀποτελεῖ βασικὸ στοιχεῖο τῆς ὅλης προσωπικότητος τοῦ Ἱερέως καὶ συμπληρώνει τὴν ἀξία τῆς Ἱερατικῆς του διακονίας. Ἐκεῖνο ποῦ κάνει τὸν Ἱερέα νὰ ξεχωρίζει εἶναι τὸ ράσο του. Εἶναι εὐτύχημα καὶ εὐλογία μεγάλη, ὅτι εἰς τὴν Ἐκκλησία μας ἐξακολουθοῦμε νὰ φέρωμε τὸ τίμο ράσο, τὸ ὁποῖο οἱ κληρικοὶ τῶν Ὁρθοδόξων Ἑλληνικῶν κοινοτήτων τοῦ ἐξωτερικοῦ στεροῦνται λόγῳ τῶν συνθηκῶν ζωῆς καὶ περιστάσεων. Ἐκτὸς τῆς ἱστορικῆς καὶ ἐθνικῆς σημασίας, τὸ τετιμημένο ράσο διὰ τὸν Ἑλληνα κληρικὸ, εἶναι καὶ ὡσάν ἀρίστη ἀσπίδα δι' αὐτόν, ποῦ τὸν προφυλάσσει ἀπὸ τὰ ὀλισθήματα τῆς ἐκκοσμικεύσεως καὶ ἀπὸ ποικίλες ἐπιθέσεις τοῦ ἀντικειμένου. (Διονυσίου Λ. Ψαριανοῦ, Μητροπολίτου Σερβίων καὶ Κοζάνης, Ποιμαντικὰ Κείμενα, Ἀποστολικὴ Διακονία 2001, σ. 121).

Ἐὰν ἡ προτροπὴ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου: «Εἰς τοῦτο γὰρ ἐκλήθητε, ὅτι καὶ Χριστὸς ἔπαθεν ὑπὲρ ὑμῶν, ὑμῖν ὑπολιμπάνων ὑπογραμμόν, ἵνα ἐπακολουθήσητε τοῖς ἴχνεσιν αὐτοῦ» (Α' Πέτρ. 2.21) ἀπευθύνεται σὲ κάθε Χριστιανό, πόσο μᾶλλον ἀφορᾷ στοὺς ἐργάτες τοῦ Εὐαγγελίου καὶ Ἀποστόλους τοῦ κηρύγματος, γιὰ νὰ ἔχουν στὴν κοπιώδη πορεία τους ὡς πρότυπο τὸ πρόσωπο καὶ τὴν συμπεριφορὰ τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ καὶ γιὰ νὰ ἀκολουθοῦν πιστὰ τὰ ἴχνη τῆς δικῆς του πορείας καὶ διαγωγῆς.

Δὲν εἶναι τυχαῖο τὸ ὅτι ὁ θεολογικὸς λόγος, ὅταν ὀμιλεῖ γιὰ τὸ ἦθος, ἀναφέρεται στὸ ἔνδυμα. «Ἐνδύσασθε τὸν καινὸν ἄνθρωπον τὸν κατὰ Θεὸν κτισθέντα ἐν δικαιοσύνῃ καὶ ὁσιότητι τῆς ἀληθείας» (Ἐφεσ. 4.24), ὑπογραμμίζει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος. Τὸ ἔνδυμα καὶ γενικὰ ἡ ἐξωτερικὴ ἐμφάνιση τοῦ

ἀνθρώπου φανερῶνει τὸ ἐσωτερικὸ του περιεχόμενον. «Στολισμὸς ἄνδρὸς καὶ γέλως ὀδόντων καὶ βήματα ἀνθρώπου ἀναγγέλει τὰ περὶ αὐτοῦ» (Σειρᾶχ 19.30). Τὸ ἔνδυμά μας εἶναι ὁ Χριστὸς καὶ ἡ ἐξωτερικὴ μας ἐμφάνιση πρέπει νὰ κηρύττει Χριστὸν καὶ νὰ δηλώνει Χριστόν. «Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθε» ψάλλομε μετὰ τὴν βάπτισή τοῦ νέου μέλους τῆς Ἐκκλησίας μας.

Μία σκέψη πρέπει νὰ διακατέχει κάθε κληρικὸ: «ἐμοὶ Χριστὸς ἐσταύρωται καὶ γὰρ τῷ κόσμῳ» (Γαλ. 6.14). Σὺμβολο αὐτῆς τῆς σταυρώσεως εἶναι τὸ μαῦρο ράσο, τὸ πένθιμο αὐτὸ ἔνδυμα, τὸ ὁποῖο περιφέρουμε μέσα στὴν κοινωνία ποῦ ζοῦμε. Ὁ Ἱερεὺς σταυρώνεται καὶ πεθαίνει κάθε μέρα. Αὐτὴ ἡ σκληρὴ ἀλήθεια εἶναι τὸ καθημερινὸ μας βίωμα. Ἀπολαύσεις καὶ ἀνέσεις, ποῦ γιὰ τοὺς ἄλλους εἶναι ἀπαγορευμένες, ὄχι βέβαια μὲ κάποιον ἐξωτερικὸ νόμο, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν βαθειὰ συναίσθηση τῆς ἀποστολῆς μας. Ὁ οὐρανοβάμων Παῦλος ἐκφράζοντας τὴν σταυρώσιμη ζωὴ τοῦ Ἀποστόλου ἔγραφε στοὺς Κορινθίους: «ἀεὶ ἡμεῖς οἱ ζῶντες εἰς θάνατον παραδιδόμεθα διὰ Ἰησοῦν» (Β' Κορινθ. 4.11).

Ἱστορία τῆς Ἱερατικῆς ἐνδυμασίας

Ἡ ἱστορία τῆς ἐνδυμασίας τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου εἶναι πολὺ μεγάλη. Ἡ πρώτη ἐμφάνιση τῶν Ἱερέων μὲ εἰδικὴ ἐνδυμασία χρονολογεῖται ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ 5ου αἰῶνος. Τὸν 6ο αἰῶνα παρουσιάζεται μία ἀλλαγὴ στὴν ἐνδυμασία τῶν λαϊκῶν, ἐνῶ οἱ Ἱερεῖς διατηροῦν τὸν ἀρχαῖο τύπο δηλαδὴ ποδήρη χιτῶνα. Ἡ Στ' Οἰκουμενικὴ Σύνοδος τοῦ 691 (κανὼν 27ος) προσδιώρισε σαφῶς, ὅτι οὐδεὶς ὁ ὁποῖος συγκαταλέγεται μετὰξὺ τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου ἔπρεπε νὰ φορεῖ ἐνδύματα ἀνοίκεια τῆς ἀποστολῆς του, εἴτε εὐρίσκεται στὴν πόλη, εἴτε ταξιδεύει...».

«Μηδείς ἐν τῷ κλήρῳ καταλεγόμενων ἀνοίκειον ἐσθῆτα ἀμφιεννύσθω, μήτε ἐν πόλει διάγων, μήτε ἐν ὁδῷ βαδίζων, ἀλλὰ στολαῖς κεχρήσθω ταῖς ἤδη τοῖς ἐν κλήρῳ εἰ δέ τις διαπράξοιτο τὸ τοιοῦτο, ἐπὶ ἑβδομάδα μίαν ἀφορίζέσθω».

Ἡ Ζ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος 787 μ.Χ. ἐν Νικαίᾳ (κανὼν 16ος) κατακρίνει τοὺς ἐπισκόπους καὶ κληρικούς, οἱ ὅποιοι διαχωρίζουν τοὺς ἑαυτοῦς τῶν μὲ πλοῦτο καὶ λαμπρὰ χρώματα τῶν ἐνδυμάτων τους, καθόσον ὁ καλωπισμὸς καὶ στολισμὸς εἶναι ξένος γιὰ τοὺς Ἱερωμένους.

«Τοὺς οὖν ἑαυτοὺς κοσμοῦντας ἐπισκόπους ἢ κληρικούς δι' ἐσθῆτων λαμπρῶν καὶ περιφανῶν, τούτους διορθοῦσθαι χρῆ». Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως Ταράσιος (784-806) ἐκάλεσε τοὺς Ἱερεῖς του νὰ παύσουν νὰ φοροῦν χρυσὲς ζῶνες καὶ ἐνδύματα λαμπρὰ ἐκ μετάξης καὶ πορφύρας.

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Χριστοῦ ὁ Ἱερός Κλῆρος φοροῦσε τὸν ποδήρη χιτῶνα, πού ἦταν ἓνα εὐπρεπὲς ἐνδυμα. Ἀργότερα προσετέθη ἡ τήβεννος καὶ μετὰ ὁ μανδύας.

Ἡ ἱερατικὴ περιβολὴ προσδίδει χαρακτῆρα θεότητος. Ἡ ἱερατικὴ ἐνδυμασία εἶναι ἓνας ὑλικὸς κρίκος μεταξὺ τοῦ φέροντος αὐτὴν καὶ τοῦ ὑπερφυσικοῦ. Ἡ ἐνδυμασία λοιπὸν ἐπιβάλλει μίαν ὑπὲρ-προσωπικότητα καὶ ὁ Ἱερός Κλῆρος γίνεται ἱερός στὴν ἀποστολή του καὶ λόγῳ τῆς ἰδιαίτερας ἐνδυμασίας, ἡ ὁποία τὸν χαρακτηρίζει (Ἰακώβου (Γεωργίου) Πηλίδη, Ἐπισκόπου Κατάνης, Ἡ Χριστιανικὴ Ἱερωσύνη, ὄργανισμὸς ἐκδόσεων Καμπάνα, Ἀθήνα 1988, σ. 790).

Ὁ Ἱερεὺς πρέπει νὰ φέρει μὲ τιμὴ τὴν ἐνδυμασία του, διότι ἔχει ἱστορία ἔχει καὶ εὐλογία.

Ἡ κόμη καὶ τὸ γένειον τῶν κληρικῶν

Δὲν εἶναι μόνο ἡ ἐνδυμασία τῶν κληρικῶν, πού δὲν πρέπει νὰ εἶναι «ἀνοίκειος». Τὰ μαλλιά καὶ τὰ γένια ἐπίσης πρέπει νὰ εἶναι ἀνεπιτήδευτα. Μερικοὶ ὑποστηρίζουν, ὅτι εἶναι πολὺ ὑποτιμητικὸ γιὰ τὴν Ἐκκλησία καὶ τὸν Ἐπίσκοπο, νὰ ἀσχολεῖται μὲ τὰ γένια καὶ τὰ μαλλιά τῶν Ἱερέων. Αὐτὸς ὅμως ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς ἀσχολεῖται μὲ αὐτά: «Καὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν οὐ ξυρίσονται καὶ τὰς κόμας αὐτῶν οὐ φιλώσουσι» (Ἰεζ. 44,20 καὶ Λευϊτ. 19,27 καὶ 21,5). Ἡ κόμη καὶ τὸ γένειο σηματοδοτοῦν ἀνάλο-

γες στάσεις ψυχῆς καὶ γιὰ τὸν Ἱερέα ἔχουν τὸ δικό τους νόημα.

Κατὰ μίμηση τοῦ Χριστοῦ, οἱ ἱερεῖς ἀνὰ τοὺς αἰῶνες ἄφηναν τὰ γένια ὡς σημεῖο ἀφιερώσεως. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλὸς κατὰ τὶς περιοδεῖες του παρακινοῦσε τοὺς ἀκροατῆς τοῦ κηρύγματός του νὰ ἀφήνουν τὰ γένια τους καὶ τοὺς μοίραζε κτένες. Οἱ ἱερεῖς εἰκόνες καὶ οἱ τοιχογραφίες παρουσιάζουν τοὺς Ἁγίους μὲ τὸ γένειό τους μικρὸ ἢ μεγάλο, πάντως φυσικὸ καὶ ὄχι ξυρισμένους. Ἐντύπωση μᾶς προξενοῦν μερικὰ μικρὰ παιδιὰ, πού ὅταν βλέπουν Ἱερέα μὲ τὰ ράσα του καὶ τὰ γένια του κάνουν τὸν σταυρὸ τους καὶ φωνάζουν στὴν μητέρα ἢ στὴν γιαιγιά πού τὰ χειραγωγεῖ «ἅγιος - ἅγιος». Τὰ γένια καὶ τὰ μαλλιά δὲν κάνουν τὸν παπᾶ, ὅπως λέγει ὁ λαὸς, ἀλλὰ στὸν Ἱερέα τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου προσδίδουν ἱεροπρέπεια.

Στὸ θέμα τῆς κόμης ὑπάρχει ἐνδιαφέρουσα ἱστορία. Ἀπὸ τοὺς πρώτους αἰῶνες οἱ Κληρικοὶ ἄφηναν τὸ γένειό τους κατὰ μίμηση τοῦ Χριστοῦ· γιὰ τὰ μαλλιά τους ὅμως ἔκαναν μιὰ πρωτοτυπία. Γιὰ νὰ ἐνθυμοῦνται τὸν ἀκάνθινο στέφανο τοῦ Κυρίου τὰ κούρευαν μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε νὰ σχηματίζεται στὴν κεφαλὴ τους ἓνα στεφάνι. Ἔτσι οἱ κληρικοὶ ὀνομάζοντο «στεφανίτες». Ὁ ἅγ. Ἱερώνυμος γράφων στὸν ἅγιο Αὐγουστῖνο τοῦ λέγει: «Παρακαλῶ τὴν στεφάνην σου». Ὅταν καθαιρεῖτο κάποιος κληρικὸς, τότε ἄφηνε τὰ μαλλιά του ὅπως οἱ λαϊκοί. «Καθάπερ οἱ λαϊκοί, τὴν κόμην ἐπιτρεπέτωσαν, ὡς τὴν ἐν τῷ κόσμῳ ἀναστροφὴν τῆς οὐρανίου ζωῆς προτιμήσαντες» (ΚΑ΄ Κανὼν τῆς Στ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου).

Σιγά-σιγά ἡ «στεφάνη» ἄρχισε νὰ ἐγκαταλείπεται ἀπὸ τοὺς ἐν τῷ κόσμῳ κληρικούς καὶ διατηρήθηκε γιὰ ἓνα διάστημα γιὰ τοὺς Ἱερομονάχους. Μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου καὶ οἱ Ἱερομόναχοι ἄφηναν τὰ μαλλιά τους ὡς σημεῖο ἀφιερώσεως. Ἀξιοσημείωτο εἶναι, ὅτι οἱ Ἱερεῖς τῶν πρώτων αἰῶνων ἐκούρευαν τὴν κεφαλὴ τους καὶ ἄφηναν τὸ «στεφάνι» χάριν εὐλαβείας, ἐνῶ οἱ σημερινοὶ τουλάχιστον οἱ περισσότεροι δὲν κουρεύονται χάριν εὐλαβείας, ἀλλὰ χάριν μοντερισμοῦ καὶ καλωπισμοῦ. (Ἀρχιμ. Βασιλείου Π. Μπακογιάννη, Ποίμναιε τὰ πρόβατά μου, ἐκδ. Νεκτάριος Παναγόπουλος, Ἀθήναις 1996, σ. 69).

Τὸ κούρεμα δὲν ἀπαγορεύεται, ἀλλὰ δὲν συμφέρεται. Τί ἔλεγε ὁ θεῖος Παῦλος, τὸ ἐλεύθερο αὐτὸ πνεῦμα τῆς ἀνθρωπότητος: «πάντα μοι ἔξεστι, ἀλλ' οὐ πάντα συμφέρει» (Α΄ Κορινθ. 6,12). Μπορεῖ νὰ μὴ εἶναι κακὸ, ἀλλὰ δὲν συμφέρει πνευματικά, γιατί μερικοὶ ἔχουν ἀσθενῆ συνείδηση. Ὁ Μέγας Παῦλος ἐδέχτο νὰ μὴ φάει «κρέα εἰς τὸν αἰῶνα» (Α΄ Κορινθ. 8,13), γιὰ νὰ μὴ σκανδαλίσει τὸν ἀδελφὸ του. Εἴμαστε λοιπὸν ὑποχρεωμένοι νὰ φέρωμε κοσμίως τὸ γένειο καὶ τὴν κόμη, ἐφ' ὅσον ἔτσι μᾶς ἀντιλαμβάνεται καὶ μᾶς θέλει ὁ λαός. Ριζοσπαστικὲς κινήσεις ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς προόδου καὶ τῆς ἐξελίξεως, εἶναι ἐνέργειες ἀψυχολόγητες, οἱ ὁποῖες ὡς μόνο ἀποτέλεσμα ἔχουν τὸν σκανδαλισμὸ τῶν πιστῶν καὶ τὴ δημιουργία σχισμάτων εἰς τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Προοδευτικοὶ πρέπει νὰ εἴμαστε, ὄχι ὅμως στὰ ράσα καὶ στὰ γένια καὶ στὰ μαλλιά, ἀλλὰ στὸν τρόπο καὶ στὶς μεθόδους τῆς ποιμαντικῆς.

«Εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο»

Ὁ ἅγιος Ἰσίδωρος ὁ Πηλουσιώτης (435 μ.Χ.) λέγει: «Θεῖον χρῆμα ἡ ἱερωσύνη καὶ τῶν ὄντων ἀπάντων τιμιώτατον». Εἶναι τὸ πολυτιμότερο ἀγαθὸ γιὰ τὸν κόσμον, γιατί εἶναι δῶρο Θεοῦ. Αὐτὸ τὸ δῶρο πρέπει ἐμεῖς οἱ ἐλεθθέντες ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα νὰ εἴμαστε διαχειριστὲς τῆς θείας χάριτος, νὰ τὸ διατηροῦμε ἀκέραιο καὶ ἀνόθευτο ἀπὸ κάθε ἐπήρεια τοῦ κόσμου καὶ τῆς ἁμαρτίας. Ὅπως ὁ Κύριος «εὐπρέπειαν ἐνεδύσατο», ἔτσι καὶ ὁ Ἱερεὺς πρέπει νὰ βιώνει τὰ λόγια τῆς εὐχῆς: «Ἀγαλλιάσεται ἡ ψυχὴ μου ἐπὶ τῷ Κυρίῳ· ἐνέδυσε γὰρ με ἱμάτιον σωτηρίου καὶ χιτῶνα εὐφροσύνης περιέβαλέ με· ὡς νυμφίῳ περιέθηκέ μοι μίτραν καὶ ὡς νύμφην κατεκόσμησέ με κόσμῳ» (εὐχὴ κατὰ τὴν ἔνδυση τοῦ Στιχαρίου).

Ἡ εὐπρέπεια τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Ἱερέως πρέπει νὰ εἶναι βασικὴ ἔκφραση καὶ συστατικὸ τῆς διαγωγῆς του. Οὔτε ἐξεζητημένη ἐμφάνιση, προκλητικὸ καλωπισμὸ, πολυτελῆ ράσα, ἀρωματισμένα χέρια ποὺ χαρακτηρίζονται ὡς «ἀλλότρια τῆς ἱερατικῆς τάξεως καὶ καταστάσεως», οὔτε πάλι ρυπαρότητα, προχειρότητα καὶ ἀποκρουστικότητα. Οὔτε παρδαλὸ ἀντερί, μεταξωτὲς κάλτσες, ἀρώματα, ξυρισμένα μάγουλα καὶ σβέροκο, οὔτε πάλι καλυμαύχι φυσαρμόνικα, γλιτσασμένο ράσο καὶ κου-

ρελοποιημένο, γένια καὶ μαλλιά ἄπλυτα νὰ ἀποπνέουν τὴν ὀσμὴ τοῦ ἰδρώτος.

Οἱ χριστιανοὶ θέλουν τὸν ἱερέα φιλόκαλο καὶ ὄχι καλλωπιστή. Νὰ εἶναι πάντα καθαρὸς καὶ περιποιημένος. Νὰ μυρίζει λιβάνι καὶ νὰ ἀποπνέει τὴν αὐρα τῆς ἱεροπρέπειας καὶ τῆς κοσμιότητος.

Παραλείπω νὰ ἀναφερθῶ σ' ἐκείνους τοὺς Ἱερεῖς ποὺ ἀποβάλλουν τὸ ράσο, γιὰ νὰ διασκεδάσουν τὸ βράδυ στὰ κέντρα διασκεδάσεως ἢ νὰ πάνε ἐκδρομὴ μὲ τὴν οἰκογένεια καὶ φίλους τους ἢ νὰ ἐπιδοθοῦν σὲ ἔργα πολὺ μειωτικά γιὰ τὸ κῦρος τῆς Ἱερωσύνης. Πολλοὶ φίλοι καὶ συγγενεῖς παρακινοῦν τὸν Ἱερέα νὰ εἶναι πιὸ κοσμικός, πιὸ σύγχρονος, πιὸ λαϊκὸς καὶ γιὰ νὰ ἔχει τὴν φιλία τους κάνει ὑποχωρήσεις. Οἱ συναναστροφές αὐτὲς φθείρουν τὸ ἦθος του καὶ τὴν σεμνότητά του καὶ ἐφαρμόζεται στὴν περίπτωσή του αὐτὸ ποὺ λέγει ὁ Προφήτης Ὡση: «κατέφαγον ἀλλότριοι τὴν ἰσχύν αὐτοῦ, αὐτὸς δὲ οὐκ ἔγνω» (Ὡση 7,9). Θεωροῦν τὸ ράσο μεγάλον φορτίον καὶ σίδερο φυλακῆς. Τὸ νὰ ἀποβάλεις τὸ σταυρὸ τῆς Ἱερωσύνης γιὰ ἐγκόσμιες χαρὲς εἶναι λιποταξία καὶ ἄρνηση τοῦ ἰδίου τοῦ Χριστοῦ. Τὸ «μὴ συζηματίζεσθε τῷ αἰῶνι τούτῳ» (Ρωμ. 12,2) τοῦ Ἀποστόλου Παύλου εἶναι πάντοτε μιὰ σωτήρια ὑπόμνηση ἐπαναπροσδιορισμοῦ τῆς Ἱερατικῆς μας πορείας. Οἱ παλαιοὶ Ἱερεῖς ἀκόμη καὶ σὲ γεωργικὲς ἐργασίες δὲν ἀπέβαλαν τὸ ἀντερί. Χρησιμοποιοῦσαν ἓνα πιὸ ἀπλὸ καὶ κοντό, φοροῦσαν τὸ σκοῦφο τους καὶ μὲ αὐτὰ ἔσκαβαν, ἐθέριζαν καὶ ἐκτελοῦσαν τὴν ἐργασία τους. Στὸ σπῖτι κυκλοφοροῦσαν πάντα μὲ τὸ ἀντερί. Στὸ δρόμο, στὴν Ἐκκλησία, στὶς διάφορες ὑπηρεσίες μὲ τὸ ράσο καὶ τὸ καλυμαύχι τους. Σήμερα δυστυχῶς ἀποβάλλαμε αὐτὸ ποὺ μᾶς κάνει ἀποδεκτοὺς καὶ σεβαστοὺς, δηλαδὴ τὸ ἱεροπρεπὲς σχῆμα.

Ἡ ἱεροπρέπεια εἶναι εἰκὼν τοῦ ἦθους

Γράφων ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στὸν μαθητὴ του Τιμόθεο ἐπισημαίνει τὴν λεπτότητα τοῦ ἦθους ποὺ πρέπει νὰ ἔχει στὶς συναναστροφές του: «Τύπος γίνου τῶν πιστῶν ἐν λόγῳ, ἐν ἀναστροφῇ, ἐν ἀγάπῃ, ἐν πνεύματι, ἐν πίστει, ἐν ἀγνείᾳ» (Α΄ Τιμοθ. 4,12). Ὁ Ἱερεὺς πρέπει νὰ σχηματίζει πρὸς τοὺς ὄρους τοῦ Ἱερατικοῦ ἀξιώματος τὴν ἰδιωτικὴ καὶ κοινωνικὴ του συμπεριφορὰ. Καὶ στὸ σπῖτι καὶ στὴν Ἐκκλησία καὶ στὴν κοινωνία νὰ τηρεῖ τὸν τύπο τῆς ἱε-

ροπρέπειας. Ἡ ιεροπρέπεια γιὰ τὸν Ἱερέα εἶναι ἀληθῆς στολισμός, πού τὸν κάνει σὲ ὄλους σεβαστό καὶ περιβλεπτό. Μὲ τὴν σεμνότητά του ὁ Ἱερεὺς ἐπαναπαύει τὶς ψυχὰς τῶν πιστῶν, φέρει τὴν εἰρήνη τῆς συνειδήσεώς τους, γίνεται τύπος καὶ ὑπογραμμὸς τοῦ χριστιανικοῦ βίου καὶ ἀποβαίνει ἢ αἰσθητὴ καὶ ζῶσα εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ. (Ἁγίου Νεκταρίου Ἐπισκόπου Πενταπόλεως, Ποιμαντική, ἔκδοσις Ἅγιος Νικόδημος, Ἀθήναι 1972, σ. 141).

Ἡ ιεροπρέπεια εἶναι ἀντανάκλαση τῆς ἐσωτερικῆς διακοσμήσεως καὶ διαχέεται ἐκ τῶν ἔσω καὶ καθιστᾷ λαμπρὴ τὴν ὄψη καὶ συμπεριφορὰ τοῦ ἱερέως. Ἡ σεμνοπρέπεια εἶναι «εἰκὼν τοῦ ἡθους καὶ ἔκφρασις τῆς ψυχικῆς διαθέσεως καὶ τῆς ἐσωτερικῆς σεμνότητος». (Ἁγ. Νεκταρίου, ὅ.π. σ. 142).

Ἴδου λοιπὸν ποιὰ πρέπει νὰ εἶναι ἡ συμπεριφορὰ τοῦ ἀληθοῦς καὶ γνησίου ἱερέως.

«Στάσις τοῦ σώματος εὐσχημος καὶ ἀξιοπρεπῆς μηδὲν ἔχουσα τὸ ἐπιδεικτικόν, διάθεσις τοῦ προσώπου φυσικὴ καὶ ἀνεπίπλαστος, ὄμμα ἀφελὲς σταθερὸν καὶ ἀπερίεργον. Χειρονομίαι ἀπέριπτοι καὶ ἡρεμοί, βάδισμα ὁμαλὸν καὶ τακτικόν» (Ἁγ. Νεκταρίου, ὅ.π. σ. 143).

Ὁ ἱερὸς Φώτιος, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, μέγας καὶ σοφὸς ποιμὴν καὶ διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας λέγει περὶ τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ Ἱερέως:

«Καὶ βαδίσματος δὲ πρέπει τῷ ἱερεὶ εὐταξίαν μῆτε εἰς τὸ θηλυπρεπὲς καὶ ἔκλυτον ἀσχημονοῦντι τὴν κίνησιν, μῆτε εἰς τὸ ἀθρόον καὶ τεταραγμένον καὶ ἀνώμαλον ταύτην ἐκνευρίζοντι, καὶ ὅλως πᾶσα κίνησις τάξει κοσμεῖσθω. Δεῖ καὶ προσώπου διαθέσει καὶ κόμης ἀσκήσει καὶ περιβολῇ ἐσθῆτος κόσμιον ὀρᾶσθαι καὶ σεμνόν, μῆτε εἰς τὸ βλακῶδες καὶ περιεργον ἐκφερόμενον, μῆτε πάλιν παρὰ τὸ μέτριον πρὸς τὸ ἡμελημένον καθελκόμενον· ἐκάτερον γὰρ ἀπρεπὲς καὶ εὐκαταφρόνητον καὶ ἱερατικῆς πολιτείας ἀλλότριον (Ἱεροῦ Φωτίου ἐπιστολὴ η΄).

Ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας ὑπογραμμίζει, ὅτι οἱ ἱερουργοὶ τοῦ Θεοῦ πρέπει νὰ διάγουν ἀγίως καὶ νὰ εἶναι ὑποτύπωση εὐκοσμίας καὶ πάσης ἀρετῆς. «Χρὴ δὴ διαζῆν ἀγίως καὶ ὀρθοποδεῖν ἐν Ἐκκλησίᾳ τοὺς κεκλημένους εἰς ἱερωσύνην» (Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας τ. Ε΄, σ. 328).

Νὰ ζοῦν κατὰ τέτοιο τρόπο, ὥστε νὰ μὴ βλασφημεῖται τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Ἡ συμπεριφορὰ τους πρὸς κάθε ἄνθρωπο νὰ εἶναι κοσμία καὶ ἐποικοδομητική. Στὴν κοσμιότητα ἐνυπάρχουν ὅλοι οἱ τρόποι τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς. Πρέπει νὰ ἐπαγρυπνεῖ ὁ ἱερεὺς στὴν διατήρηση τῆς κοσμιότητός του, γιὰτὶ ἐγείρονται πάθη πού καταστρέφουν τὸν χαρακτήρα τῆς ιεροπρέπειας ὅπως ὁ θυμὸς, ἡ ὀργή, ἡ πολυλογία καὶ ἄλλα ἄπακτα συναισθήματα.

Ἐὰν πρότυπό του εἶναι ὁ Χριστὸς καὶ οἱ ἅγιοι, ἡ συμπεριφορὰ του πρὸς ὄλους τοὺς συνεργάτες του, τοὺς συναδέλφους, τοὺς ἐνορίτες, τοὺς ἄρχοντες, τοὺς πολιτικούς, τοὺς παρεκτρεπομένους, τοὺς αἰρετικούς, τοὺς ζηλωτὲς, τοὺς συντηρητικούς, τοὺς βλασφήμους, τοὺς κατηγοροῦς, τοὺς συκοφάντες, τοὺς ἀντιλέγοντες, τοὺς φίλους, τοὺς ἐχθρούς, τοὺς προΐσταμένους καὶ πρὸς πάντα ἄνθρωπο θὰ εἶναι ὅπως τοῦ ἰδίου τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὴν τὴν χριστομίμητη ζωὴ ἀναζητεῖ καὶ ἀπαιτεῖ ὁ λαὸς ἀπὸ τὸν Ἱερέα. Θέλει νὰ βλέπει τὸν ποιμένα του νὰ στέκεται ψηλά, νὰ εἶναι μακρὸν ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου, νὰ εἶναι συνεχῆς καὶ ἀδιάκοπη μαρτυρία Χριστοῦ.

«Ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ ἐστέ»

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ὀλίγον πρὸ τοῦ πάθους Του νουθετῶν καὶ ἐνισχύων τοὺς Μαθητὲς Του διεχώρισε τὴν θέση τους ἀπέναντι στὸν κόσμον λέγων: «ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ ἐστέ» (Ἰω. 15,19). Ὁ Ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ ζεῖ μέσα στὸν κόσμον, ἀλλὰ δὲν ἀνήκει στὸν κόσμον, ἀνήκει σὲ ἓνα ἄλλο κόσμον, πού λέγεται Ἐκκλησία. Πᾶσα προσαρμογὴ του στὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου εἶναι ἔκπτωση ἀπὸ τὸ ἦθος τῆς Ἐκκλησίας. Τὸ τοῦ Παύλου «γέγονα τοῖς πᾶσι τὰ πάντα, ἵνα πάντως τινὰς σώσω» (Α΄ Κορινθ. 9,22), τὸ ὁποῖο ἐπικαλοῦνται μερικοί, γιὰ νὰ στηρίξουν τὴν πρὸς τὰ τοῦ κόσμου στροφὴ τῆς Ἱερωσύνης, ἔχει ἄλλο πνευματικώτερο καὶ βαθύτερο νόημα. Δηλώνει τὴν κένωση καὶ συγκατάβαση τοῦ Ἀποστόλου πρὸς τὸν μακρὰν τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπο μὲ σκοπὸ πάντοτε τὴν σωτηρία του.

Κάτω ἀπὸ τὴν πίεση τῆς μοντέρνας ἱερατείας, πού δυστυχῶς κατακτᾷ συνεχῶς ἔδαφος λόγῳ τῆς ἐκκοσμικεύσεως τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ μας βίου, χάνουμε τὴν δύναμη καὶ τὴν αἴγλη τοῦ ἱερατικοῦ μας

ἀξιώματος και εἴμεθα ὡσάν ἐκείνους, διὰ τοὺς ὁποίους λέγει στὸν Τιμόθεο ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «ἔχοντες μὲν ἴσως εὐσεβείας τὴν δὲ δύναμιν αὐτῆς ἠρημένοι» (Β΄ Τιμοθ. 3,5).

Τὴν Ἱερωσύνη μας πού τόσο λασπώνεται και ἀπαξιώνεται στὴ σημερινή κοινωνία, δὲν χρειάζεται νὰ ἐκμοντερνίζουμε, ἀλλὰ νὰ ἀνανεώσουμε και ἀνακαινίζουμε μέσα στὸ ἀνακαινιστικὸ πνεῦμα τῶν χαρισμάτων. Ὁ σημερινὸς κόσμος θέλει τὸν Ἱερέα στὴν Ἐκκλησία του ἀφοσιωμένο, λειτουργὸ τῶν Μυστηρίων, πατέρα παρακλήσεως και διαγγελέα τῆς καινῆς ζωῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Ὅποια δράση και ὅποια κίνηση ἐντάσσεται μέσα σ' αὐτὰ τὰ πλαίσια δοξάζει τὸν Θεὸ και σώζει τὸν ἄνθρωπο.

Ἰδιαίτερη ἀξία ἔχουν οἱ λόγοι τοῦ ἁγίου Γρηγορίου Νύσσης:

«Ὁ Ἱερεὺς εἶναι ἔμψυχος εἰκὼν... κοινωνοῦσα τῷ ἀρχετύπῳ και τῆς ἀξίας και τοῦ ὀνόματος» (Γρηγ. Νύσσης, περὶ κατασκευῆς τοῦ ἀνθρώπου κεφ. Δ΄ P.G. 136, 38).

Ἡ παρουσία τοῦ Ἱερέως στὸν κόσμο δηλώνει και πρέπει νὰ δηλώνει, ὅτι ὑπάρχει πυξίδα γιὰ σωστὸ προσανατολισμό. Ὅταν τὴν χρειασθεῖ ὁ ἄνθρωπος γνωρίζει ποῦ και πῶς πρέπει νὰ τὴν ἀναζητήσει. (Ἀρχιμ. Δημητρίου Ἀργυροῦ, Σχολάρχου τῆς Ἀνωτέρας Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς Βελλᾶς, ἐγκύλιον ὑποψηφίου Ἱεροσπουδαστοῦ και ὑποψηφίου Κληρικοῦ, ἐν «Κλήσεως Ἐπουρανίου Μέτοχοι, Ἐγκύλιον Ἱεροσπουδαστοῦ, Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Ἀθήναι 2004, σ. 33).

Ὁ σοφὸς Ὁριγένης λέγει, ὅτι ἐπιτυχημένος ποιμὴν εἶναι ὁ ποιμαινόμενος, ἐκεῖνος πού ἔχει «ἔνδον» τὸν καλὸν ποιμένα, ὁ ὁποῖος ποιμαίνει τὴν ψυχὴ του. Μακάρι ὅλοι οἱ ποιμένες νὰ ἔχουμε στὴν ψυχὴ μας τὸν Καλὸν Ποιμένα.

Συμπεράσματα

1. Ἡ ἐμφάνιση και ἡ συμπεριφορὰ τοῦ Ἱερέως ἀποτελεῖ βασικὸ στοιχεῖο τῆς προσωπικότητός του και συμπληρώνει τὴν ἀξία τῆς Ἱερατικῆς του διακονίας. Τὸ τίμιο ράσο ἔχει ἱστορικὴ και ἔθνικὴ σημασία και ἐκφράζει τὴν καθημερινὴ σταύρωση τοῦ κληρικοῦ ὑπὲρ Χριστοῦ.
2. Ἡ ξεχωριστὴ ἀμφίεση τοῦ Ἱερέως ἔχει τὴν ἀρχὴ της στὸν Ε΄ αἰῶνα και προσδιορίζεται μὲ

ἀποφάσεις τοπικῶν και Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Αὐτὴ τὴν ἱερατικὴ ἐνδυμασία, πού προσδίδει χαρακτῆρα ἱερότητας, πρέπει νὰ φέρει μὲ τιμὴ ὁ Ἱερεὺς, διότι ἔχει ἱστορία και εὐλογία.

3. Δὲν εἶναι μόνο ἡ ἐνδυμασία τῶν κληρικῶν, πού δὲν πρέπει νὰ εἶναι «ἀνοίκειος». Τὰ μαλλιά και τὰ γένια ἐπίσης πρέπει νὰ εἶναι ἀνεπιτήδευτα. Κατὰ μίμησιν Χριστοῦ και τῶν Ἁγίων οἱ Ἱερεῖς ὡς δεῖγμα ἀφιερώσεως ἀφήνουν τὰ γένια και τὰ μαλλιά τους.
4. Τὸ κούρεμα δὲν ἀπαγορεύεται, ἀλλὰ δὲν συμφέρει, διότι ὑπάρχουν πιστοὶ μὲ ἀσθενῆ συνείδηση. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ εὐπρέπεια και ἡ ἱερότητα πρέπει νὰ διακρίνει τὸν Ἱερέα. Ἡ προκλητικὴ ἐνδυμασία και ὁ προκλητικὸς καλλωπισμὸς δὲν καταξιώνουν, ἀλλὰ μειώνουν τὸ κύρος τοῦ Ἱερέως στους πιστούς.
5. Ἡ ἀπλούστευση ἢ και ἡ ἀποβολὴ τῆς ἐνδυμασίας κατὰ περιπτώσεις και κάτω ἀπὸ εἰδικές συνθήκες εἶναι ἐπιτρεπτή. Ἡ ἀδικαιολόγητος ἀποβολὴ τῆς ἐνδυμασίας, ἐφ' ὅσον ἡ Ἐκκλησία δὲν τὸ ἐπιτρέπει, εἶναι συσχηματισμὸς και λιποταξία. Ἄς μιμούμεθα τοὺς παλαιούς ἁγίους Ἱερεῖς, οἱ ὁποῖοι οὐδέποτε ἀπέβαλαν τὸ ἱερατικὸ ἔνδυμα, οὔτε στὶς ἀγροτικὲς ἐργασίες, οὔτε μέσα στὸ σπίτι τους.
6. Ἡ ἱεροπρέπεια γιὰ τὸν Ἱερέα εἶναι ἀληθὴς στολισμὸς, πού τὸν κάνει σὲ ὅλους σεβαστό. Τὸ κοσμικὸ πνεῦμα εἶναι ἐνάντιο στὸ ἦθος τοῦ γνησίου Ἱερέως. Πᾶσα προσαρμογὴ στὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου εἶναι ἐκπτώση ἀπὸ τὸ ἦθος τῆς Ἐκκλησίας.
7. Περισσότερο ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴ εὐπρέπεια τοῦ Ἱερέως ἔχει ἀξία τὸ ἐσωτερικὸ ἔνδυμα και ἡ ψυχικὴ εὐπρέπειά του. Καὶ ἡ ἐξωτερικὴ του ὁμῶς ἐμφάνιση πρέπει νὰ εἶναι κόσμια, ὥστε νὰ ἀναπαύει τὶς συνειδήσεις τῶν πιστῶν, και νὰ ἀποβαίνει ἢ αἰσθητὴ και ζῶσα εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ.
8. Ὁ Ἱερεὺς πρέπει νὰ ἐπαγρυπνεῖ στὴν διατήρηση τῆς κοσμιότητός του και νὰ ἔχει πρότυπο τὸν Χριστό, τοῦ ὁποῖου τὰ ἴχνη νὰ ἀκολουθεῖ πιστά. Αὐτὴ τὴν χριστομίμητὴ ζωὴ ἀναζητεῖ και ἀπαιτεῖ ὁ λαὸς ἀπὸ τὸν Ἱερέα. Θέλει νὰ τὸν βλέπει νὰ στέκεται ψηλὰ και νὰ εἶναι ἀδιάκοπη μαρτυρία Χριστοῦ.

Ἡ γλώσσα ἐπικοινωνίας τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὸν σύγχρονο ἄνθρωπο*

Τοῦ Ἀλεξάνδρου Μ. Σταυροπούλου

Ὁμ. Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

(Εἰσήγηση στὴν Ἡμερίδα τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Θείας Λατρείας
καὶ Ποιμαντικοῦ Ἔργου, Πεντέλη, 4.6.2010)

Οἱ ἐκλεκτοὶ ὁμιλητὲς τῆς σημερινῆς Ἡμερίδος προτίθενται νὰ ἀπαντήσουν ὁ καθένας μὲ τὴ σειρά του καὶ μὲ τρόπο οὐσιαστικὸ στὰ θέματα πού τοὺς ἔχουν ζητηθεῖ. Θέματα πού ἀπασχολοῦν τὴν ἑλληνικὴ κοινωνία καὶ τοὺς πολίτες της πού τυχαίνει νὰ εἶναι οἱ περισσότεροι καὶ μέλη τῆς Ἐκκλησίας μας. Δὲν θὰ ὑπεσέλθω οὔτε θὰ προκαταλάβω τοὺς συνέδρους ὡς πρὸς τὸ περιεχόμενον τῶν εἰσηγήσεων. Ἦδη ὁ Σεβασμιώτατος Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς μας στὴν προλογικὴ εἰσήγησή του τοποθέτησε μὲ τρόπο σαφῆ τὰ πράγματα γιὰ τὸ τί περιμένουμε ἀπὸ τὴν Ἡμερίδα πού διεξάγεται σήμερον ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Ἱ. Συνόδου καὶ τοῦ Μακαριωτάτου Προέδρου της.

Τρόπος ἀρθρώσεως ἐνὸς ἐκκλησιαστικοῦ λόγου

Δικό μου χρέος εἶναι νὰ ἐξετάσω τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἡ Ἐκκλησία, ἐπικοινωνῶντας σήμερον μὲ τοὺς ἄνθρώπους, θὰ ἀρθρώνει ἓνα λόγο ἱκανὸ νὰ διασκεδάσει τὶς ἀμφιβολίες, νὰ προσφέρει ἐπιχειρήματα, νὰ ἀνατρέπει αἰτιάσεις, νὰ ξεδιαλύνει ἀπορίες, νὰ ἀποκαθιστᾷ τὴν ἀλήθεια σὲ περιπτώσεις πού κυκλοφοροῦν ψεύδη, νὰ καθαίρει ἀπὸ τὴν λασπολογία πρόσωπα καὶ καταστάσεις, ἀλλὰ καὶ νὰ καταδικάζει συμπεριφορὰς πού σκανδαλίζουν καὶ ἐμποδίζουν τὸν σωτηριώδη λόγο τοῦ Χριστοῦ νὰ φτάνει σὲς καρδιὰς τῶν συγχρόνων μας. Ἐφ' ὅσον ἀποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι ἡ φανέρωση τοῦ Θεοῦ στὸν κόσμον πρέπει μὲ ἐπιστήμη καὶ τέχνη τόσο θεωρητικὰ ὅσο καὶ πρακτικὰ νὰ ἐνεργοποιήσει ὅλες τῆς τῆς δυνάμεις γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ κόσμου. Ὁ λόγος τῆς ὀφείλει νὰ εἶναι, ὅπως καὶ τοῦ Κυρίου, «ἄμωμος ἐπιστρέφων ψυχὰς» (Ψαλμ. 18, 8), λόγος, δηλαδή, ποιμαντικὸς γιὰ νὰ συγκροτηθεῖ τελικὰ ἢ μία Ποίμνη ὑπὸ τὸν ἓνα Ποιμένα.

Ἄν ὁ κάθε λόγος πού προφέρεται ἔχει σημασία, καὶ ἂν γιὰ κάθε λόγο ἀργὸ θὰ δώσουμε λόγο κάποτε (Ματθαίου 12, 36), βαρύνουσα σημασία ἔχει ὁ λόγος τοῦ ποιμένα, ὁ ποιμαντικὸς λόγος πού ἀπευθύνεται πρὸς πιστοὺς καὶ μὴ πιστοὺς ἢ ἀδιάφορους. Εἴτε στὸ κήρυγμα λέγεται, εἴτε στὴν κατήχηση, εἴτε στὴν ἰ. ἐξομολόγηση, εἴτε στὴν συμβουλευτικὴ πράξη, ἀλλὰ καὶ σὲς ποιμαντικὲς ἐπισκέψεις καὶ περιστασιακὰ στὴν ὁποιαδήποτε συνάντηση, εὐκαιρῶς-ἀκαιρῶς ἢ ἀκόμη καὶ σὲ ἐπίσημα κείμενα τῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ μορφήν ἐγκυκλίων καὶ ἄλλων ἐντύπων μηνυμάτων.

Ὁ λόγος, ὅπως γνωρίζουμε, σαρκώνεται, παίρνει σάρκα καὶ ὀστᾶ, διαμορφώνει ζωές, οἰκοδομεῖ μὰ καὶ γκρεμίζει, «κόκκαλα δὲν ἔχει καὶ κόκκαλα τσακίζει». Μπορεῖ νὰ εἶναι παρακλητικὸς καὶ παρήγορος· ὄχι ἐπιτακτικὸς, κατήγορος καὶ ἐπιτιμητικὸς ἀλλὰ ἐπαινετικὸς καὶ ἐνθαρρυντικὸς. Νὰ σὲ ἀνεβάξει στυλοὺς οὐρανῶν ἢ καὶ νὰ σὲ κατεβάξει στὸν ἄδη· πληθωρικὸς καὶ ἀπέρριτος, νὰ γεννάει ἐλπίδες ἢ νὰ ὀδηγεῖ σὲ ἀπόγνωση. Νὰ εἶναι χαριτωμένος, «ἄλατι ἡρτυμένος» ἢ ἄνοστος, βαρετὸς καὶ μονότονος ἢ ἐνδιαφέρων καὶ ἐλκυστικὸς. Νὰ εἶναι εὐθύς ἢ νὰ ὑποκρύπτει διπλὰ μηνύματα. Ἐν πάσῃ, ὅμως, περιπτώσει ὀφείλει νὰ εἶναι ἓνας λόγος μὲ εὐγένεια καὶ τάκτ καὶ ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ προσβλητικὸς.

Αὐτὰ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ λόγου πού ἀναφέραμε δὲν εἶναι ἀδιάφορα γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα πού θέλουμε νὰ πετύχουμε προφέροντας τὰ λιγοστὰ ἢ τὰ πολλὰ μας λόγια. Ἄν γιὰ τὸν ποιμένα «μία τις δέδοται θεραπείας ὁδός, ἢ διὰ τοῦ λόγου διδασκαλία» (Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος PG 48, 665), τὸν λόγο αὐτὸν ὀφείλουμε νὰ τὸν προφέρουμε μὲ τὶς καλλίτερες δυνατὸν συνθήκες, μὲ τρόπο πού τὸ νόημά του νὰ φθάνει ἀκέραιο στὸν παραλήπτη καὶ νὰ γίνεται κατανοητό.

Σ' αυτό τὸ σημεῖο, καὶ ἐφ' ὅσον ἀναφερόμαστε στὸν τίτλο τῆς εἰσηγήσεώς μας γιὰ τὴ γλώσσα ἐπικοινωνίας τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὸν σύγχρονο ἄνθρωπο, καλὸ θὰ ἦταν νὰ ἐξετάσουμε τὶς συνθήκες πού εὐνοοῦν τὴν ἐπικοινωνία γενικὰ καὶ πού θεωροῦνται ἀναγκαῖες γιὰ τὴν καλὴ μετάδοση πληροφοριῶν, ὅταν μάλιστα ἔχει τὴν καλὴ τύχη νὰ προσφέρει τὸ χαρούμενο μήνυμα τοῦ Εὐαγγελίου πού εἶναι «πληροφορία πίστεως» (Ἐβραίουσ 10, 22).

Πολὺ βοηθητικὴ πρὸς αὐτὸ τὸ σκοπὸ μπορεῖ νὰ εἶναι ἡ πρόσληψη στοιχείων πού προβάλλει ἡ *Θεωρία τῆς Πληροφορήσεως ἢ τῆς Ἐπικοινωνίας* τὰ ὁποῖα θεωροῦνται ἀπαραίτητα σὲ κάθε μεταβίβαση πληροφορίας καὶ ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐξαρτᾶται ἡ ἀποκατάσταση τῆς ἐπικοινωνίας.

Στοιχεῖα μεταδόσεως ἐνὸς μηνύματος

1. Καθορισμὸς τοῦ περιεχομένου τοῦ μηνύματος

Ἀρχικὰ πρέπει νὰ προηγηθεῖ ὁ καθορισμὸς τοῦ περιεχομένου τοῦ μηνύματος πού πρόκειται νὰ μεταδώσουμε καὶ θέλουμε νὰ τὸ ἐννοήσῃ ὁ συνομιλητῆς μας. Ἀσφαλῶς πρέπει νὰ ἔχει προϋπάρξει μέσα μας μίᾶ σὲ βάθος ἐπεξεργασία τῶν χριστιανικῶν ἀληθειῶν καὶ νὰ ἔχουμε ἀποκτήσῃ ὀλοκληρωμένη ἀντίληψη γιὰ τὸ πῶς ἀντιμετωπίζει ἡ ὀρθόδοξη παράδοση τὶς ποικίλες διαστάσεις καὶ πτυχές τῶν ἀνθρωπίνων προβλημάτων. Ἀκόμα, τί λόγο προσφέρει γιὰ ὅλα ἐκεῖνα πού ἀπασχολοῦν τὸν ἄνθρωπο σήμερα (οἰκονομία, παγκοσμιοποίηση φτώχεια, νέες μορφές γάμου, τὰ «νέα φύλα», ἀντίσταση καὶ ἀνυπακοή στὶς ἀρχές κ.λπ.). Ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι πάντοτε δεδομένα καὶ οὔτε εἶναι εὐκόλο νὰ δίνουμε λόγο ἐκ τοῦ προχείρου σὲ καθέναν πού μᾶς τὸν ζητᾶ.

2. Ὑπαρξη ἐνὸς μονοσημάντου λεξιλογίου

Ἔστω, ὅμως, ὅτι ἔχουμε καταλήξῃ στὸ περιεχόμενο. Δεύτερη φροντίδα μας θὰ εἶναι, τὸ μήνυμα αὐτὸ νὰ μεταδοθεῖ μὲ ἓνα μονοσημάντο λεξιλόγιο. Δὲν ἀρκεῖ νὰ ἔχουμε καθορίσῃ τὸ περιεχόμενο τοῦ μηνύματος· πρέπει νὰ τὸ διατυπώσουμε σὲ ὅρους, σὲ εἰκόνες, σὲ λέξεις, σὲ στάσεις, γενικὰ σὲ ἓναν κώδικα μονοσημάντο ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχει πιθανότητα νὰ παρεξηγηθεῖ ἢ νὰ παρανοηθεῖ.

Σήμερα, ὅμως, ὅπως ὅλοι γνωρίζουμε, κινούμεθα στὸ χῶρο τοῦ πολυσημάντου. Οἱ λέξεις ἔχουν μίᾶ

ἀπειρία νοημάτων, πού εἶναι ἱκανὴ νὰ διαταράξῃ κάθε ἐπικοινωνία καὶ τὴν πιὸ στοιχειώδη μετάδοση τοῦ μηνύματος. Ἄς πάρουμε γιὰ παράδειγμα τὴ λέξη ἀγάπη ἢ ἄλλες τρέχουσες λέξεις καὶ ὅρους ὅπως λιτότητα, κατανάλωση, προσωπικὰ δεδομένα καὶ δικαιώματα, προστασία τοῦ πολίτη κ.ἄ. Πόσα δὲν ὑπονοοῦνται κάτω ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ὅρους. Ἄλλοτε πάλι, τὸ νόημα μιᾶς λέξεως εἶναι συγκεχυμένο. Τί εἶναι ἀμαρτία, τί σημαίνει ἐνοχή; Ἡ νηστεία ἐξισώνεται μὲ τὴ δίαιτα, οἱ μετάνοιες καὶ οἱ γονυκλισίες μὲ τὶς γυμναστικὲς ἀσκήσεις ἢ καὶ τὴν γιόγκα κ.τ.τ.

Πρέπει λοιπὸν νὰ ἐξοικειωθοῦμε μὲ τὴν τρέχουσα σημασία τῶν λέξεων, ἔτσι ὅπως κυκλοφοροῦν στὶς «διαλέκτους» τῶν διαφόρων κοινωνικῶν ὁμάδων καὶ τάξεων πού τὶς χρησιμοποιοῦν, γιὰ τὸ τέλος ἄλλα θὰ λέμε καὶ ἄλλα θὰ καταλαβαίνουμε. Ἔστω κι ἂν δὲν ὁμιλεῖ ὁ ποιμένας τὴν ἴδια γλώσσα, πρέπει νὰ φροντίσῃ νὰ μάθῃ τί ἀνταποκρίνεται περισσότερο στὶς διάφορες κατηγορίες πιστῶν. Νὰ οἰκειοποιηθεῖ τί ἀκοῦνε, τί βλέπουν· νὰ διακρίνει τὰ ἐνδιαφέροντά τους. Μὲ ἄλλα λόγια νὰ προσοικειωθεῖ τὸν κώδικά τους.

Εἶναι γνωστὸ, ὅτι κατὰ τὴν μεταβίβαση πληροφοριῶν ὑφίσταται πάντοτε μερικὴ ἀπώλεια τοῦ νοήματος, πού ὀφείλεται σ' αὐτὴν τὴν ἴδια τὴ μεταβίβαση. Ἄς σκεφθοῦμε τὴν παραμόρφωση τοῦ μηνύματος πού θὰ προκύψει σὲ περίπτωση πού ὁ κώδικας εἶναι διαφορετικὸς. Ἡ ἀλληλοκατανόηση θὰ συναντήσει μεγάλες δυσκολίες.

3. Προγραμματισμὸς ἢ προδιαγεγραμμένη εὐαισθησία

Ἡ κατανόηση τῆς πληροφορίας πού μεταδίδεται γίνεται ἀπὸ τὸν ἀποδέκτη τῆς ἐπὶ τῇ βάσει ἐνὸς προγραμματισμοῦ τοῦ ἴδιου τοῦ δέκτη. Ὁ δέκτης, δηλαδή, ἔχει προγραμματισθεῖ μὲ τρόπο πού νὰ δέχεται ὀρισμένες πληροφορίες· ἄλλες πάλι νὰ τὶς ἐνισχύει καὶ ἄλλες νὰ τὶς ἐξασθενεῖ. Ὑπάρχει κατὰ κάποιον τρόπο ἓνας περιορισμὸς τῆς δεκτικότητας, μίᾶ εὐαισθησία πού ὁ βαθμὸς τῆς ποικίλλει ἀπὸ πληροφορία σὲ πληροφορία.

Ὁ προγραμματισμὸς αὐτὸς ἢ ἡ προδιαγεγραμμένη εὐαισθησία εἰδικῶν κατηγοριῶν ἢ ὁμάδων πιστῶν (νέων, ἐνηλίκων, ἐγγάμων, ἀγάμων, ἀδιαφόρων κ.λπ.) ἐξηγεῖται ἀπὸ τὸ γεγονός, ὅτι οἱ ὁμάδες αὐτὲς ἔχουν δικές τους ἐφέσεις, προβλήματα, ἀνάγκες, τοποθετήσεις ἀξιῶν, προτιμήσεις. Θ' ἀπευ-

θνηθοῦμε, λοιπόν, σ' αὐτούς, λαμβάνοντας σοβαρὰ ὑπόψη αὐτὴ τους τὴν εὐαισθησία, πού εἶναι προδιαγεγραμμένη λόγω τῆς συμμετοχῆς τους στὴ συγκεκριμένη αὐτὴ ομάδα.

4. Ἐπιλογή τῶν πληροφοριῶν

Ἄλλο σημεῖο πού πρέπει νὰ ληφθεῖ ὑπόψη εἶναι, ὅτι ἡ ἀντίληψη τῆς πληροφορίας εἶναι *ἐκλεκτική*. Καμία πληροφορία πού ἀποστέλλει ὁ ποιμὸς δὲν φθάνει αὐτούσια στὸν ἀποδέκτη. Εἶναι ἀνάμικτη μὲ πλῆθος ἄλλων πληροφοριῶν, πού πολλές φορὲς ἀντιφάσκουν καὶ εἶναι ἀντίθετες μεταξύ τους. Ὁ ἀποδέκτης μὲ κατάλληλη διεργασία ὀφείλει νὰ διασαφηνίσει καὶ νὰ ἐπιλέξει. Τὸ μήνυμα πού ὁ ποιμὸς ἀπευθύνει πρὸς τοὺς πιστοὺς γιὰ ὅποιοδήποτε ζήτημα (εἰρήνη, πείνα, ἐκτρώσεις, ἀνεργία κ.λπ.) δὲν φθάνει μόνο του. Συνοδεύεται καὶ ἀπὸ ἄλλες πληροφορίες, πού προέρχονται ἀπὸ τὸ σχολεῖο, τὴν οἰκογένεια, τὰ μέσα μαζικῆς ἐνημερώσεως, οἱ ὁποῖες δὲν εἶναι πάντοτε ἐναρμονισμένες.

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, στὴν ἐπιλογή τῶν πληροφοριῶν, ὁ ρόλος τοῦ ποιμένου ἢ τῆς Ἐκκλησίας γενικὰ πού ἀπευθύνει ἓνα μήνυμα εἶναι σημαντικός. Θὰ βοηθήσει τοὺς πιστοὺς νὰ συμπληρώσουν τὶς ἐλλείψεις, νὰ διορθώσουν τυχὸν λανθασμένες πληροφορίες ἢ προκαταλήψεις καὶ πρὸ παντὸς νὰ ἐπιτύχουν μίαν ἁρμονικὴ καὶ ὁλοκληρωμένη σύνθεση ὅλων τῶν διαστάσεων τοῦ θέματος πού τοὺς ἀπασχολεῖ. Ὁ ρόλος του κυρίως δὲν θὰ συνίσταται τόσο στὸ νὰ τοὺς δώσει λύση ἢ λύσεις, ὅσο νὰ τοὺς βοηθήσει νὰ διακρίνουν ἀνάμεσα σὲ τόσες συσσωρευμένες ἀντιφατικὲς πληροφορίες καὶ νὰ κάνουν τὴν κατάλληλη ἐπιλογή. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο θὰ ἀσκήσουν οἱ πιστοὶ τὴν ἐλευθερία καὶ τὴ συνείδησή τους στὴ λήψη ἀποφάσεων.

5. Ἀμφίδρομη ἐπικοινωνία

Ὅσο προσεκτικός, ὅμως, πρέπει νὰ εἶναι ὁ ποιμὸς στὴ μετάδοση τῶν δικῶν του πληροφοριῶν, ἄλλο τόσο πρέπει νὰ λαμβάνει ὑπόψη καὶ τὴν ἀντίστροφη κίνηση. Σὲ κάθε μεταβίβαση πληροφοριῶν ὑπάρχει καὶ μετάδοση ἀπὸ τὸν ἀποδέκτη πρὸς τὴ διεύθυνση τοῦ ἐκπέμποντος. Ἡ ἐπικοινωνία εἶναι ἀμφίδρομη, ἡ πληροφορία δὲν κινεῖται σὲ μονοδρομῶς.

Οἱ πληροφορίες πού προέρχονται ἀπὸ τοὺς ἀποδέκτες τοῦ μηνύματος εἶναι πολύτιμες, γιατί συμ-

βάλλουν στὴν καλλίτερη γνωριμία ἀπὸ τὸν ποιμὸς τῶν πιστῶν, μὲ τοὺς ὁποίους ἔρχεται σὲ ἐπαφή. Προσεκτικὴ παρατήρηση τῶν πληροφοριῶν αὐτῶν θὰ εἶναι πρὸς ὄφελος τοῦ ποιμαντικοῦ ἔργου, γιατί θὰ δοθεῖ ἡ δυνατότητα στὸν ποιμὸς νὰ παρατηρήσει τὴ διαγωγή, τὶς ἀντιδράσεις τῶν πιστῶν, ὥστε νὰ βελτιώνει τὴν ἀντίστοιχη στάση καὶ συμπεριφορὰ του καθὼς καὶ τὶς δυνατότητες διοχετεύσεως τοῦ μηνύματος.

«Ἐνὸς δὲ ἐστὶ χρεία»

Ὅπως δὲποτε, τὰ στοιχεῖα πού ἀναφέραμε ἀπὸ τὶς ἐπιστῆμες τῆς ἐπικοινωνίας δὲν ἀρκοῦν ἀπὸ μόνα τους γιὰ τὴν ἀποκατάσταση τῆς ἐπικοινωνίας μεταξύ τῶν ποιμένων καὶ ποιμαινομένων. Εἶναι σημεῖα στηριξέως, ἓνας ὀδηγητικὸς μίτος γιὰ νὰ μὴ χαθοῦμε στὸν λαβύρινθο τῶν πληροφοριῶν. Ἄν πάσχει ἀπὸ κάτι ἡ ἀνθρωπότητα καὶ ὁ ἀνθρώπινος διάλογος δὲν εἶναι τόσο ἀπὸ ἔλλειψη πληροφοριῶν ὅσο ἀπὸ τὴν μὴ ἀνάδυση στὴ μνήμη τῆς κατάλληλης πληροφορίας τὴν κατάλληλη στιγμή. Ἐδῶ, ὁ ποιμὸς εἶναι ἀνάγκη νὰ μεταστοιχειώσῃ τὰ στοιχεῖα πού προσλαμβάνει ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ νὰ δρᾷ ὡς «ὑπολογιστής», πού ἐξάγει πρὸς χρῆση ἀπὸ τὴ «μνήμη» του νεότερες καὶ παλαιότερες πληροφορίες (βλ. Ματθαίου 13, 52).

Γι' αὐτὸ, ὅμως, θὰ ἀπαιτηθεῖ, πέρα ἀπὸ τὴν τήρηση τῶν ἀναφερθέντων «κανόνων ἐπικοινωνίας», ἡ ἐσωτερικὴ πεποίθηση καὶ πίστη τοῦ ποιμένου πρὸς τὸ προσφερόμενο μήνυμα. Τότε, καὶ ἡ σιωπὴ ἀκόμα εἶναι ἐπικοινωνία καθὼς μᾶς ὑπενθυμίζει ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος: «Ἄμεινον ἐστὶν σιωπᾶν καὶ εἶναι ἢ λαλοῦντα μὴ εἶναι»¹.

Σὲ τέτοιες, ὅμως, περιπτώσεις εἶναι ἀδύνατο νὰ μὴ προχωρήσει ὁ ποιμὸς στὴν προφορὰ καὶ διατύπωση τοῦ εὐαγγελικοῦ μηνύματος: «Πιστεύομεν, διὸ καὶ λαλοῦμεν» (Β' Κορινθίους 4, 13).

Τότε λύνονται τὰ χέρια καὶ ἡ γλῶσσα τοῦ ποιμένου καὶ ἐπικοινωνεῖ πειστικὰ καὶ μὲ πεποίθηση ἐνεργοποιώντας κάθε πρόσφορο μέσο.

Δικαίωμα ἢ καὶ καθήκον ἢ ἀπάντηση σὶς προκλήσεις;

Ἐνα ζήτημα, βέβαια, πού ἀνακύπτει εἶναι, ἂν κατ' ἀρχὴν, εὐκαίρως ἢ ἀκαίρως, μποροῦμε ἢ καὶ ὀφείλομε νὰ ἀπαντᾶμε σὶς προκλήσεις. Ἐδῶ, βέ-

βαια, ή Ἐκκλησία, οἱ ἡγέτες Της καὶ ὁ κάθε ποιμένας ἢ καὶ τὰ λαϊκὰ μέλη Της ὀφείλουν νὰ διακρίνουν τίς περιστάσεις γιὰ τὸ *ἂν καὶ πότε* χρειάζεται ἢ ἀπαιτεῖται νὰ ἀπαντήσῃ στίς κατηγορίες, στίς αἰτιάσεις ἢ ἀκόμη καὶ στοὺς ἐπαίνους πού ἀπευθύνονται σ' Αὐτήν ἢ σὲ ἐκπροσώπους Της.

Εἶναι ἀναγκαῖα μία μαθητεία στὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας ἀρχῆς γενομένης ἀπὸ τὰ Εὐαγγέλια, τίς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, τίς Ἐπιστολὲς κ.λπ. γιὰ νὰ δοῦμε διαφόρου τύπου στάσεις.

Γιὰ παράδειγμα:

- Ἀπὸ τὴ μία ἐντυπωσιάζει ἡ στάση τοῦ Ἰησοῦ ὅταν παρεμβαίνει γιὰ νὰ καταδικάσῃ καὶ νὰ ἐκδιώξῃ μὲ τρόπο βίαιο τοὺς ἐμπόρους ἀπὸ τὸ Ναὸ τοῦ Σολομῶντος, πού ἐποίησαν τὸν οἶκον τοῦ Πατρὸς Του οἶκον ἐμπορίου (Ἰωάννου 2, 14-16).
- Ἀπὸ τὴν ἄλλη μᾶς κάνει νὰ διερωτώμεθα ὡς πρὸς τίς συνέπειες ἢ σιωπηλὴ τρόπον τινα διαμαρτυρία Του ἐνώπιον τῶν ἀρχιερέων καὶ τοῦ Πιλάτου. «Καὶ ἐν τῷ κατηγορεῖσθαι αὐτὸν ὑπὸ τῶν ἀρχιερέων καὶ τῶν πρεσβυτέρων, οὐδὲν ἀπεκρίνατο» (Ματθαίου 27, 12), ἔτσι ὥστε ν' ἀπορεῖ ὁ Πιλάτος καὶ ἀπευθύνοντάς Του τὸν λόγο νὰ τὸν ἐρωτᾷ: «οὐκ ἀκούεις πόσα σοῦ διαμαρτυροῦσι;» (στίχος 13). Ἡ σιωπὴ Του, ὅμως, ἔκρινε ὅτι ἦταν ἡ πλέον ἐνδεδειγμένη ἀπάντηση στὴ δεδομένη στιγμή: «καὶ οὐκ ἀπεκρίθη αὐτῷ πρὸς οὐδὲ ἓν ῥῆμα ὥστε θαυμάζωσιν τὸν ἡγεμόνα λίαν» (στίχος 14).
- Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στὴν Ἀθήνα (Πράξεις 17, 16-34) ὑπερασπίζεται τὴ χριστιανικὴ διδασκαλία χρησιμοποιώντας ὡς ἀφορμὴ προσεγγίσεως τὸν βωμὸ τὸν ἀφιερωμένο στὸν ἄγνωστο θεὸ γιὰ «ἀπολογία τοῦ Εὐαγγελίου» καὶ νὰ ἀναγγεῖλει ὅπως ἀργότερα καὶ στοὺς Κορινθίους τὸ σωτήριο σχέδιο τοῦ θεοῦ χωρὶς ὑψηλὴ ρητορικὴ τέχνη ἢ ἀνθρώπινη σοφία γιὰτὶ σκοπὸς του δὲν ἦταν νὰ τοὺς κάνει νὰ γνωρίσουν κάτι ἄλλο, παρὰ μόνον τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ καὶ μάλιστα ἐσταυρωμένο πλην ὅμως καὶ ἀναστάντα (πρβλ. 1 Κορινθίους 1, 18 - 2, 2).

Εἰκονογραφικὸ σχόλιο προδιαγεγραμμένης εὐαισθησίας

Ἰδεώδη διαζωγράφισι τῆς «ἀπολογίας» τοῦ Ἀποστόλου Παύλου στὸν Ἄρειο Πάγο τῶν Ἀθη-

νῶν βλέπουμε στὴν εἰκόνα πού εἶναι ἀποτυπωμένη στὸ Πρόγραμμα τῆς Ἡμερίδος καὶ πού κοσμεῖ ὡς τοιχογραφία τὴν εἴσοδο τοῦ Συνοδικοῦ Μεγάρου. Ἐκεῖ μάλιστα κατὰ κάποιον τρόπο μποροῦμε νὰ παρατηρήσουμε καὶ νὰ διακρίνουμε τὴν *προδιαγεγραμμένη εὐαισθησία*, γιὰ τὴν ὁποία κάναμε λόγο προηγουμένως, τῶν ποικίλων ἀκροατῶν πού παρακολούθησαν τὴν ὁμιλία:

- τῶν σκεπτομένων
- τῶν συ-σκεπτομένων
- τῶν σκεπτικιστῶν
- τῶν ἀμφιβαλλόντων
- τῶν ἀποδεχομένων μὲ ἀνακούφιση τὸ μήνυμα
- ἀκόμη καὶ τῶν ἐναντιουμένων.

Ἐναπόκειται στὴ δικὴ σας διακριτικὴ δυνατότητα νὰ ἀφαιρέσετε ἢ καὶ νὰ προσθέσετε καὶ ἄλλες κατηγορίες προσώπων ἀπὸ ἐκεῖνες πού ἐγὼ μόλις περιέγραψα. Νομίζετε ὅτι μία «πινακοθήκη» σημερινῶν ἀκροατῶν τοῦ λόγου θὰ κατηγοριοποιεῖτο διαφορετικᾶ;

Ὁ λόγος τῆς Ἐκκλησίας = γλώσσα ἀγάπης

Πρὸς ὄλους, λοιπόν, αὐτοὺς, μεμονωμένα ἀλλὰ καὶ ὅταν συγκροτοῦνται σὲ κοινωνικὲς ομάδες, κινήσεις, κινήματα, κόμματα, πρέπει ἡ Ἐκκλησία νὰ ἀπευθύνει τὸν λόγο τῆς.

«Ὁ λόγος αὐτὸς -ὅπως παρατηροῦσε ὁ Χρῆστος Μαλεβίτσης στὸ γνωστὸ ὀξυδερχὲς δοκίμιό του («Προδοσία τῶν Ποιμένων», *Δυτικά τῆς Ἐδέμ* 1990, σ. 191)- ὀφείλει νὰ ἀνανεώνεται, νὰ ἐξελίσσεται, νὰ παρακολουθεῖ κατὰ πόδας τοὺς νέους ἐκφραστικούς τρόπους, τὰ νέα συστήματα τῶν ἰδεῶν. Καὶ νὰ σπεύδει νὰ συνδέει τὸν λόγο τῆς «σωτηρίας τῆς ψυχῆς» -τῆς διάσωσης τοῦ προσώπου- μὲ ὄλους τοὺς ἄλλους λόγους πού ἐπικαλοῦνται οἱ ἄνθρωποι τῶν μεταβαλλόμενων καιρῶν...».

«Ἡ θεολογικὴ σκέψη ἐπιβάλλεται... νὰ κοιτάξῃ μὲ ποιά γλώσσα θὰ καταστήσῃ ἱκανὸ τὸν σημερινὸ ἄνθρωπο νὰ συνειδητοποιήσῃ τὴν κατάστασή του, νὰ τὸν ἀνυψώσῃ σὲ εὐρύτερους ὀρίζοντες, πού κορύφωσή τους εἶναι ὁ χριστιανικὸς τρόπος ἐμβίωσης τῆς ἐγκοσμιότητας».

Κύρια, ὅμως, φροντίδα τῆς καὶ ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ εἶναι καὶ πρέπει, ὅταν ἀπευθύνει τὸν λόγο τῆς ἡ Ἐκκλησία, νὰ «ἀληθεύει ἐν ἀγάπῃ» (Ἐφεσίους 4, 15) νὰ ὁμολογεῖ, δηλαδή, τὴν ἀλήθεια ἐν ἀγάπῃ

πού είναι και η μοναδική γλώσσα που μπορούν να καταλάβουν και να εκτιμήσουν οι άνθρωποι (Γερόντισσα Γαβριηλία). Δυστυχώς, όμως, στην κρίση και στη δίνη των καιρών που ζούμε η γλώσσα της αγάπης είναι προϊόν έν ανεπαρκεία. Άς κάνουμε, λοιπόν, κάτι για να αναπληρώσουμε την έλλειψη αυτή στην «Κοινή Άγορά» των αξιών μας.

Έπιλεγμένη Βιβλιογραφία

ΓΑΒΡΙΗΛΙΑΣ Μοναχής, *Η άσκητική της αγάπης* (Γερόντισσα Γαβριηλία: 2.10.1897 - 28.3.1992), Άθήνα 1996, 502 σ.

ΓΛΕΖΟΥ Μανώλη, *το φαινόμενο της αλλοτρίωσης στη γλώσσα*, Έκδ. Βέγας, Άθήνα 1977, 320 σ.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΓΛΩΣΣΙΚΟΥ ΟΜΙΛΟΥ, *Έλληνική Γλώσσα, Άναζητήσεις και συζητήσεις*, Έκδ. Καρδαμίτσα, τ. Α΄ και Β΄, Άθήνα 1984, 384 σ., 1986, 218 σ.

«Ευθύνη», αφιέρωμα του τεύχους 456, Δεκεμβρίου 2009, *Οί Έλληνες σήμερα/Οί Έλληνες αύριο: Έλευθερία και Γλώσσα*.

Hermes statt SMS, Kommunikation in der Antike. Ένδιαφέρουσα Έκθεση στο Μουσείο Άρχαιοτήτων της Βασιλείας (Έλβετία) για επικοινωνίες στην αρχαιότητα, 26 Μαρτίου - 15 Αυγούστου 2010. Πέραν του Καταλόγου βλ. και στον ιστότοπο:

<http://www.antikenmuseumbasel.ch>

ΚΑΛΙΟΡΗ Γιάννη Μ., *Η ξύλινη γλώσσα*. Γλωσσικοί, ιστορικοί και ιδεολογικοί προσδιορισμοί του άριστεροκομματικού ιδιώματος, Έκδ. Άρμός, Άθήνα 1991 (;).

ΚΟΡΝΑΡΑΚΗ Ίωάννη Κ., *Η γλώσσα της επικοινωνίας της Έκκλησίας με τον σύγχρονο κό-*

σμον, Έκδ. Ί. Μητροπόλεως Ήλείας, Άθήνα 1999, 48 σ.

ΚΟΥΚΟΥΡΑ Δήμητρας, *Λόγοι Έπισκόπων – Περιγραφική Προσέγγιση*, Έκδ. Τέρτιος: Σειρά Θεολογία, Κατερίνη 2002 (1997), 572 σ.

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ Στυλιανού Γ., *Θεολογία και γλώσσα*. Έμπειρική θεολογία – Συμβατική γλώσσα, Έκδ. Παρουσία, Άθήνα 1977 [1998], 154 σ.

PAPATHANASSIOU Athanassios N., *The Language of the Church / The Language of the World An Adventure of Communication or Conflict? This paper was presented at the VII International Consultation of Orthodox Theological Schools, organized by «Syndesmos, the World Fellowship of Orthodox Youth», in St. Petersburg, Russia, 20-26 January 1999*. Στόν ιστότοπο της Μυριοβίβλου:

http://www.myriobiblos.gr/texts/english/papathanasiou_language.html

ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ Άλεξάνδρου Μ., *Ποιμαντικά σημεία στίξεως και Δυσκολίες επικοινωνίας στο ίδιο Σιγμίοτυπα και περιπλανήσεις σε δρόμους ποιμαντικής διακονίας*, τεύχος 2, Άθήνα 1984, σ. 53-58 και 59-67. Έπίσης στο περ. «Έφημέριος» 1984, σ. 104-105 και 120-122.

του ίδιου, *Έπιστήμη και τέχνη της Ποιμαντικής*, Έκδ. Άρμός, Άθήνα 1997, σ. 68-72, 96-97.

του ίδιου, *Ευρωπαϊκό έτος γλωσσών*, περ. «Έφημέριος» 2001, τεύχος 1, σ. 20-21.

ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ Άλεξάνδρου - Άγγελου Ν. ΒΑΛΛΙΑΝΑΤΟΥ, *Πληροφορική Κοινωνική Θεολογία* (Διδακτικές Σημειώσεις), Έκδ. Πανεπιστημίου Άθηνών, Άθήνα 2003, 200 σ.

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

* Εισήγηση στο πλαίσιο Έμερίδος για τὰ Στελέχη Ποιμαντικού Έργου Έερων Μητροπόλεων, που οργανώθηκε από τη Συνοδική Έπιτροπή Θείας Λατρίας και Ποιμαντικού Έργου της Έκκλησίας της Έλλάδος, στην Πεντέλη στον χώρο της Ί. Μονής Κοιμήσεως Θεοτόκου, στίς 3 Ίουνίου 2010 με θέμα «*Είς άπολογίαίαν του Έυαγγελίου*» (Φιλίππησιους 1, 17). Άπαντήσεις σε σύγχρονες προκλήσεις.

1. Έπιστολή προς Έφεσίους XV, 1, Βιβλιοθήκη Έλλήνων Πατέρων» (ΒΕΠΕΣ) 2, σ. 267.

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ - ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

Κανονισμός υπ' αριθμ. 203/2010 «Περὶ λειτουργίας, διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματικοῦ Ναοῦ ὁ Ἅγιος Νικόλαος (Σπάτα) Ἀχαΐας, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἡλείας».

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐχουσα ὑπ' ὄψει:

Τὰς διατάξεις τοῦ ἀρθροῦ 1 παρ. 4 καὶ 59 τοῦ Νόμου 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος».

Τὴν ὑπ' ἀριθμ. Πρωτ. 1241/26.4.2010 Πρᾶξιν καὶ Πρότασιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἡλείας κ. Γερμανοῦ.

Τὴν ἀπὸ 6.5.2010 Ἐγκριτικὴν Ἀπόφασιν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ

Τὴν ἀπὸ 12.5.2010 Ἀπόφασιν Αὐτῆς,

ΨΗΦΙΖΕΙ

Τὸν ὑπ' ἀριθμ. 203/2010 Κανονισμὸν ἔχοντα οὕτω: Κανονισμὸς ὑπ' ἀριθμ. 203/2010 «Περὶ Λειτουργίας, Διοικήσεως καὶ Διαχειρίσεως τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματικοῦ Ναοῦ ὁ Ἅγιος Νικόλαος (Σπάτα) Ἀχαΐας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἡλείας».

Ἄρθρον 1

Ὁ Ἱερὸς Ναὸς τοῦ «Ἁγίου Νικολάου (Σπάτα) Ἀχαΐας περιβεβημένος ἔκπαλαι σεβασμοῦ καὶ εὐλαβείας τῶν χριστιανῶν τῆς περιοχῆς, τυγχάνων προσκυνηματικὸν κέντρον ἰδιαιτέρας σπουδαιότητος καὶ σημασίας, ἀνακηρύσσεται ὡς Προσκυνηματικὸς Ναὸς καὶ ἀποτελεῖ ἴδιον Νομικὸν Πρόσωπον Ἰδιωτικοῦ Δικαίου, συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 1 παρ. 4 καὶ 59 τοῦ Ν. 590/1977 (ΦΕΚ 146/ τ. Α' /31.5.-1977), ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἱερὸν Προσκύνημα Ὁ Ἅγιος Νικόλαος (Σπάτα) Ἀχαΐας», ὑπάγεται δὲ πνευματικῶς καὶ διοικητικῶς εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Ἡλείας, διοικούμενον συμφώνως μετὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

Ἄρθρον 2

Σκοποὶ τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνημάτος

Σκοποὶ τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνημάτος εἶναι:

α. Ἡ συντήρησις καὶ ὁ ἐξωραϊσμὸς τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου καὶ τῶν κτισμάτων αὐτοῦ.

β. Ἡ φιλοξενία παρ' αὐτῷ τοῦ διὰ τοῦ Νομοθετικοῦ Διατάγματος 620/1948 ἰδρυθέντος Ἐκκλησιαστικοῦ Ὁρφανοτροφείου Ἀρρένων καὶ ἡ οἰκονομικὴ στήριξις αὐτοῦ ἐκ τῶν ἐτησίων προσόδων του.

γ. Ἡ οἰκονομικὴ ἐνίσχυσις τοῦ Βρεφονηπιακοῦ Σταθμοῦ: «Ὁ Ἅγιος Νικόλαος» τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἡλείας εἰς τὸ Δημοτικὸν Διαμέρισμα Κέντρον, τοῦ Δήμου Ἀμαλιάδος.

δ. Ἡ οἰκονομικὴ ἐνίσχυσις τοῦ Γηροκομείου- Ἀσύλου κατακοίτων «Ὁ Ἅγιος Νικόλαος Βάρδας» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἡλείας.

ε. Ἡ χορήγησις ὑποτροφιῶν σὲ ἀπόρους Σπουδαστάς.

Ἄρθρον 3

Πόροι τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνημάτος

Πόροι τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνημάτος εἶναι:

α). Οἱ πρόσοδοι τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνημάτος ἐκ κηροῦ, ἀφιερωμάτων, δωρεῶν κ.λπ. καὶ ἐκ τῆς ἀκινήτου περιουσίας αὐτοῦ.

β) Οἱ ἐπιχορηγήσεις καὶ οἱ ἐν γένει εἰσφορὲς τῶν ἐκκλησιαστικῶν νομικῶν προσώπων, τῶν ἀλλήλων Νομικῶν Προσώπων Δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ Δικαίου, ἡμεδαπῶν ἢ ἀλλοδαπῶν.

γ) Οἱ δωρεὲς τῶν φιλοanthρώπων, οἱ κληρονομίαι καὶ κληροδοσίαι, ὡς καὶ πάσα ἄλλη πρὸς τὸ Ἱδρυμα προσφορὰ εἰς χρῆμα ἢ εἶδος.

δ) Κρατικὲς Ἐπιχορηγήσεις.

Ἄρθρον 4

Διοίκησις τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνημάτος

Τὸ Ἱερὸν Προσκύνημα τελεῖ ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐποπτεῖαν καὶ τὸν ἔλεγχον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἡλείας καὶ διοικεῖται ἀπὸ τριμελὲς (3/μελῆς) Διοικητικὸν Συμβούλιον, ἀποτελούμενο ἀπὸ:

α) Τὸν ἐκάστοτε Μητροπολίτην Ἡλείας ὡς Πρόεδρο, ἀναπληρούμενον ἀπὸ τὸν νόμιμον ἢ τὸν εἰδικῶς πρὸς τοῦτο ἐντεταλμένον ἀναπληρωτὴν του.

β) Τὸν ἐκάστοτε Ἀρχιερατικὸν Ἐπίτροπον τῆς περιφερείας Βάρδας, καὶ

γ) Ἀπὸ τὸν ἐκάστοτε Δήμαρχον Λαρίσου ἢ τὸν ὑπ' αὐτοῦ ὀριζόμενον ἀναπληρωτὴν του.

Τὸ ἀξίωμα τῶν μελῶν τοῦ Δ.Σ. εἶναι τιμητικὸν καὶ ἄμισθον.

2. Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον κατὰ τὴν πρώτην αὐτοῦ Συνεδρίαν, συγκροτεῖται σὲ σῶμα καὶ ὀρίζει, ἐκ τῶν μελῶν αὐτοῦ τὸν Ἀντιπρόεδρον καὶ τὸν Ταμία. Τὸ Δ.Σ. συνεδριάζει συγκαλούμενον ὑπὸ τοῦ Προέδρου κατὰ τὴν κρίσιν αὐτοῦ καὶ κατὰ τὰς ἐκάστοτε ἀναφουομένας ἀνάγκας.

ἄρθρον 5

Καθήκοντα τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου

1. Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον διοικεῖ τὸ Ἰδρυμα καὶ φροντίζει διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν σκοπῶν του. Εἶναι ἀρμόδιον διὰ τὴν ἐν γένει διαχείρισιν τῶν ὑποθέσεων τοῦ Ἰδρύματος, τὴν ὁποίαν διεξάγει αὐτοτελῶς, ὥστε νὰ μὴ συχέεται μὲ ἀλλῆλες ὑπηρεσίες ἢ διαχειρίσεις Εὐαγῶν Ἰδρυμάτων ἢ Κληροδοτημάτων τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Εἰδικώτερον:

α) Ψηφίζει τὸν Προϋπολογισμὸν καὶ Ἀπολογισμὸν Ἑσόδων καὶ Ἐξόδων, τοὺς ὁποίους ὑποβάλλει εἰς τὸ Μητροπολιτικὸν Συμβούλιον πρὸς τελικὴν ἔγκρισιν,

β) Ἀποδέχεται ἢ ἀπορρίπτει κληρονομίες, κληροδοσίες, δωρεᾶς ἢ ἀλλῆλες εἰσφορὰς ὑπὸ ὄρον.

γ) Ἀποφασίζει ἐπὶ παντὸς θέματος, μὴ προβληπομένου ὑπὸ τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

2. Οἱ ἀποφάσεις λαμβάνονται παρόντων τουλάχιστον δύο μελῶν, ἐξ ὧν τὸ ἓνα θὰ εἶναι ἀπαραιτήτως ὁ Πρόεδρος ἢ ὁ νόμιμος Ἀναπληρωτὴς αὐτοῦ.

ἄρθρον 6

Καθήκοντα τοῦ Προέδρου τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου

Ὁ Σεβ. Πρόεδρος, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς προαναφερθεῖσες ἀρμοδιότητές του, ἐνεργεῖ καὶ τὰ κατωτέρω ὀριζόμενα:

α) Ἀντιπροσωπεύει τὸ Ἰδρυμα ἐνώπιον ὄλων τῶν Ἀρχῶν ἢ ἐκχωρεῖ κατὰ περίπτωσιν τὸ δικαίωμα τοῦτο εἰς ἕτερον Μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ἢ καὶ εἰς πρόσωπον ἐκτὸς αὐτοῦ.

β) Προσκαλεῖ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον καὶ διευθύνει τὰς συνεδριάσεις του.

γ) Ὑπογράφει ὅλα τὰ ἐξερχόμενα ἔγγραφα.

δ) Μεριμνᾷ διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀποφάσεων τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου.

ἄρθρον 7

Καθήκοντα τοῦ Γραμματέως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου

Ὁ Γραμματεὺς συντάσσει τὰ Πρακτικὰ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ φυλάσσει τὸ βιβλίον τῶν Πρα-

κτικῶν. Τηρεῖ τὸ βιβλίον Πρωτοκόλλου Ἀλληλογραφίας, τὸ Ἀρχεῖον τοῦ Ἰδρύματος καὶ φυλάσσει τὴν σφραγίδα αὐτοῦ, συντάσσει δὲ τὴν ἐτήσιαν Ἑκθεσιν πεπραγμένων τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος.

Ὡς Γραμματεὺς καὶ Εἰσηγητὴς ὀρίζεται διὰ τοῦ παρόντος ὁ ἐκάστοτε Διευθυντὴς-Ἐφημέριος του Προσκυνηματος.

ἄρθρον 8

Καθήκοντα τοῦ Ταμῆ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου

1. Ὁ Ταμίας, ὀριζόμενος ἀπὸ τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος, εἰσπράττει τὰ Ἑσοδα τοῦ Προσκυνηματος καὶ ὑπογράφει τὰς ἀποδείξεις αὐτοῦ.

2. Ἐπίσης ἐνεργεῖ τὰς Πληρωμὰς, ἀφοῦ προηγουμένως ἐκδοθῆ τὸ ἀνάλογον χρηματικὸν Ἐνταλμα Πληρωμῆς, τὸ ὁποῖον ὑπογράφεται προηγουμένως εἴτε ἀπὸ τὸν Πρόεδρον εἴτε ἀπὸ εἰδικῶς ἐξουσιοδοτημένον Σύμβουλον.

3. Τηρεῖ τὰ διαχειριστικὰ βιβλία τοῦ Προσκυνηματος, φυλάσσει ταῦτα, ὡς καὶ τὰ παραστατικὰ τῶν Εἰσπράξεων καὶ τῶν Πληρωμῶν. Συντάσσει τὸν Προϋπολογισμὸν καὶ τὸν Ἀπολογισμὸν, τοὺς ὁποίους ὑποβάλλει ἐγκαίρως πρὸς ψήφισιν εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον διὰ τὰ περαιτέρω νόμιμα. Κρατεῖ τὸ βιβλίον Ταμείου, εἰς τὸ ὁποῖον καταχωρίζονται κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν καὶ μὲ τὴν ἀναγκαίαν λογιστικὴν τάξιν τὰ Ἑσοδα καὶ τὰ Ἐξοδα, τὰ ὁποῖα πραγματοποιοῦνται κατὰ τὴν χρονικὴν διάρκειαν ἐκάστης οικονομικῆς χρήσεως. Τηρεῖ τὸ στέλεχος διπλοτύπων Γραμματίων Εἰσπράξεως καὶ τὸ στέλεχος διπλοτύπων ἔνταλμάτων Πληρωμῶν, τὰ ὁποῖα κατ' ἔτος ἀριθμοῦνται καὶ θεωροῦνται ἀπὸ τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Ἡλείας.

4. Τὸ Προσκύνημα χρησιμοποιεῖ τὰ ὡς κάτωθι λογιστικὰ καὶ διαχειριστικὰ βιβλία, ἥτοι:

α) Βιβλίον Ταμείου (Ἑσόδων καὶ Ἐξόδων).

β) Στελέχη Γραμματίων Εἰσπράξεως.

γ) Στελέχη Ἐνταλμάτων Πληρωμῶν.

δ) Βιβλίον Ἀφιερωμάτων- Τιμηφῶν.

ε) Βιβλίον Κτηματολογίου, εἰς τὸ ὁποῖον καταγράφονται τὰ ἀκίνητα περιουσιακὰ στοιχεῖα, ποῦ ἔχουν τεθεῖ ὑπὸ τὴν διαχείρισιν τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος, ὡς ὀρίζεται διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 8/1979 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἡλλάδος.

5. Τὰ ἔσοδα τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνηματος, προερχόμενα εἴτε ἐξ ἰδίων πόρων, εἴτε ἐξ ἀλλῶν πηγῶν, κατατίθενται εἰς λογαριασμὸν Ταμιευτηρίου ἢ Ὁψεως, ἢ εἰς λογαριασμοὺς ἐπὶ προθεσμίᾳ ἢ Μεριδία Ἀμοιβαίων Κεφαλαίων εἰς ἓνα ἢ περισσότερα Ὑποκαταστήματα τῶν Τραπεζῶν ἢ εἰς τὸ Ταχυδρομικὸν Ταμιευ-

τήριον ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἱεροῦ Προσκυήματος. Οἱ βεβαιούμενοι τόκοι καταχωρίζονται ὡς Ἔσοδον.

6. Τὰ λογιστικά καὶ ταμειακὰ βιβλία τοῦ Ἱεροῦ Προσκυήματος, ὡς καὶ τὰ βιβλία Πρακτικῶν, ἀριθμοῦνται κατὰ φύλλον καὶ θεωροῦνται, εἰς τὸ τέλος καὶ πρὸ τῆς χρήσεως αὐτῶν, ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου.

ἄρθρον 9

Σφραγὶς τοῦ Ἱεροῦ Προσκυήματος

Τὸ Ἱερὸν Προσκύνημα ἔχει δική του κυκλικὴ σφραγίδα, ἡ ὁποία φέρει τὰς ἐξῆς φράσεις: «ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΗΛΕΙΑΣ - ΙΕΡΟΝ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ Ο ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ (Σπάτα) Ἀχαΐας» καὶ εἰς τὸ κέντρον τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀγίου Νικολάου.

ἄρθρον 10

Ἑορτὴ τοῦ Ἱεροῦ Προσκυήματος

Τὸ Ἱερὸν Προσκύνημα ἐορτάζει πανδήμως τὴν 10ην Μαΐου ἐκάστου ἔτους, ἑορτὴ τῆς διελεύσεως τοῦ ἱεροῦ λειψάνου τοῦ Ἀγίου Νικολάου ἀπὸ τὰ Μύρα τῆς Λυκίας στὸ Μπάρι τῆς Ἰταλίας καὶ κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Πεντηκοστῆς.

ἄρθρον 11

Τροποποιήσεις τοῦ Κανονισμοῦ καὶ Κατάργησις τοῦ Ἱεροῦ Προσκυήματος

1. Ὁ παρῶν κανονισμὸς δύναται νὰ συμπληρωθῆ ἢ τροποποιηθῆ κατόπιν Ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ ἐγκρίσεως ὑπὸ τῆς ΔΙΣ καὶ τῆς ΙΣΙ.

2. Κατάργησις τοῦ Ἱεροῦ Προσκυήματος ἐνεργεῖται

μὲ Ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὕστερα ἀπὸ αἰτιολογημένην πρότασιν τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου καὶ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ, ὅταν δὲν ἐκπληρῶνῃ τὴν Ἐκκλησιολογικὴν αὐτοῦ προϋποθέσιν καὶ τὴν ἀποστολήν του, ὅταν παρεκκλίνῃ τῶν σκοπῶν του ἢ ὅταν εἶναι πλέον ἀνέφικτη ἡ λειτουργία του.

3. Εἰς περίπτωσιν καταργήσεως, ἅπασα ἡ κινητὴ καὶ ἀκίνητος περιουσία τοῦ Ἱεροῦ Προσκυήματος μετὰ τὴν ἐξόφλησιν τῶν ἐν γένει ὑποχρεώσεων τούτου, περιέρχεται εἰς τὸ Νομικὸν Πρόσωπον τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἡλείας.

ἄρθρον 12

Ἰσχὺς τοῦ Κανονισμοῦ

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ ἄρχεται ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως αὐτοῦ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ τὸ Ἐπίσημον Δελτίον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

ἄρθρον 13

Κάλυψις δαπάνης

Ἐκ τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ δὲν προκαλεῖται δαπάνη εἰς τὸ Δημόσιον ἢ εἰς βάρος τοῦ Νομικοῦ Προσώπου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἡλείας.

Ἀθῆναι 12.5.2010

† Ὁ Ἀθηνῶν ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ, Πρόεδρος

Ὁ Ἀρχιγραμματεῶν
Ἀρχιμ. Μᾶρκος Βασιλάκης

Πράξις Καθιερώσεως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης Σαλαμῖνος

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΓΑΡΩΝ ΚΑΙ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ

Ἀριθμ. Πρωτ. 674 Ἐν Μεγάροις τῇ 25ῃ Ἰουνίου 2010

Τῇ προτάσει ἡμῶν, σεπτῇ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐγκρίσει, ἐπινεύσει δὲ τῆς Πολιτείας, ιδρύθῃ διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 23 Προεδρικοῦ Διατάγματος τῆς 24ης Μαρτίου 2010, Δημοκρατίας, τεύχει πρώτῳ, ἀριθμῷ φύλλου 54 τῆς 1ης Ἀπριλίου 2010, ἡ Γυναικεία Κοινοβιακὴ Ἱερὰ Μονή, Ἁγίας Αἰκατερίνης Σαλαμῖνος.

Ἡ κατὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνas, τὰς Ἱερὰς Παραδόσεις καὶ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Τυπικὸν καθιέρωσις τῆς Ἱερᾶς

ταύτης Μονῆς καὶ τοῦ Ἱεροῦ αὐτῆς Ναοῦ, ἐγένετο, ἐγγράφῳ ἐντολῇ καὶ εὐηλογίᾳ ἡμῶν, ὑπὸ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ἑλευσίνος κ. Δωροθέου, τῇ 17ῃ τοῦ μηνὸς Ἰουνίου, τοῦ σωτηρίου ἔτους 2010.

Ἡ Ἱερὰ αὕτη Μονὴ ἔσεται ἀκατάργητος ἐκκλησιαστικῶs καὶ ἀναπαλιπτοῦτος.

Ἡ παροῦσα ἡμῶν Πράξις ἐκδίδεται συνωδᾶ τῇ διατάξει τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 39/1972 Κανονισμοῦ, «Περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι Ὁρθοδόξων Ἱερῶν Μονῶν καὶ τῶν Ἰσυχαστηρίων», εἰs τέσσαρα ὅμοια ἀντίτυπα, δημοσιευθήσεται εἰs τὸ περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ».

Ὁ Μητροπολίτης

† Ὁ Μεγάρων καὶ Σαλαμῖνος Βαρθολομαῖος

ΠΡΟΚΗΡΥΞΕΙΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Λευκάδος καὶ Ἰθάκης

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις· α) τῶν ἄρθρων 38 παρ. 2 καὶ 67 τοῦ Ν. 590/1977, β) τοῦ Ν.Δ. 1398/1973, Γ) τοῦ Ν. 673/1977, καὶ προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῶς κενῶν θέσεων τακτικῶν Διακόνων ἐν τοῖς Ἱ. Ναοῖς

Ἁγίου Μηνᾶ Λευκάδος,
Ἁγίου Νικολάου Λευκάδος,
Γενεσίου Θεοτόκου Λευκάδος,

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους ἵνα καταλάβωσι τὰς Διακονικὰς ταύτας θέσεις καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προβλεπόμενα κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικὰ διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Λευκάδι τῆ 16ῃ Ἰουνίου 2010

† Ὁ Λευκάδος ΘΕΟΦΙΛΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Λευκάδος καὶ Ἰθάκης

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἄρθρων 33-37 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ πληρῶσωμεν τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικοῦ ἔφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ

Ἁγίας Παρασκευῆς Λευκάδος,

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικὰ διὰ τὴν κατάληψιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς θέσεως.

Ἐν Λευκάδι τῆ 30ῃ Ἰουνίου 2010

† Ὁ Λευκάδος ΘΕΟΦΙΛΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Κυθήρων

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἄρθρων 33-37 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ πληρῶσωμεν τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικοῦ Ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ

Ἁγίου Μηνᾶ Λογοθετιανίκων,

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικὰ διὰ τὴν κατάληψιν τῆς ἀνωτέρω κενῆς θέσεως.

Ἐν Κυθήροις τῆ 14ῃ Ἰουνίου 2010

† Ὁ Κυθήρων ΣΕΡΑΦΕΙΜ

Ἱερὰ Μητρόπολις Καθαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἄρθρων 33-37 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ πληρῶσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν Ἐφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν

Ἁγίου Νικολάου Δ.Δ. Ἁγίου Νικολάου
Δήμου Κλειτορίας,
Ἁγίου Βασιλείου Δ.Δ. Κάτω Λουσσῶν
Δήμου Καθαβρύτων,

Ἁγίου Δημητρίου Δ.Δ. Νασίων Δήμου Ἀροανίας,
καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικὰ διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Αἰγίῳ τῆ 14ῃ Ἰουνίου 2010

† Ὁ Καθαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Καθαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις· α) τῶν ἄρθρων 38 παρ. 2 καὶ 67 τοῦ Ν. 590/1977, β) τοῦ Ν.Δ. 1398/1973, Γ) τοῦ Ν. 673/1977, καὶ προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς θέσεως τακτικοῦ Διακόνου ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ

Κοιμήσεως Θεοτόκου (Φανερωμένης) Δήμου Αἰγίου,
καλοῦμεν τοὺς βουλομένους ἵνα καταλάβωσι τὴν Διακονικὴν ταύτην θέσιν καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προβλεπόμενα κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικὰ διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Αἰγίῳ τῆ 16ῃ Ἰουνίου 2010

† Ὁ Καθαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Λαγκαδᾶ

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις· α) τῶν ἄρθρων 38 παρ. 2 καὶ 67 τοῦ Ν. 590/1977, β) τοῦ Ν.Δ. 1398/1973, γ) τοῦ Ν. 673/1977, καὶ προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῶν θέσεων τακτικῶν Διακόνων ἐν τοῖς Ἱ. Ναοῖς

Προφήτου Ἡλίου Προφήτου,
Ἁγίου Γεωργίου Σοχοῦ,

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους ἵνα καταλάβωσι τὰς Διακονικὰς ταύτας θέσεις καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προβλεπόμενα κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικὰ διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Λαγκαδᾷ τῆ 17ῃ Ἰουνίου 2010

† Ὁ Λαγκαδᾶ ΙΩΑΝΝΗΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Λαγκαδᾶ

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἄρθρων 33-37 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ πληρῶσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν Ἐφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν

Ἁγίου Νικολαίου Λαγυνῶν,
Ἁγίου Δημητρίου Χρυσαιῆς,

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικὰ διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Λαγκαδᾷ τῆ 17ῃ Ἰουνίου 2010

† Ὁ Λαγκαδᾶ ΙΩΑΝΝΗΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Πολυανῆς καὶ Κιθκισίου

Ἐχοντες Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις· α) τῶν ἄρθρων 38 παρ. 2 καὶ 67 τοῦ Ν. 590/1977, β) τοῦ Ν.Δ. 1398/1973, γ) τοῦ Ν. 673/1977, καὶ προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίων πρὸς πλήρωσιν τῶν κενῶν θέσεων τακτικῶν Διακόνων ἐν τοῖς Ἱ. Ναοῖς

Μεταμορφώσεως Σωτήρος Κιθκίς,
Πεντεκαιδέκα Ἱερωμάρτύρων Κιθκίς,
Ζωοδόχου Πηγῆς, Ἁγίου Ἀθανασίου Θεσσαλονίκης,

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους ἵνα καταλάβωσι τὰς Διακονικὰς ταύτας θέσεις καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προβλεπόμενα κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικὰ διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Κιθκίς τῆ 22ῃ Ἰουνίου 2010

† Ὁ Πολυανῆς καὶ Κιθκισίου ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ

Ἱερὰ Μητρόπολις Καρπενησίου

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 38 παρ. 2 τοῦ Ν. 590/1977 «Περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος» καὶ τῶν ἄρθρων 33-37 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου νὰ πληρῶσωμεν τὰς κενὰς ὀργανικὰς θέσεις τακτικῶν Ἐφημερίων τῶν Ἱερῶν Ναῶν

Ἁγίου Ἀθανασίου Δομνίτης Εὐρυτανίας,
Ἁγίας Τριάδας Εὐρυτανίας,

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικὰ διὰ τὴν κατάληψιν τῶν ἀνωτέρω κενῶν θέσεων.

Ἐν Καρπενησίῳ τῆ 18ῃ Ἰουνίου 2010

† Ὁ Καρπενησίου ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Ἱερὰ Μητρόπολις Ναυπάκτου καὶ Ἀγίου Βλασίου

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις· α) τῶν ἄρθρων 38 παρ. 2 καὶ 67 τοῦ Ν. 590/1977, β) τοῦ Ν.Δ. 1398/1973, γ) τοῦ Ν. 673/1977, καὶ προκειμένου ἵνα προβῶμεν εἰς ἀνακήρυξιν ὑποψηφίου πρὸς πλήρωσιν τῆς κενῆς θέσεως τακτικοῦ Διακόνου ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ

Ἁγίου Δημητρίου Ναυπάκτου,

καλοῦμεν τοὺς βουλομένους ἵνα καταλάβωσι τὴν Διακονικὴν ταύτην θέσιν καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2/1969 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προβλεπόμενα κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικὰ διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Ναυπάκτῳ τῆ 17ῃ Μαΐου 2010

† Ὁ Ναυπάκτου καὶ Ἀγίου Βλασίου ΙΕΡΟΘΕΟΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Οἱ ἐργασίες τῆς Δ.Ι.Σ. τῆς 16.6.2010

Συνῆλθε τὴν Τετάρτη, 16 Ἰουνίου 2010, στὴν πρώτη Συνεδρία Της ἡ Διαρκῆς Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ τὴν Προεδρία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου.

Κατὰ τὴν σημερινὴ Συνεδρία:

Ἡ Διαρκῆς Ἱερά Σύνοδος ἐπικύρωσε τὰ Πρακτικὰ τῆς Ἐξουσιοδοτήσεως.

Ὁ Μακαριώτατος Πρόεδρος ἀνακοίνωσε τὴν τοποθέτηση τοῦ Πανοσιολογιώτατου Ἀρχιμανδρίτου κ. Μάρκου Βασιλάκη στὴ θέση τοῦ Ἀρχιγραμματέοντος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τὴν τοποθέτηση ὡς Α΄ Γραμματέως - Πρακτικογράφου τοῦ Πανοσιολογιώτατου Ἀρχιμανδρίτου κ. Κλήμεντος Κοτσομύτη καὶ ὡς Β΄ Γραμματέως - Πρακτικογράφου τοῦ Πανοσιολογιώτατου Ἀρχιμανδρίτου κ. Ἱερωνύμου Νικολοπούλου. Ἡ Διαρκῆς Ἱερά Σύνοδος συνεχάρη τοὺς ἀνωτέρω γιὰ τὴν τοποθέτησή τους καὶ τοὺς εὐχήθηκε καλὴ δύναμη στὸ ἔργο τους.

Κατόπιν ὁ Μακαριώτατος καὶ ὁ Ἀρχιγραμματέων ἐνημέρωσαν διεξοδικὰ τὰ μέλη τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου γιὰ τὴν ὑπόθεση τῆς ὑπεξαγωγῆς ἐγγράφων στὴν Ὑπηρεσία, τῆς πλαστογραφίας μὲ χρήση τῆς ὑπογραφῆς τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου καὶ τοῦ τότε Ἀρχιγραμματέως καὶ τῆς ἀπάτης μὲ ἰδιαίτερα μεγάλη ζημία. Ἐπιπλέον, ὅτι ὑποβλήθηκε ἄμεσα ἔγγραφο μνηυτήρια ἀναφορὰ ἀπὸ τὸν Ἀρχιγραμματέοντα στὴν Διεύθυνση Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν κατὰ παντὸς ὑπαίτιου, ἀπὸ τὴν ὁποία διενεργεῖται ἤδη ποινικὴ προκαταρκτικὴ ἐξέταση μὲ εἰσαγγελικὴ παραγγελία, γιὰ τὶς ὡς ἄνω ἀξιόποινες πράξεις, καθὼς ἐπίσης καὶ ὅτι δόθηκε ἐντολὴ ἀπὸ τὸν Ἀρχιγραμματέοντα γιὰ διεξαγωγὴ πειθαρχικῶν

ἀνακρίσεων. Καὶ οἱ δύο διαδικασίες ὀλοκληρῶνται σύντομα καὶ ἀναμένονται τὰ ἀποτελέσματά τους. Ἡ Διαρκῆς Ἱερά Σύνοδος ἐνέκρινε τὶς ἀνωτέρω ἐνέργειες.

Ἀκολούθως ἡ Διαρκῆς Ἱερά Σύνοδος ὄρισε τὰ θέματα καὶ τοὺς Εἰσηγητὲς τῆς Τακτικῆς Συγκλήσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου 2010. Κεντρικὸ θέμα ὀρίσθηκε: «Ἡ σύγχρονη κρίση ἀπὸ ἐκκλησιαστικῆς πλευρᾶς», τὸ ὁποῖο θὰ ἀναπτυχθεῖ σὲ δύο ἐπιμέρους ἐνότητες. Ἡ πρώτη ἐνότητα θὰ ἀσχοληθεῖ μὲ τὴν ἀνάπτυξη τοῦ θεωρητικοῦ μέρους, μὲ τίτλο: «Τὰ αἷτια τῆς ποικιλόμερφης κρίσης» μὲ εἰσηγητὴ τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Σισανίου καὶ Σιατίστης κ. Παῦλο, καὶ ἡ δευτέρη ἐνότητα μὲ ἀνάπτυξη τοῦ πρακτικοῦ μέρους μὲ τίτλο: «Ἡ Ἐκκλησία ὡς ἐλπίδα καὶ ἐνότητα τῆς κοινωνίας καὶ ὡς νοηματοδότηση τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου», μὲ εἰσηγητὴ τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Δημοτριᾶδος καὶ Ἀλμυροῦ κ. Ἰγνάτιο.

Ἡ Διαρκῆς Ἱερά Σύνοδος συζήτησε τὴν διαδικασία μὲ τὴν ὁποία θὰ γίνεῖ ἡ ἐπεξεργασία τῶν θεμάτων καὶ τὸ πῶς θὰ συζητηθοῦν στὴν Ἱεραρχία. Ἡ ἐτοιμασία τῶν Εἰσηγήσεων θὰ γίνεῖ συλλογικὰ ἀπὸ σχετικὲς Ἐπιτροπές.

Τέλος ἡ Διαρκῆς Ἱερά Σύνοδος συζήτησε καὶ ἔλαβε ἀποφάσεις σχετικὰ μὲ τρέχοντα ὑπηρεσιακὰ ζητήματα.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου Τύπου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου)

Οἱ ἐργασίες τῆς Δ.Ι.Σ. τῆς 17.6.2010

Συνῆλθε τὴν Πέμπτη, 17 Ἰουνίου 2010, στὴ δευτέρη Συνεδρία Της ἡ Διαρκῆς Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ τὴν Προεδρία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου.

Κατὰ τὴν σημερινὴ Συνεδρία:

Ἡ Διαρκῆς Ἱερά Σύνοδος ἐπικύρωσε τὰ Πρακτικὰ τῆς προηγουμένης Συνεδρίας.

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Κεντρικὴ Ὑπηρεσία Οἰκονομικῶν ἐνημέρωσε τὴν Διαρκῆ Ἱερὰ Σύνοδο, γιὰ τὸ Ὑπόμνημα τὸ ὁποῖο κατετέθη πρὸς τὴν Ὑπουργὸ Περιβάλλοντος, Ἐνεργείας καὶ Κλιματικῆς Ἀλλαγῆς, σχετικὰ μὲ τὴ διαβούλευση γιὰ τὴν ἐτοιμασία τοῦ νέου Σχεδίου Προεδρικοῦ Διατάγματος, μὲ τίτλο «Προστασία Ὁρεινοῦ Ὄγκου Ὑμηττοῦ». Μὲ τὸ Ὑπόμνημα αὐτὸ ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Κεντρικὴ Ὑπηρεσία Οἰκονομικῶν ἐπιθυμεῖ νὰ συμβάλει στὴν οὐσιαστικὴ ἀναβάθμιση ἑνὸς σημαντικοῦ περιβαλλοντικοῦ δυναμικοῦ τῆς Ἀττικῆς, ὅπως εἶναι ὁ Ὑμηττός, καὶ προτείνει συγκεκριμένους ρυθμίσεις γιὰ ἓνα καλύτερο ἀποτέλεσμα, μέσῳ τῆς ἀξιοποίησης τῶν περιβαλλοντικῶν ἀποθεμάτων τῶν πόλεων μὲ μία ἀειφόρο προοπτικὴ. Ἡ κ. Ὑπουργός, μὲ τὴν ἀπὸ 7.6.2010 Ἐπιστολὴ τῆς, εὐχαρίστησε τὴν Ἐκκλησία γιὰ τὶς προτάσεις τῆς, ὑποσχόμενη ὅτι θὰ ἀποσταλοῦν στὴν εἰδικὴ Ἐπιτροπὴ γιὰ ληφθοῦν σοβαρὰ ὑπ ὄψη στὴν τελικὴ διαμόρφωση τοῦ Προεδρικοῦ Διατάγματος.

Μετὰ ἀπὸ πρόταση τοῦ Μακαριωτάτου Προέδρου, ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος ἀποφάσισε τὴν ἔκτακτὴ Σύγκληση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας γιὰ τὴν Τρίτη 22 καὶ Τετάρτη 23 Ἰουνίου 2010. Στὰ θέματα τῆς Ἡμερησίας Διατάξεως περιλαμβάνονται οἱ Εἰσηγήσεις τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Ἡλείας κ. Γερμανοῦ, Ἐλασσῶνος κ. Βασιλείου καὶ Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ κ. Δανιὴλ, σχετικὰ μὲ τὴν συμπλήρωση καὶ τὴν διόρθωση Κανονισμῶν λειτουργίας Ἐκκλησιαστικῶν Ὄργανισμῶν.

Ἐπίσης θὰ καθορισθοῦν τὰ βασικὰ κριτήρια, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν προτάσεων τῆς ἑξ Ἀρχιερέων Ἐπιτροπῆς, τὰ ὁποῖα θὰ λαμβάνονται ὑπ ὄψη ἀπὸ τοὺς κατὰ τόπους Μητροπολίτες τῆς Ἐκκλησίας, κατὰ τὴν ἀντιμετώπιση εἰδικῶν καὶ μόνο περιπτώσεων τοῦ προβλήματος τῆς καύσεως τῶν νεκρῶν.

Ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος, ἐνέκρινε:

- Τὴν πρόταση τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας Οἰκονομικῶν γιὰ τὴν οἰκονομικὴ ἐνίσχυση Ἱερῶν Μητροπόλεων καὶ Ἱερῶν Μονῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

- Τὴν πρόταση τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Δογματικῶν καὶ Νομοκανονικῶν Ζητημάτων γιὰ τὴν

ἔκδοση πονήματος τοῦ Γραμματέως τῆς, Αἰδεσιμολογιωτάτου Πρωτοπρεσβυτέρου κ. Γεωργίου Φραγκιαδάκη, μὲ τίτλο: «Ἐγκόλπιον τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἐπιτρόπου».

- Τὸν κατάλογο τῶν δικαιούχων τοῦ ἐπιδόματος γιὰ τὸ τρίτο τέκνο στὴ Θράκη, γιὰ τὸ δίμηνο Μαΐου Ἰουνίου 2010. Οἱ οἰκογένειες ποὺ θὰ λάβουν τὸ ἐπίδομα εἶναι 842 καὶ τὸ ποσὸ ἀνέρχεται στὰ 175.676,00 €.

Τέλος ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος συζήτησε καὶ ἔλαβε ἀποφάσεις σχετικὰ μὲ τρέχοντα ὑπηρεσιακὰ ζητήματα.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς σημερινῆς Συνεδριάσεως ὁ Μακαριώτατος καὶ τὰ Μέλη τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου μετέβησαν στὴν Συνοδικὴ Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Συμεῶν τοῦ Νέου Θεολόγου, στὸν Κάλαμο Ἀττικῆς.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου Τύπου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου)

Οἱ ἐργασίες τῆς Δ.Ι.Σ. τῆς 18.6.2010

Συνῆλθε τὴν Παρασκευή, 18 Ἰουνίου 2010, στὴν τρίτη Συνεδρία Τῆς ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνόμου.

Κατὰ τὴν σημερινὴ Συνεδρία:

Ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος ἐπικύρωσε τὰ Πρακτικά τῆς προηγουμένης Συνεδρίας.

Ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος ἐνημερώθηκε ἀπὸ τὴν Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ Χριστιανικῆς Ἀγωγῆς τῆς Νεότητος, ἡ ὁποία ὑπέβαλε ἀπολογισμὸ τῶν ἐκδηλώσεων μὲ γενικὸ τίτλο «Νέοι - Ἐκκλησία Πολιτισμός», ποὺ πραγματοποιήθηκαν σὲ ἕξι περιφερειακὰ Φεστιβάλ Νεότητος, στὶς Ἱερὰς Μητροπόλεις Ξάνθης καὶ Περιθεωρίου, Λαρίσης καὶ Τυρνάβου, Θεσσαλονίκης, Πατρῶν, Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας καὶ Νέας Σμύρνης. Σὲ αὐτὲς τὶς ἐκδηλώσεις συμμετεῖχαν 2.600 Ἔφηβοι καὶ Νέοι ἀπὸ 39 Ἱερὰς Μητροπόλεις, δραστηριοποιούμενοι σὲ καλλιτεχνικὲς καὶ θεατρικὲς ὁμάδες, Χορωδίες καὶ Παραδοσιακὰ Συγκροτήματα.

Ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος ἐνημερώθηκε ἀπὸ τὴν Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ Κοινωνικῆς Προνοίας καὶ Εὐποιίας, ὅτι γιὰ τὸ ἔτος 2009 δαπανήθηκαν περισσότερα ἀπὸ ἐνενήντα ἑξὶ ἑκατομμύρια εὐρώ

(96.023.217,51 €) για την συντήρηση και την λειτουργία των Ίδρυμάτων και για φιλανθρωπικούς και κοινωνικούς σκοπούς. Η Έκκλησία της Ελλάδος άσκει ένα τεράστιο κοινωνικό και φιλανθρωπικό έργο προς ανακούφιση των πασχόντων και αναξιοπαθούντων αδελφών μας, το οποίο επιτελείται με έπτακόσια (700) περίπου Ίδρύματα στην Ίερά Αρχιεπισκοπή Αθηνών και τις Ίερες Μητροπόλεις.

Μετά από πρόταση της Ειδικής Συνοδικής Επιτροπής Ειδικών Ποιμαντικών Υποθέσεων και Καταστάσεων, η Διαρκής Ίερά Σύνοδος αποφάσισε να αποσταλεί Έγκύκλιος σε όλες τις Ίερες Μητροπόλεις της Έκκλησίας της Ελλάδος, για να διερευνηθεί ποιές Μητροπόλεις μπορούν να φιλοξενήσουν Κέντρα Αποκαταστάσεως Νέων, που έχουν άπεξαρτηθεί από ουσίες, και με ποιόν τρόπο μπορούν να συμβάλουν στην δημιουργία των Κέντρων αυτών.

Η Διαρκής Ίερά Σύνοδος ένεκρινε:

- την ανανέωση των χορηγούμενων υπό της Έκκλησίας της Ελλάδος ύποτροφιών σε 100 Έλληνες και Άλλοδαπους Φοιτητές, και την χορήγηση νέων για το προσεχές ακαδημαϊκό έτος 2010-2011. Το ποσό της κάθε ύποτροφίας είναι 500 € μηνιαίως.

- την πρόταση της Συνοδικής Επιτροπής Χριστιανικής Αγωγής της Νεότητας, για την έναρξη της νέας Κατηχητικής Περιόδου 2010 - 2011, την Κυριακή 3 Οκτωβρίου 2010, καθώς και τα νέα Κατηχητικά Βοηθήματα που θα χρησιμοποιηθούν.

- την πρόταση του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Άλεξανδρουπόλεως κ. Ανθίμου για την φιλοξενία παιδιών από τις Ένορίες της Ορθόδοξου Αρχιεπισκοπής Πράγας της Έκκλησίας της Τσεχίας, για 10 ημέρες, στις έκκλησιαστικές Κατασκηνώσεις της Ίερας Μητροπόλεως του.

- την πρόταση της Ειδικής Συνοδικής Επιτροπής Γάμου, Οικογενείας, Προστασίας του Παιδιού και Δημογραφικού Προβλήματος για την πραγματοποίηση Διεπιστημονικής Συσκέψεως την Πέμπτη 11 Νοεμβρίου 2010, στο Διορθόδοξο Κέντρο της Έκκλησίας της Ελλάδος, στην Ίερά Μονή Πεντέλης, με θέμα: «Τα νέα κοι-

νωνικά δεδομένα και νομοθετικά μέτρα για τον Γάμο και την Οικογένεια - Ορθόδοξη αντιμετώπιση και προτάσεις».

- την πρόταση του Ειδικού Νομικού Συμβούλου παρά τη Ίερά Συνόδω για την διοργάνωση Συνεδρίου Νομικών Συμβούλων της Έκκλησίας της Ελλάδος, τον προσεχή - Οκτώβριο.

Η Διαρκής Ίερά Σύνοδος όρισε, κατόπιν αιτήματος του Υπουργείου Πολιτισμού και Τουρισμού, τους Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτες Ζακύνθου κ. Χρυσόστομο και Δημητριάδος και Άλμυρου κ. Ίγνάτιο, ως εκπροσώπους της Έκκλησίας για την συγκρότηση άτυπης επιτροπής που θα άσχοληθεί με την ανάπτυξη του Θρησκευτικού Τουρισμού.

Τέλος η Διαρκής Ίερά Σύνοδος ένεκρινε αποφάσεις Κληρικών της Έκκλησίας της Ελλάδος σε Ίερες Μητροπόλεις του έξωτερικού και έλαβε αποφάσεις σχετικά με τρέχοντα ύπηρεσιακά ζητήματα.

(Έκ του Γραφείου Τύπου της Ίερας Συνόδου)

Οί έργασίες της Δ.Ι.Σ. της 23.6.2010

Συνήλθε την Τετάρτη, 23 Ίουνίου 2010, στην τέταρτη Συνεδρία της η Διαρκής Ίερά Σύνοδος της Έκκλησίας της Ελλάδος, ύπό την Προεδρία του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ. Ίερωνύμου.

Κατόπιν προσκλήσεως του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου, κατά το διάλειμμα της σημερινής Συνεδριάσεως της Ίερας Συνόδου της Ίεραρχίας, συνήλθε η Διαρκής Ίερά Σύνοδος σε Συνεδρία, άπουσιαζόντων των Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτών Λήμνου κ. Ίεροθέου και Γουμνίσσης, Άξιουπόλεως και Πολυκάστρου κ. Δημητρίου. Ο Μακαριώτατος Πρόεδρος ενημέρωσε τα μέλη της Διαρκούς Ίερας Συνόδου για την απόφαση της Ίερας Αρχιεπισκοπής Αθηνών να άποχωρήσει ως έταϊρος από την Μ.Κ.Ο. «ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ». Κατόπιν αυτού αποφασίσθηκε να εισέλθει η Έκκλησία της Ελλάδος στην θέση της άπερχομένης Ίερας Αρχιεπισκοπής Αθηνών, ως έταϊρος. Παράλληλα αποφασίσθηκε η άλλαγή της έπωνυμίας του Μη Κυβερνητικού Οργανισμού σε Μ.Κ.Ο. «ΑΓΑΠΗ».

Ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος ὄρισε Πρόεδρο τοῦ Μ.Κ.Ο. «ΑΓΑΠΗ» τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Ἐλασσῶνος κ. Βασίλειο, Ἀντιπρόεδρο τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Σιδηροκάστρου κ. Μακάριο καὶ Μέλος τὸν Ἀξιότιμο κ. Κωνσταντῖνο Δήμτσα. Ἐκπρόσωπος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στὴν Γενικὴ Συνέλευση τοῦ Ὄργανισμοῦ ὀρίζεται ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἡλείας κ. Γερμανὸς καὶ τοῦ Διορθοδόξου Κέντρου τὸ Μέλος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ κ. Ἀντώνιος Ζαμπέλης.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου Τύπου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου)

*Ἡ Ἔκτακτη Σύγκληση τῆς Ι.Σ.Ι.
τῆς 22.6.2010*

Συνῆλθε τὴν Τρίτη, 22 Ἰουνίου 2010, σὲ πρώτη Ἔκτακτη Συνεδρία ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ τὴν Προεδρία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου, στὴν Αἴθουσα Συνεδριῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας.

Πρὸ τῆς Συνεδρίας ἐτελέσθη Ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία στὸ Καθολικὸ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀσωμάτων Πετρακῆ, ἱερουργοῦντος τοῦ νεωτέρου τῆ τάξει Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Λαγκαδᾶ κ. Ἰωάννου.

Περὶ τὴν 9η πρωινή, στὴ μεγάλη Αἴθουσα τῶν Συνεδριῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἐψάλη ἡ Ἀκολουθία γιὰ τὴν ἔναρξη τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Ἀναγνωσθέντος τοῦ Καταλόγου τῶν συμμετεχόντων Ἱεραρχῶν, διεπιστώθη ἡ ἀπουσία τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Μαρωνείας καὶ Κομοτηνῆς κ. Δαμασκηνοῦ, Παραμυθίας, Φιλιππῶν καὶ Γηρομερίου κ. Τίτου, Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας κ. Ἀμβροσίου, Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης κ. Μελετίου, Ἀργολίδος κ. Ἰακώβου, Κίτρους καὶ Κατερίνης κ. Ἀγαθονίκου, Λήμνου κ. Ἱεροθέου, Γουμένισσας, Ἀξιουπόλεως καὶ Πολυκάστρου κ. Δημητρίου, Σάμου καὶ Ἰκαρίας κ. Εὐσεβίου, Σιδηροκάστρου κ. Μακαρίου, Ἐδέσσης, Πέλλης καὶ Ἀλμωπίας κ. Ἰωὴλ καὶ Τριφυλίας καὶ Ὀλυμπίας κ. Χρυσόστομου.

Ἀκολούθως, συνεκροτήθη ἡ Ἐπιτροπὴ Τύπου ἀπὸ τοὺς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτες Ναυπά-

κτου καὶ Ἀγίου Βλασίου κ. Ἱερόθεο, Σύρου, Τήνου, Ἀνδρου, Κέας καὶ Μήλου κ. Δωρόθεο καὶ Πατρῶν κ. Χρυσόστομο.

Στὴ συνέχεια ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμος ὡς Πρόεδρος τοῦ Σώματος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας προσεφώνησε τὰ Μέλη Αὐτῆς καὶ ἀναφέρθηκε στὰ θέματα τῆς Ἡμερησίας Διατάξεως σχετικὰ μὲ τὴ συζήτηση καὶ ψήφιση σειρᾶς Κανονισμῶν ποὺ ἐξυπηρετοῦν τὴν Διοίκηση τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ὄργανισμοῦ. Συγκεκριμένα ἀνέφερε «ὅτι ὁ ἰσχύων Νόμος 590/1977 περιέχει πολλές καὶ εὐρύτατες νομοθετικὲς ἐξουσιοδοτήσεις, τὶς ὁποῖες ὀφείλουμε νὰ προσεγγίσουμε... Ἀκόμη πολλές ἀπὸ τὶς μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο ρυθμίσεις μας ἔχουν ξεπερασθεῖ πλέον ἀπὸ τὴν πρόοδο τῆς ἐθνικῆς ἢ τῆς εὐρωπαϊκῆς νομοθεσίας. Δὲν πρέπει νὰ παραβλέψουμε καὶ νὰ μὴν ἀξιοποιήσουμε περαιτέρω τὸ νομοθετικὸ κεκτημένο τοῦ Καταστατικοῦ μας Χάρτου, ποὺ δίδει περιθώριο ἐκφράσεως τῆς αὐτοδιοικήσεώς μας, μὲ νομικὰ πλέον μέσα, μέσῳ δηλαδὴ Κανονισμῶν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου ἢ καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας».

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Καρυστίας καὶ Σκύρου κ. Σεραφεῖμ, ὡς ἀντιπρόεδρος τῆς Ἱεραρχίας, ἀντιφώνησε ἐκ μέρους τῶν Σεβασμιωτάτων Ἱεραρχῶν.

Κατόπιν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἐλασσῶνος κ. Βασίλειος, ἀνέγνωσε τὴν Εἰσήγησή του σχετικὰ μὲ τὴν ψήφιση τῶν Κανονισμῶν:

α) «Κωδικοποίησης καὶ συμπλήρωσις διατάξεων περὶ λειτουργίας τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας Οἰκονομικῶν (Ε.Κ.Υ.Ο.)».

β) «Περὶ συμπληρώσεως τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 165/2005 Κανονισμοῦ πρὸς σύστασιν ὀργανικῶν θέσεων παρὰ τῆ Διευθύνσει Ναοδομίας τῆς Ε.Κ.Υ.Ο.»

γ) «Διεύθυνσις Δημοσιονομικοῦ Ἐλέγχου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος».

Ἀκολούθησε εὐρύτατη συζήτηση, στὴν ὁποία τοποθετήθηκαν πολλοὶ Ἀρχιερεῖς καὶ ψηφίσθηκε κατ' ἀρχὴν, κατ' ἄρθρον καὶ στὸ σύνολό του ὁ Κανονισμὸς «Διεύθυνσις Δημοσιονομικοῦ Ἐλέγχου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», μὲ τὶς ἀναγκαῖες διορθώσεις καὶ προσθήκες.

Μετά την ψήφιση του ανωτέρω Κανονισμού άρχισε ή κατ' άρθρον εξέταση του Κανονισμού: «Κωδικοποιήσεις και συμπλήρωσις διατάξεων περί λειτουργίας τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας Οἰκονομικῶν (Ε.Κ.Υ.Ο.)», ή ὁποία δέν ὀλοκληρώθηκε καί θά συνεχισθεῖ στήν αὐριανή Συνεδρία.

Ἡ Ἐπιτροπή Τύπου
τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας

*Ἡ Ἔκτακτη Σύγκλησις τῆς Ι.Σ.Ι.
τῆς 23.6.2010*

Συνῆλθε τήν Τετάρτη, 23 Ἰουνίου 2010, στή δεύτερη Ἔκτακτη Συνεδρία τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὑπό τήν Προεδρία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου, στήν Αἴθουσα Συνεδριῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας.

Μετά τήν προσευχή ἀνεγνώσθη ὁ Κατάλογος τῶν συμμετεχόντων Ἱεραρχῶν καί διεπιστώθη ή ἀπουσία τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Μαρωνείας καί Κομοτηνῆς κ. Δαμασκηνοῦ, Παραμυθίας, Φιλιατῶν καί Γηρομερίου κ. Τίτου, Καλαβρύτων καί Αἰγιαλείας κ. Ἀμβροσίου, Χίου, Ψαρῶν καί Οἴνουσσῶν κ. Διονυσίου, Νικοπόλεως καί Πρεβέζης κ. Μελετίου, Ἀργολίδος κ. Ἰακώβου, Κίτρους καί Κατερίνης κ. Ἀγαθονίκου, Μυτιλήνης, Ἐρεσσοῦ καί Πλωμαρίου κ. Ἰακώβου, Λήμνου κ. Ἱεροθέου, Γουμένισσης, Ἀξιουπόλεως καί Πολυκάστρου κ. Δημητρίου, Σάμου καί Ἰκαρίας κ. Εὐσεβίου, Σιδηροκάστρου κ. Μακαρίου, Ἐδέσσης, Πέλλης καί Ἀλμωπίας κ. Ἰωήλ, Αἰτωλίας καί Ἀκαρνανίας κ. Κοσμᾶ, Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως κ. Ἱερεμίου καί Τριφυλίας καί Ὀλυμπίας κ. Χρυσοστόμου.

Συνεσχίσθη σήμερα ή συζήτηση γιά τόν Κανονισμό «Κωδικοποιήσεις καί συμπλήρωσις διατάξεων περί λειτουργίας τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας Οἰκονομικῶν (Ε.Κ.Υ.Ο.)», ὁ ὁποῖος ψηφίσθη κατ' ἀρχήν καί ἀρχισε ή κατ' άρθρον ψήφισή του. Κατά τή σημερινή Συνεδρία διεξήχθη ἐδρῦτατη συζήτηση, στήν ὁποία τοποθετήθηκαν πολλοί Ἀρχιερεῖς καί τέλος ψηφίσθη ὁ ὑπόλοιπος Κανονισμός κατ' άρθρον καί

στό σύνολό του, μέ τίς ἀναγκαῖες διορθώσεις καί προσθήκες.

Μετά τήν ψήφιση τοῦ ανωτέρω Κανονισμοῦ ψηφίσθη καί κατ' ἀρχήν εξέταση τοῦ Κανονισμοῦ: «Περί συμπληρώσεως τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 165/2005 Κανονισμοῦ πρὸς σύστασιν ὀργανικῶν θέσεων παρὰ τῆ Διευθύνσει Ναοδομίας τῆς Ε.Κ.-Υ.Ο.», καί ἐν συνέχειᾳ ψηφίσθη ὁ Κανονισμός κατ' άρθρον καί στό σύνολό του, μέ τίς ἀναγκαῖες διορθώσεις καί προσθήκες.

Ἐπειτα ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἡλείας κ. Γερμανὸς ἀνέγνωσε τήν Εἰσήγησή του σχετικά μέ τήν ψήφιση τοῦ Κανονισμοῦ: «Περί ἀναθέσεως καί ἐκτελέσεως Ἐκκλησιαστικῶν Ἔργων».

Κατόπιν ή Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος συζήτησε καί ἐνέκρινε Κανονισμοὺς τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων.

Στή συνέχεια ή Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπικύρωσε τήν ἀπό 18 Ἰουνίου 2010 Ἀπόφαση τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου γιά τήν ἀποδοχή τῆς ὑποβληθείσης, διά τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καλαβρύτων καί Αἰγιαλείας κ. Ἀμβροσίου, παραιτήσεως τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπικόπου Κερνίτης κ. Προκοπίου ἀπό τῆς θέσεως βοηθοῦ Ἐπισκόπου παρὰ τῆ Ἱερᾶ Μητροπόλει Καλαβρύτων καί Αἰγιαλείας. Στήν διεξοδική συζήτηση ποὺ ἀκολούθησε, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Νικαίας κ. Ἀλέξιος ὑπέβαλε αἴτημα στό Σῶμα τῆς Ἱεραρχίας, ζητώντας θέση Βοηθοῦ Ἐπισκόπου, σύμφωνα μέ τόν Νόμο 1951/1991. Διεξήχθη ψηφοφορία, καί μέ ψήφους 41 ὑπέρ, ἐδόθη ή θέση τοῦ Βοηθοῦ Ἐπισκόπου στήν Ἱερὰ Μητρόπολη Νικαίας.

Ἀκολούθησε ή ψηφοφορία γιά τήν πλήρωση τῆς θέσεως Βοηθοῦ Ἐπισκόπου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Νικαίας, μέ τόν τίτλο τῆς πάλαι ποτε διαλαμφάσης Ἐπισκοπῆς Χριστιανουπόλεως.

Ἐπὶ συνόλου 51 ψηφισάντων ἔλαβαν:

1. Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Κερνίτης κ. Προκόπιος ψήφους 38,
2. Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμ. κ. Χρυσόστομος Παναγόπουλος ψῆφον 1,
3. Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμ. κ. Πολύκαρπος Δημητριάδης ψῆφον 0.

Εὐρέθησαν καί 8 λευκὲς καί 4 ἄκυρες ψῆφοι.

Βοηθός Ἐπίσκοπος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Νικαίας, μὲ τὸν τίτλο τῆς πάλαι ποτὲ διαλαμφάσης Ἐπισκοπῆς Χριστιανουπόλεως, ἐκλέγεται ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Κερνίτσης κ. Προκόπιος.

Ἡ Ἐπιτροπὴ Τύπου
τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας.

Νέα «Ἱεραποστολική» ἐκστρατεία

Γιὰ μία ἀκόμη φορά, ἡ νεοφανὴς προτεσταντικὴ ὀργάνωση «Ἑλληνικὴ Ἱεραποστολικὴ Ἐνωση» ἔχει προγραμματίσει μία νέα προσπλυτιστικὴ καλοκαιρινὴ ἐξόρμηση, τὸ χρονικὸ διάστημα 22-29 Ἰουλίου 2010 στοὺς νομοὺς Ἀρκαδίας καὶ Λακωνίας, μὲ τὴν ὀνομασία «Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ 3». Πρόκειται γιὰ μία ἀπὸ τὶς ἑκατοντάδες αἰρετικὲς ὁμάδες, ποὺ προέκυψαν ἀπὸ τὶς πολλαπλὲς διασπάσεις τοῦ Προτεσταντισμοῦ. Ὑπενθυμίζομε ὅτι ἡ ἐν λόγω νεοπροτεσταντικὴ ὀργάνωση, ὅπως ἡ ἴδια ἔχει δηλώσει, θεωρεῖ τὴν Ὁρθόδοξον Πίστην «πνευματικὰ δεσμὰ αἰώνων».

Μὲ ἀφορμὴ αὐτὸ τὸ γεγονός, τονίζομε ὅτι ἡ Ὁρθόδοξον Πίστην δὲν εἶναι χθεσινὸ κατασκευάσμα, δὲν ἀποτελεῖ ἰδεολόγημα μίας κινήσεως, ἀλλὰ εἶναι ἡ ἴδια ἡ Ἀποστολικὴ παρακαταθήκη (Γαλ. α' 11-12. Α' Κορ. ιε', 1-3). Γι' αὐτὴν τὴν πίστην ὁ ἀπόστολος Παῦλος τονίζει μὲ ἔμφαση στοὺς Γαλάτες: «Ἐὰν ἀκόμα καὶ ἄγγελος ἀπὸ τὸν οὐρανὸ κηρύξει σὲ σὰς ἄλλο εὐαγγέλιο διαφορετικὸ ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ σὰς κηρύξαμε, ἅς εἶναι ἀνάθεμα» (Γαλ. α' 8-9). Δηλαδή, μᾶς προτρῆπει νὰ μὴν ἀκοῦμε κανέναν ποὺ δὲν ἔχει σχέση μὲ τὴν Ὁρθόδοξον Πίστην.

Αὐτὴ τὴν πίστην ζοῦν καὶ διαφυλάττουν οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, ὡς μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, καὶ φυσικὰ δὲν ἔχουν ἀνάγκη νεοφανῶν προτεσταντικῶν ὀργανώσεων οὔτε προσκεκλημένων καὶ αὐτοχειροτονημένων «κηρῶν» ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου Τύπου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου)

Μ.Κ.Ο. Ἀλληλεγγύη

Βοήθεια στὴ Σερβία καὶ στὸ Κοσσυφοπέδιο

Τὸν Χρυσοῦν Σταυρὸν τοῦ Ἁγίου Σάββα Φω-

τιστοῦ τῶν Σέρβων ἀπένειμε τὸ Πατριαρχεῖο Σερβίας πρὸς τὴν Μ.Κ.Ο. «Ἀλληλεγγύη» τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἡ Ἀλληλεγγύη καὶ ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς τῆς Κωνσταντίνος Δήμτσας τιμήθηκαν γιὰ τὴν ἔμπρακτὴ ἀγάπη πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον Σερβικὴ Ἐκκλησία καὶ τὸν Σερβικὸ λαόν. Τὴν ἀνώτατη αὐτὴ τιμητικὴ διάκριση τοῦ Σερβικοῦ Πατριαρχείου παρέλαβε ὁ κ. Δήμτσας κατὰ τὴν πενθήμερη ἐπίσκεψη ποὺ πραγματοποιοῖσε κλιμάκιο τῆς Ὁργανώσεως στὴ Σερβία. Τὸ κλιμάκιο εἶχε συνάντηση μὲ τὸν Μακαριώτατο Πατριάρχην κ. Εἰρηναῖο καὶ μὲ τὸν Τοποτηρητὴ τοῦ Πατριαρχείου στὸ Κοσσυφοπέδιο Σεβ. Μητροπολίτη Μαυροβουνίου κ. Ἀμφιλόχιο. Γιὰ τοὺς Σέρβους τοῦ Κοσσόβου παρεδόθη βοήθεια 7 τόνων ἀποτελούμενη ἀπὸ τρόφιμα, ἐνδύματα καὶ φάρμακα, ἡ ὁποία συγκεντρώθηκε σὲ συνεργασία μὲ τὴν Ἱερὰ Μητρόπολη Νεαπόλεως καὶ Σταυρουπόλεως.

Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν

Τὰ ὀνομαστήρια τοῦ Μακαριωτάτου

Στὶς 15 Ἰουνίου, ἡμέρα μνήμης τοῦ Ἁγίου Ἱερωνύμου του Πενταγλώσσου, ἔορτασε τὰ ὀνομαστήριά του ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος. Κατὰ τὴν παραμονὴ ἐτελέσθη ὁ πανηγυρικὸς Ἑσπερινὸς στὸν Ἱερό Ναὸ τῆς Ἁγίας Εἰρήνης ὁδοῦ Αἰόλου μὲ τὴ συμμετοχὴ Ἱεραρχῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, κληρικῶν τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καὶ πλήθους πιστῶν. Στὴ συνέντευξη ὁ Μακαριώτατος δέχθηκε τὶς εὐχὲς γιὰ τὴν ὀνομαστικὴν του ἑορτὴν στὸν Ναὸ καὶ στὰ Γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

Ὁ Μακαριώτατος γιὰ τὸ ἀποτρόπαιο ἔγκλημα στὸ Ὑπουργεῖο Προστασίας τοῦ Πολίτη

«Μὲ βαθύτατη θλίψη, εὐρισκόμενος στὴν Καπαδοκία, πληροφοροῦμαι τὸ χθεσινὸ ἀποτρόπαιο ἔγκλημα, τὸ ὁποῖο καὶ καταδικάζω ἀπερίφραστα. Ὀλόψυχα δὲ ἐκφράζω τὴν συμπαράστασή μου στὴν οἰκογένεια τοῦ ἀστυνομικοῦ ὑποδιευθυντοῦ Γιώργου Βασιλάκη ποὺ ἔπεσε κατὰ τὴν ἐπιτέλεση τοῦ καθήκοντος.

Σὲ αὐτὲς τὶς σκληρὲς ὥρες τέτοια ὀδυνηρὰ γεγο-

νότα θά πρέπει νά μᾶς φέρουν πιό κοντά στό ὁμόφυχο καί ὄμαιο τοῦ Γένους μας. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι δίπλα στόν ἀνθρώπινο πόνο καί προσευχή Τῆς εἶναι ἡ εἰρήνη καί γαλήνη στήν κοινωνία μας».

Ἱερὰ Μητρόπολις Σύρου

*Θεία Λειτουργία
στis Κατακόμβες τῆς Μῆλου*

Τό Σάββατο 29.5.2010 καί τήν Κυριακή τῶν Ἁγίων Πάντων (30.6.2010) ἔλαβαν χώραν στήν Ἱερὰ Νῆσο Μῆλο λειτουργικές καί πνευματικές ἐκδηλώσεις, διότι ἡ ἑορτή τῶν Ἁγίων Πάντων ἔχει ὀρισθεῖ ὡς ἡ ἐπίσημη ἡμέρα Ἑορτῆς τῶν Κατακομβῶν. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σύρου κ. Δωρόθεος, κατόπιν ἐνεργειῶν τοῦ ὁποῦ ἡ Μῆλος ἀνεκκρόχθη Ἱερὰ Νῆσος, ἐτέλεσε ἐπιμνημόσυνη δέσπη στόν χώρο τοῦ παλαιοχριστιανικοῦ ταφικοῦ μνημεῖου τῶν Κατακομβῶν. Τό μοναδικό αὐτό μνημεῖο εἶναι ἐπισκέψιμο ἀπό τίς 18 Φεβρουαρίου καί ἤδη παρατηρεῖται αὔξηση τοῦ προσκυνηματικοῦ τουρισμοῦ στό νησί.

Ἱερὰ Μητρόπολις Χαλκίδος

*Ὁ Πανηγυρικός ἑορτασμός
τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ρώσου*

Στίς 26 καί 27 Μαΐου τ.ἔ. ἑορτάσθηκε πανηγυρικῶς ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ρώσου, τὸ ἄφθαρτο Λείψανο τοῦ ὁποῦ φυλάσσεται στό Προκόπιον Εὐβοίας. Πολλοὶ νέοι ἤλθαν πεζοπορώντας ἐπὶ 50 χιλιόμετρα ἀπὸ τὴ Χαλκίδα μέχρι τὸ Ἱερό Προσκύνημα γιά νά τιμήσουν καί νά προσκυνήσουν τὸν Ἅγιο. Στὴν ἑφεινὴ ἑορτὴ προεξῆρχε ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος καί συμμετεῖχαν οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολίτες Καρυστίας καί Σκύρου κ. Σεραφεῖμ, Ἐδέσσης, Πέλλης καί Ἀλμωπίας κ. Ἰωήλ, Νεαπόλεως καί Σταυρουπόλεως κ. Βαρνάβας, Δράμας κ. Παῦλος, Σισανίου καί Σιατίστης κ. Παῦλος, Κορίνθου κ. Διονύσιος, Ἰλίου, Ἀχαρνῶν καί Πετροπολεως κ. Ἀθναγόρας καί ὁ ἐπικώριος Μητροπολίτης Χαλκίδος, Ἰστιαίας καί Βορείων Σποράδων κ. Χρυσόστομος. Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς Λιτα-

νείας τοῦ Ἱεροῦ Σκηνώματος τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου στοὺς δρόμους τοῦ Προκοπίου ὁ Μακαριώτατος κήρυξε τὸν θεῖο λόγο, κάνοντας ἀναφορά καί στοὺς εὐσεβεῖς Προκοπιεῖς, οἱ ὁποῖοι ἔφεραν ἀπὸ τὴν Καπαδοκία τὸ Λείψανο τοῦ Ὁσίου.

Ἱερὰ Μητρόπολις Δημητριάδος

Διεθνὲς Θεολογικὸ Συνέδριο

Στίς 4, 5 καί 6 Ἰουνίου τ.ἔ. ἔλαβαν χώραν στόν Βόλο οἱ ἐργασίες τοῦ Διεθνοῦς Συνεδρίου μὲ θέμα «Νεοπατερικὴ σύνθεση ἢ «Μεταπατερικὴ Θεολογία; Τὸ αἷτημα τῆς θεολογίας τῆς συνάφειας στήν Ὁρθοδοξία», τὸ ὁποῖο διοργάνωσε ἡ Ἀκαδημία Θεολογικῶν Σπουδῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δημητριάδος. Τὸ Συνέδριο διοργανώθηκε σὲ συνεργασία μὲ τὸ Πρόγραμμα Ὁρθοδόξων Σπουδῶν τοῦ Fordham University τῆς Νέας Ὑόρκης, τὴν Ἔδρα Ὁρθοδόξου Θεολογίας τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Μύνστερ Γερμανίας καί τὸ Ρουμανικὸ Ἰνστιτοῦτο Διορθοδόξου, Διαχριστιανικοῦ καί Διαθρησκευτικοῦ Διαλόγου τῆς πόλεως Κλουζ-Ναπόκα. Εἰσηγήσεις παρουσίασαν κορυφαῖοι Ὁρθόδοξοι θεολόγοι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καί τὸ ἔξωτερικό. Τὸ Συνέδριο ἐντάσσεται στό πλαίσιο τοῦ ἐφεινουῦ προγράμματος τῆς Ἀκαδημίας μὲ γενικὸ θέμα: Ἡ Ὁρθοδοξία σὺν 21ο αἶωνα.

Ἱερὰ Μητρόπολις Νέας Σμύρνης

*Φιλοξενία τοῦ Περιφερειακοῦ
Φεστιβάλ Νεολαίας*

Στίς 8 καί 9 Μαΐου τ.ἔ. ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Νέας Σμύρνης φιλοξένησε τὸ Περιφερειακὸ Φεστιβάλ Νεολαίας ὑπὸ τὸν τίτλο «Κάτω ἀπ' τὸν ἴδιο οὐρανό», τὸ ὁποῖο διοργάνωσε ἡ Ὑποεπιτροπὴ Καλλιτεχνικῶν Ἐκδηλώσεων τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς Χριστιανικῆς Ἀγωγῆς τῆς Νεότητος. Οἱ ἐκδηλώσεις πραγματοποιήθηκαν στό Πνευματικὸ Κέντρο τῆς Ἐνορίας Κοιμήσεως Θεοτόκου Ἁνω Καλαμακίου, τὴν δὲ πρώτη ἐκδήλωση τίμησε μὲ τὴν παρουσία του ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος. Συμμετεῖχαν νέοι καί νέες ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν καί τίς Ἱερὰς Μητροπόλεις Θηβῶν καί Λεβαδείας, Ἰλίου, Ἀχαρνῶν καί Πε-

τρουπόλεως, Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμπτου, Κηφισίας, Ἀμαρουσίου καὶ Ὠρωποῦ, Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς, Νέας Σμύρνης, Νικαίας, Πειραιῶς, Σύρου, Τήνου, Ἀνδρου Κέας καὶ Μήλου, Ὑδρας, Σπετσῶν καὶ Αἰγίνης, Φθιώτιδος καὶ Χαλκίδος. Προσφωνῶν τοὺς νέους ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Νέας Σμύρνης κ. Συμεὼν ὑπογράμμισε μεταξὺ ἄλλων τὰ ἑξῆς:

«Συνάντηση ἐπὶ τὸ αὐτό, κάτω ἀπὸ τὸν ἴδιον οὐρανό, τῶν παιδιῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν στελεχῶν τοῦ νεανικοῦ τῆς ἔργου ἐκφράζει τὴν ἐνότητα, τὴν κοινωνία, τὴν ἀδελφικὴ ἀγάπη ὄλων μας. Ἐκφράζει αὐτὸ πὸ ἐῖναι στὴ φύση τῆς ἡ Ἐκκλησία: Ὅτι ἕνα σῶμα, τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Μία οἰκογένεια, ἡ οἰκογένεια τῶν παιδιῶν τοῦ Θεοῦ».

Ἱερὰ Μητρόπολις Γλυφάδας

Πραγματοποιήθηκε ἡ 7η Ἑορτὴ τῶν Παιδιῶν

Στὴν πλατεία Σμύρνης τοῦ Δήμου Ἑλληνικοῦ πραγματοποιήθηκε στὶς 13.6.2010 ἡ 7η ἑορτὴ τῶν Παιδιῶν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Γλυφάδας. Τὰ παιδιά μὲ τοὺς γονεῖς τους μποροῦσαν νὰ ἐπισκεφθοῦν τὰ ἐκθέματα 37 περιπτέρων καὶ νὰ παρακολουθήσουν πολιτιστικὰ δρώμενα ὅπως μουσική, παραδοσιακοὺς χοροὺς, κουκλοθέατρο, θεατρικὰ σκέτες, καὶ κινηματογράφο. Παρέστησαν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Γλυφάδας κ. Παῦλος, οἱ κληρικοί καὶ οἱ κατηχητὲς τῆς Μητροπόλεως καὶ πλῆθος κόσμου.

Ἱερὰ Μητρόπολις Κορίνθου

Δ' Κορίνθου Παύλεια

Μὲ ἰδιαίτερη λαμπρότητα ἑορτάστηκε κι ἐφέτος ἡ μνήμη τοῦ Ἀποστόλου Παύλου στὸν Ἱ. Καθεδρικό Ναό, πὸ ἐ τιμᾶται στὸ ὄνομά Του, στὴν Κόρινθο.

Τὸ βράδυ τῆς 28ης Ἰουνίου καὶ ὥρα 7.00 μ.μ. ἐτελέσθη ὁ Μέγας Συνοδικὸς Πολυαρχιερατικὸς Ἑσπερινὸς προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου πλαισιουμένου ὑπὸ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Γουμενίσσης, Ἀξιούπολεως καὶ Πολυκάστρου κ. Δημητρίου, Ξάνθης καὶ Περιθεωρίου κ. Παντελεήμονος, Ναυπάκτου

καὶ Ἀγ. Βλασίου κ. Ἱεροθέου, Ἐλασσῶνος κ. Βασιλείου, Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων κ. Κυρίλλου, Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης κ. Εὐσταθίου, Ἱεραπύτνης καὶ Σπείας κ. Εὐγενίου (τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κρήτης), Χαλκίδος, Ἰστιαίας καὶ Βορείων Σποράδων κ. Χρυσοστόμου, Ζικνῶν καὶ Νευροκοπίου κ. Ἱεροθέου καὶ τοὺς Θεοφ. Ἐπισκόπους Μαραθῶνος κ. Μελίτωνος, Ρεντίνης κ. Σεραφεῖμ, Ἀνδρούσης κ. Θεοκτίστου, Ὠλένης κ. Ἀθανασίου καὶ βεβαίως τοῦ Ποιμενάρχου μας κ. Διονυσίου, ὁ ὁποῖος προσφώνησε τὸν Μακαριότατο τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμο, εὐχαριστώντας τόσο αὐτὸν ὅσον καὶ τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἀρχιερεῖς, οἱ ὁποῖοι ἀψήφισαν κόπους καὶ ἔφθασαν ἐδῶ νὰ τιμήσουν τὴν Ἑορταστικὴ Ἐκδηλώσεις πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ὑπὸ τὸν τίτλον «Δ' Κορίνθου Παύλεια». Στὴν συνέχεια τὸν Θ. Λόγο κήρυξε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Γουμενίσσης, Ἀξιούπολεως καὶ Πολυκάστρου κ. Δημήτριος, ἀναφερόμενος στὸν Ἀπόστολο τῶν Ἑθνῶν Ἅγιο Παῦλο καὶ στὴν προσφορὰ του στὸν Χριστιανισμό. Ἀκολούθησε ἀνὰ τὴν ὁδοὺς τῆς πόλεως ἡ πάνδημος Ἱερὰ Λιτάνευσις τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνας τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, φερομένης ἐπὶ στρατιωτικοῦ ὀχήματος, πὸ εὐγενῶς παρεχώρησε τὸ ὄνομα Σύνταγμα Πεζικοῦ, μὲ τὴν φροντίδα τοῦ Ἀνώτερου Διοικητοῦ Φρουρᾶς Κορίνθου Ταξίαρχου κ. Παν. Κουτσιανόπουλου καὶ ἐπὶ τῶν χειρῶν τῶν μοναστικῶν ἀδελφοτήτων τῶν Ἱερῶν Λειψάνων τῶν Ἀγίων: Ἀποστόλου Ἰάσονος, τοῦ ἐν Ἀγίου Σωφρονίου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων, Ἀγ. Μακαρίου Ἀρχιεπισκόπου Κορίνθου, Ἱερομάρτυρος Βλασίου, Ἱερομάρτυρος Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου, Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, Ὁσίων Παταπίου, Νίκωνος καὶ Ὑπομονῆς τὰ ὁποῖα φυλάσσονται εἰς τὴν Ἱ. Μονὴς τῆς Μητροπόλεως.

Στὴν προσφώνηση τοῦ ἐπιχωρίου Μητροπολίτου καὶ μετὰ τὴν Λιτανεῖα ἀντιφώνησε ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος ἀναφερόμενος στὸν περίφημο Ὕμνο τῆς Ἀγάπης, πὸ ἀπύθυνε στοὺς Κορινθίους ὁ Μέγας Ἀποστολὸς μας στὴν Ἀ' Ἐπιστολὴ του.

Τὴν ἡμέρα τῆς ἑορτῆς, τὴν 29ην Ἰουνίου, τὸ

πρωί στην Ίερά Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου χοροστάτησε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ίεραπότνης καὶ Σπείας κ. Εὐγένιος, ἐνῶ τῆς Θείας Λειτουργίας προέστη ὁ Σέβ. Μητροπολίτης Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης κ. Εὐστάθιος, συνιερουργούντων τῶν Σεβ. Ἀρχιερέων Χαλκίδος, Ἰστιαίας καὶ Βορείων Σποράδων κ. Χρυσοστόμου, Ζιχνῶν καὶ Νευροκοπίου κ. Ἱεροθέου, Ἰλίου, Ἀχαρνῶν καὶ Πετρούπολεως κ. Ἀθηναγόρου, καὶ τῶν Θεοφ. Ἐπισκόπων Μαραθῶνος κ. Μελίτωνος, Ρεντίνης κ. Σεραφεῖμ, Ἀνδρούσης κ. Θεοκτίστου καὶ Ὡλένης κ. Ἀθανασίου ὡς καὶ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου μᾶς κ. Διονυσίου.

Λόγους οἰκοδομῆς στὸ Χριστεπώννυμο πλήρωμα, ποὺ εἶχε κατακλύσει τὸν εὐμεγέθη Καθεδρικό Ναὸ τοῦ Ἀποστόλου, ἀπύθνηε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης κ. Εὐστάθιος ἀναφερόμενος στὴν ἀσύγκριτο προσφορά τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν καὶ πολιούχου τῆς Κορίνθου Χριστοκέρυκος Παύλου.

Θεολογικά καὶ Ἐπιστημονικά Χρονικά

Νέος Κοσμήτωρ στὴ Θεολογικὴ Σχολὴ Θεσσαλονίκης

Νέος Κοσμήτωρ στὴ Θεολογικὴ Σχολὴ Θεσσαλονίκης ἐξελέγη ὁ κ. Μιχαὴλ Τρίτος, Καθηγητὴς τοῦ Τμήματος Ποιμαντικῆς καὶ Κοινωνικῆς Θεολογίας. Διαδέχεται τὸν κ. Ἰωάννη Κογκούλη, ὁ ὁποῖος ἀποχωρεῖ ἀπὸ τὴν Κοσμητεία στὶς 31.8.2010. Ὁ κ. Μ. Τρίτος γεννήθηκε στὸ Μέτσοβο τὸ 1950. Σπούδασε Θεολογία καὶ Φιλολογία στὴν Ἀθήνα καὶ Βαλκανικὲς σπουδὲς στὴ Γερμανία. Διδάσκει τὸ γνωστικὸ ἀντικείμενο «Ἱστορία καὶ σύγχρονη κατάσταση τῶν Σλαβικῶν καὶ λοιπῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν». ἔχει συγγράψει πολλὲς μελέτες καὶ ἔχει εἰδικευθεῖ στὴν ἔρευνα τοῦ ἔργου τοῦ Ἁγίου Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ καὶ στὸ πρόβλημα τῆς Σχισματικῆς Ἐκκλησίας τῶν Σκοπίων.

ΔΙΟΡΘΟΔΟΞΑ ΚΑΙ ΔΙΑΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑ

Οικουμενικὸν Πατριαρχεῖον

*Ἐπίσκεψη τοῦ Πατριάρχου
σὴν Ἐκκλησίᾳ τῆς Φιλλανδίας*

Στὶς 11 Ἰουνίου τ.ἔ., ἡμέρα τῶν ὀνομαστηρίων του, ὁ Παναγιώτατος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος ἄρχισε τὴν ἐπίσημη ἐπίσκεψή του σὴν Ὁρθόδοξῃ Ἐκκλησίᾳ τῆς Φιλλανδίας. Στὸ ἀεροδρόμιο Γιόενσου τὸν Παναγιώτατο ὑπεδέχθη ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Φιλλανδίας κ. Λέων, ὁ Μητροπολίτης Ἑσθονίας κ. Στέφανος, Ἱεράρχες καὶ κληρικοὶ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν καὶ χορωδία μικρῶν παιδιῶν. Ὁ κ. Βαρθολομαῖος ἦταν κεντρικὸς ὁμιλητὴς στὸ Συνέδριο μὲ τίτλο «Ἐκκλησία - ἡ Ἐλπίδα τῆς Δημιουργίας». Στὴν ὁμιλία του, μεταξὺ ἄλλων ὑπεγράμμισε ὅτι ἡ Πίστη καὶ εἰδικότερα ὁ ρόλος τῆς Ἐκκλησίας μπορεῖ νὰ ἀποδειχθεῖ ἕνας ἰσχυρὸς καὶ βέβαιος «σύμμαχος» στὶς προσπάθειες νὰ ἀντιμετωπισθοῦν παγκόσμια ζητήματα, ὅπως ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ εἰρήνη, ἡ θρησκευτικὴ ἀνεκτικότητα καὶ ὁ διαθρησκευτικὸς διάλογος καθὼς ἐπίσης καὶ ἡ φτώχεια καὶ ἡ μόλυνση τοῦ περιβάλλοντος. Ἀκολουθῶν ὁ Παναγιώτατος ἐγκαινίασε τὸ Ὁρθόδοξο Πολιτιστικὸ Κέντρο καὶ ἐξῆρε τὸ ἐνδιαφέρον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Φιλλανδίας γιὰ τὴν προώθηση τῶν Θεολογικῶν Γραμμάτων.

Θεία Λειτουργία σὴν Παναγία Σουμελά

Γιὰ τὴν πρώτη Θεία Λειτουργία μετὰ τὸ 1922, ἡ ὁποία πρόκειται νὰ τελεσθεῖ στὶς 15 Αὐγούστου τ.ἔ. σὴν Ἱερᾷ Μονῇ Παναγίας Σουμελά Τραπεζοῦντος, μίλησε στὶς 10.6.2010 στὸν Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὁ Πρωτοπρ. Δοσίθεος Ἀναγνωστόπουλος, Διευθυντὴς τοῦ Γραφείου Τύπου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Ὁ π. Δοσίθεος ὑπενθύμισε ὅτι ὁ Παναγιώτατος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος ὑπέβαλε αἴτηση τὸν Ἀπρίλιο στὸ Ὑπουργεῖο Πο-

λιτισμοῦ τῆς Τουρκίας καὶ στὶς 6.6.2010 ἔλαβε θετική ἀπάντηση, μὲ τὴν ὁποία τοῦ παρέχεται ἡ ἄδεια νὰ λειτουργεῖ μία φορὰ τὸν χρόνον, στὶς 15 Αὐγούστου, σὴν ἱστορικῇ Μονῇ. Ὁ π. Δοσίθεος ἐξέφρασε τὴν χαρὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ τῶν συνεργατῶν του γι' αὐτὴ τὴν εὐχάριστη ἐξέλιξη. Κατὰ δημοσιογραφικὰς πληροφορίες ἀναμένεται ἡ προσέλευση χιλιάδων Ποντίων ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν Ἀπόδημο Ἑλληνισμό.

Τὸ Εὐρωπαϊκὸ Δικαστήριον δικαίωσεν τὸ Πατριαρχεῖον

Ὁ Παναγιώτατος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος εὐρισκόμενος στὴ Φιλλανδία ἐνημερώθηκε σχετικὰ μὲ τὴν ἀπόφαση τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Δικαστηρίου Δικωμάτων τοῦ Ἀνθρώπου, μὲ τὴν ὁποία ἐπιστρέφεται στὸ Πατριαρχεῖον ἡ ἰδιοκτησία καὶ ἡ διοίκηση τοῦ Ὁρφανοτροφείου τῆς Πριγκίπου. Ὁ κ. Βαρθολομαῖος ἐξέφρασε τὴν ἱκανοποίηση καὶ τὴ συγκίνησίν του γιὰ τὴν ἀπόδοση δικαιοσύνης. Εὐχάηθηκε δὲ καὶ στὰ ἄλλα θέματα, στὰ ὁποία ἀδικήθηκαν ἀπὸ τὸ τουρκικὸ κράτος τὸ Πατριαρχεῖον καὶ ἡ Ὁμογένεια, «νὰ ὑπάρξει δικαίωσις καὶ ἀποκατάστασις». Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης εὐχαρίστησε τὰ μέλη τοῦ ΕΔΔΑ, τοὺς δικηγόρους ποὺ ὑπερῆσπισαν τὸ Πατριαρχεῖον, τὸ Νομικὸ Συμβούλιον τοῦ Πατριαρχείου, τὴν Ἐφορεία τοῦ Ὁρφανοτροφείου καὶ ὄλους ὅσοι συνέβαλαν σ' αὐτὸ τὸ αἴσιο ἀποτέλεσμα.

Νέος Πολιτικὸς Διοικητὴς τοῦ Ἁγίου Ὑδρους

Τὴν Κυριακὴ 13 Ἰουνίου τ.ἔ. ἐγίνε στὶς Καρυὲς ἡ ἐπίσημη τελετὴ ἐγκαταστάσεως τοῦ νέου Πολιτικοῦ Διοικητοῦ τοῦ Ἁγίου Ὑδρους κ. Ἀρίστου Κασμίρογλου. Ὁ κ. Κασμίρογλου εἶναι δικηγόρος καὶ ἐπὶ πολλὰ ἔτη διετέλεσε Ἀναπληρωτὴς Πολιτικὸς Διοικητὴς τῆς Ἀθωνικῆς Πολιτείας.

Ἐχει ἐπίσης διατελέσει Διευθυντὴ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ὁ νέος Διοικητὴς ζήτησε συγκινημένος τὴν εὐλογία τῶν Ἀγιορειτῶν πατέρων καὶ διαβεβαίωσε ὅτι θὰ ὑπηρετήσει ὡς διακονητὴς καὶ θὰ ἐργασθεῖ γιὰ τὴν προώθηση τῶν δικαίων αἰτημάτων τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος. Μετὰ τὴ Δοξολογία στὸν Ναὸ τοῦ Πρωτάτου τὸν κ. Κασμίρογλου προσεφώνησε ὁ Πρωτεπιστάτης Γέρον Συμεὼν Διονυσιάτης. Ὁ Γέρον Συμεὼν χαρακτήρισε τὸν νέο Διοικητὴ ὡς «πραγματικὸ Ἀγιορεῖτη δίπλα στοὺς ἀγιορεῖτες». Τὴν Κυβέρνηση ἐξεπροσώπησε ὁ Ὑφυπουργὸς Ἑσωτερικῶν κ. Μᾶρκος Μπόλαρης.

Πανηγυρικό Συλλεῖτουργο στὴν Καπαδοκία

Σὲ συγκινησιακὰ φορτισμένο κλίμα τελέστηκε τὴν Κυριακὴ 28 Ἰουνίου στὸ Ναὸ τῶν Ἁγίων Θεοδώρων Μαλακωπῆς στὴν Καπαδοκία Πανηγυρικό Συλλεῖτουργο, προεξάρχοντος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Βαρθολομαίου καὶ τῆ συμμετοχῆ τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Θεοδώρου καὶ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου. Στὸ συλλεῖτουργο συμμετείχαν, ἐπίσης, ὁ Μητροπολίτης Βολοκολάμσκ Ἰλαρίωνας, ὁ ὁποῖος ἐκπροσωπεῖ τὸν Πατριάρχου Μόσχας Κύριλλο, καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κομάνων Γαβριήλ, Πατριαρχικὸς Ἐξαρχος τῶν ἐν Δυτικῇ Εὐρώπῃ Ὁρθόδοξων Παροικιῶν Ρωσικῆς Παραδόσεως.

Γιὰ πρώτη φορὰ μετὰ ἀπὸ πολλὰ δεκαετίες τελέστηκε στὸν Ναὸ τῶν Ἁγίων Θεοδώρων συλλεῖτουργο, παρουσία Ἱεραρχῶν, κληρικῶν, μοναχῶν καθὼς καὶ ἑκατοντάδων πιστῶν ποὺ πραγματοποιοῦν προσκυνηματικὴ ἐπίσκεψη στὴν Καπαδοκία. Στὴν ὁμιλία τοῦ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἀναφέρθηκε στὸ ἐτήσιο προσκύνημά του στὸν ἱστορικὸ αὐτὸ τόπο Ἁγίων καὶ μαρτύρων καὶ κάλεσε τοὺς Καπαδόκες νὰ μὴ ξεχνοῦν τὴν γῆ τῶν πατέρων τους.

Ὁ Μακαριώτατος κ. Ἱερώνυμος εἶπε, μεταξὺ ἄλλων, στὴν ὁμιλία του ὅτι οἱ ἄψυχες πέτρες τῆς Καπαδοκίας μιλοῦν καὶ φέρνουν μπροστὰ μας τοὺς προγόνους μας ποὺ δημιούργησαν ποὺ προσευχήθηκαν στὶς ἀγιογραφίες καὶ τοὺς Ναοὺς τῆς. «Σὲ μία ἐποχὴ πονεμένη, οἱ ἄνθρωποι πρέπει

νὰ ζοῦν ἐνωμένοι, νὰ ζοῦν ἐν εἰρήνῃ», ἦταν ἡ εὐχὴ ποὺ ἐξέφρασε ὁ Μακαριώτατος ὀλοκληρώνοντας τὴν ὁμιλία του.

Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας

Κριτικὴ γιὰ τὴ διδασκαλία τοῦ Δαρβινισμοῦ

Ἐκκληση νὰ τερματισθεῖ στὰ σχολεῖα τὸ μονοπώλιο τῆς διδασκαλίας τῶν θεωριῶν τοῦ Δαρβίνου ἀπύθυνε ἡ Ρωσικὴ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ὑποστηρίζοντας ὅτι πρέπει παραλλήλως νὰ διδάσκεται καὶ ἡ Χριστιανικὴ ἀποψη περὶ τοῦ θέματος. Πρέπει νὰ μείνει στὸ παρελθόν «τὸ μονοπώλιο τοῦ Δαρβινισμοῦ καὶ ἡ παραπλανητικὴ ἰδέα ὅτι ἡ ἐπιστὴμη γενικὰ ἀντιφάσκει πρὸς τὴ θρησκεία», ὑπογράμμισε σὲ πρόσφατη ὁμιλία του ὁ Ἐπίσκοπος Βολοκολάμσκ Ἰλαρίων καὶ προσέθεσε ὅτι «ἡ θεωρία τοῦ Δαρβίνου παραμένει θεωρία» καὶ ὅτι οἱ μαθητὲς πρέπει νὰ γνωρίζουν καὶ ἄλλες θεωρίες. Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία στὴ Ρωσία θεωρεῖ ὅτι ὁ Δαρβινισμὸς ἐντάχθηκε στὸ σχολικὸ πρόγραμμα ἀπὸ τὸ Σοβιετικὸ καθεστῶς γιὰ νὰ προκαλεῖται ἀντιπαράθεση πρὸς τὴ Χριστιανικὴ διδασκαλία.

Ἐκκλησία τῆς Ρουμανίας

Ἀπονομὴ παρασήμου σὲ Ἑλλῆνα Πρωτοψάλτη

Τὸ ἀνώτατο παράσημο τῆς Ρουμανικῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας ἀπένευμε ὁ Μακαριώτατος Πατριάρχης κ. Δανιὴλ στὸν Ἑλλῆνα Πρωτοψάλτη Θεόδωρο Βασιλικό. Ἡ ἐκδήλωση πραγματοποιήθηκε στὶς 27 Μαΐου στὸ Βουκουρέστι ὅπου εἶχε προσκληθεῖ ὁ κ. Βασιλικός. Ὑπὸ τὴ διεύθυνση τοῦ τιμωμένου Πρωτοψάλτου παρουσιάσθηκε ἐνώπιον 4000 ἀκροατῶν μονοφωνικὴ Συμφωνία Βυζαντινῆς Ἐκκλησιαστικῆς Μουσικῆς. Στὴν περὶ γαμνὴν, ἡ ὁποία συνοδεύει τὸ παράσημο ἀναγράφεται ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρουμανίας τιμᾷ τὸν Θ. Βασιλικὸ γιὰ τὴν ἐπὶ μισὸ αἰῶνα προσφορά του στὴ διάδοση καὶ ἐξάπλωση τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς παγκοσμίως. Ἀξίζει νὰ σημειωθεῖ ὅτι τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο ἔχει τιμήσει τὸν Θ. Βασιλικὸ μὲ τὸν τίτλο τοῦ Ἀρχοντος Μουσικοδιδασκάλου τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας.

Ἐκκλησία Κύπρου

Λειτουργία σὴν κατεχόμενῃ Μονὴ τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα

Στὶς 11 Ἰουνίου ἡ Ἐκκλησία τῆς Κύπρου τίμησε τὴ μνήμη τοῦ ἴδρου τοῦ τῆς Ἀποστόλου Βαρνάβα μὲ Θεία Λειτουργία, ἡ ὁποία τελέσθηκε σὴν κατεχόμενῃ Ἱερᾷ Μονῇ Ἀποστόλου Βαρνάβα κοντὰ σὴν Ἀμμόχωστο. Οἱ τουρκικὲς Ἀρχεὲς ἔχουν μετατρέψει τὴ Μονή, δίπλα σὴν ὁποία εὐρίσκεται ὁ τάφος τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα, σὲ μουσεῖο ἐκκλησιαστικῶν εἰκόνων. Ἡ Θεία Λειτουργία τελέσθηκε σὲ κλίμα ἔντονης συγκινήσεως ἀπὸ τὸν Σεβ. Μητροπολίτη Κωνσταντίας-Ἀμμοχώστου κ. Βασίλειο, συλλειτουργοῦντος τοῦ Ἡγουμένου τῆς Μονῆς Ἀρχιμ. Γαβριήλ. Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου κ. Χρυσόστομος ἀποκάλυψε ὅτι ὅλοι οἱ πρεσβευτὲς τῶν χωρῶν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως πιέζουν τὶς κατοικικὲς δυνάμεις ὥστε νὰ ἐπαναλειουργήσει τὸ μοναστήρι καὶ νὰ ἀποδοθεῖ σὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Κύπρου. Στὴ Λευκωσία πραγματοποιήθηκε Ἀρχιερατικὸ Συλλεῖτουργο στὸν Ναὸ τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα προεξάρχοντος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χρυσόστομου.

Ἐκκλησία Ἀλβανίας

Ἀρχιεπίσκοπος Τιράνων Ἀναστάσιος: Πιστεύουμε στὰ θαύματα!

Τὴν εὐχὴ ὅπως ὁ Θεὸς συντομεύσει τὸ χρόνο τῆς ἀναμονῆς γιὰ πραγματοποίηση τῶν ὀνείρων καὶ τῶν εὐχῶν τοῦ κυπριακοῦ λαοῦ καὶ τὸ συντομότερο νὰ ἔχουμε τὴν εὐχάριστη ἐξέλιξη τῆς λύσης τοῦ Κυπριακοῦ, πού ὅλοι ποθοῦν καὶ λαχταροῦν, ἐξέφρασε στὶς 16.6.2010 ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Τιράνων, Δυρραχίου καὶ πάσης Ἀλβανίας Ἀναστάσιος κατὰ τὴν ἀφιξή του σὴν Κύπρο.

Πρόσθεσε πὼς εἶχε τὴ χαρὰ νὰ βρῆται σὴν Κύπρο πρὶν ἀπὸ δύο χρόνια ὅταν εἶχε πραγματοποιήσει τὴν ἐπίσημη ἐπίσκεψή της «ἡ ἀντιπροσωπεία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀλβανίας σὴν Ἁγιοτόκο Κύπρο καὶ πήραμε καινούργια δύναμη καὶ νέα

ἐμπνευση. Αὐτὴ τὴν φορὰ εἶναι περισσότερο τὸ Πανεπιστήμιο πού ἔχει τὴν πρωτοβουλία», εἶπε καὶ εὐχαρίστησε τὸν πρῦταν, τοὺς ἀντιπροσβάνεις, τοὺς κοσμήτορες καὶ τοὺς καθηγητὲς τοῦ Πανεπιστημίου Κύπρου «γιὰ τὴν ὁμόφωνη τιμητικὴ ἀπόφασή τους νὰ μὲ ἀναγορεύσουν διδάκτορα τοῦ Πανεπιστημίου».

Ὁ Μακαριώτατος εἶπε ἀκόμα ὅτι κάθε φορὰ πού ἔρχεται σὴν Κύπρο γυρίζει αὐτόματα στὰ νεανικά του χρόνια «ὅταν τρέχαμε στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν ὡς φοιτητὲς, μιλώντας γιὰ τὴν ἐλευθερία τῆς Κύπρου. Ὑστερα πάλι, ὅταν ἔγινε καθηγητὴς, πού εἶχαμε κάνει τὴν Ἐπιτροπὴ Συμπαράστασης στὸν κυπριακὸ ἀγώνα», πρόσθεσε Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Τιράνων εἶπε ἀκόμα ὅτι «πιστεύουμε στὰ θαύματα, ἀκόμα καὶ ὅταν τὰ πράγματα ὅλα φαίνονται ἀντίθετα, καὶ μὲ ὅλη τὴν καρδιά θὰ ἤθελα καὶ πάλι νὰ εὐκνηθῶ ὅσο τὸ δυνατόν ὁ Θεὸς νὰ συντάμει τὸ χρόνο αὐτῆς τῆς ἀναμονῆς καὶ νὰ ἔχουμε τὸ συντομότερο αὐτὴ τὴν εὐχάριστη ἐξέλιξη πού ποθοῦμε καὶ λαχταροῦμε».

Τὸ Πανεπιστήμιο Κύπρου τίμησε τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ἀναστάσιο

Στὶς 19.6.2010 τὸ Πανεπιστήμιο Κύπρου τίμησε τὸν Μακαριώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀλβανίας κ. Ἀναστάσιο μὲ τὴν ἀναγόρευσή του σὲ Ἐπίτιμο Διδάκτορα τῆς Σχολῆς Κοινωνικῶν Ἐπιστημῶν καὶ Ἐπιστημῶν τῆς Ἀγωγῆς. Σὲ εἰδικὴ τελετὴ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο προσεφώνησε ὁ Πρῦτανος τοῦ Πανεπιστημίου Σταῦρος Ζένιος. Ὁ Κοσμήτωρ τῆς Σχολῆς Κοινωνικῶν Ἐπιστημῶν καὶ Ἐπιστημῶν τῆς Ἀγωγῆς Ἀθανάσιος Γαγάτσης ἀνέγνωσε τὴν ἀπόφασή τῆς Συγκλήτου, ἡ ὁποία ἀναφέρει ὅτι ὁ Μακαριώτατος διακρίθηκε γιὰ τὴ βαρυσήμαντη προσφορά του σὴν θρησκευτικὴ ἀγωγή καὶ σὴν παγκόσμια ἐνότητα. Ὁ Καθηγητὴς Σταῦρος Φωτίου παρουσίασε τὴ ζωὴ καὶ τὸ πολυσιδεὲς ἔργο τοῦ Μακαριωτάτου. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀναστάσιος μίλησε μὲ θέμα: «Τρομοκρατικὲς ἐνέργειες καὶ θρησκευτικὴ συνείδηση» καὶ ὑπογράμμισε ὅτι «οὐδεὶς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ χρησιμοποιεῖ τὸ ἅγιο λάδι τῆς θρησκείας γιὰ τὴν ἐνίσχυση τῆς φωτιᾶς τῶν ἐνόπλων συγκρούσεων».